

BOLŞEVİK
PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

"Cephe" üzerine tartışma

İ. Kaypakkaya'nın iki önemli yazısı

SBKP/(B) Tarihi-Kısa Ders'in eğitimi üzerine

Halk Savaşı üzerine tartışma

HAZİRAN 1982

16/6

İÇİNDEKİLER

Bu sayımız

Bu sayımızın ağırlığını, son dönemde özellikle yurtdışında yoğunlaşan "cephe" kurma çalışmaları oluşturuyor. Bilindiği gibi, çeşitli örgütler son dönemde "anti-faşist bir cephe" için birleşme yönünde çağrılar yaptılar; ve bu yönde belirli somut adımlar attılar.

Bu yönde ilk belge, Devrimci Yol, PKK, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi temsilcilerinden oluşan bir "Örgütleme Komitesi" tarafından yayınlandı. Bu gruplar, bu sayıda yayınladığımız "Çağrı" ve "Platform"u, çeşitli gruplara --bu arada bize de-- ulaştırdılar. Bunların hemen ardından, T'K'P'nin İ. Bilen (Doğu Berlin) kanadı, TİP ve TSİP ile bir 'cephe' oluşturdu. Bunun dışında, daha bir dizi grup 'cephe' konusunda tavır takındı; görüşmeler yaptı. Biz bugünkü şartlarda 'cephe kurma' sorununu bizim açımızdan gündemde olan bir sorun olarak görmediğimiz halde; dışımızdaki gelişmelere seyirci kalamazdık. Bu yüzden bu sorunda görüşlerimizi açıklığa kavuşturmak; ve bunları devrimci çevrelerin bilgi ve tartışmasına sürmek bizim için de bir görev haline geldi. Bu sayımızda yayınladığımız "Örgütleme Komitesi" -nin çağrısına cevap niteliğindeki yazı; "cephe" konusunda genel anlayışlarımızı; ve **bugün** bu konudaki girişimler hakkında düşüncelerimizi içermektedir. Her ne kadar bu cevabî yazı doğrudan Örgütleme Komitesinin çağrısına bir cevap niteliğinde ise de; bu yazının içinde getirilen görüşler, benzer cephe girişimleri için de geçerlidir.

Bu sayımızda "cephe" sorunu dışında ikinci ağırlık merkezini Marksist-Leninist eğitim sorunu oluşturuyor. Elimize geçen belgelerden öğrendiğimiz kadarı ile, TKP/ML(B), kendi içinde ve çevresinde yürüttüğü eğitim çalışmalarında, Marksist-Leninist temel eğitim konusunda "SBKP/(B) Tarihi — Kısa Ders"in eğitimini yürütme kararı almıştır. Marksizm-Leninizm biliminin uygulama için de öğrenilmesinin iyi bir aracı olan "SBKP/(B) Tarihi — Kısa Ders"; yayınlandığından, modern revizyonistlerin ihanetine kadar geçen dönem içinde Dünya Komünist Hareketinde Komünist Partilerinin eğitiminin temel araçlarından biri olmuştur. TKP/ML(B)'nin şimdi bu temel eğitim aracı üzerinde eğitim yürütme kararı, kuşkusuz kadro eğitimi açısından önemli bir karardır. Biz bu sayımızda "SBKP/(B) Tarihi — Kısa Ders"in olağanüstü önemini ortaya koyan iki belge yayınlıyoruz.

Bunlardan birincisi, 6 Mayıs 1937'de **Pravda**'da yayınlanan bir makaledir. Bu makalede, Stalin'in SBKP(B) Tarihi'nin nasıl yazılması gerektiği konusundaki düşüncelerini içeren bir mektubu, ve bu mektup üzerine **Pravda**'nın yaptığı yorum yer almaktadır.

İkinci belge, SBKP(B) Merkez Komitesinin, "SBKP(B) Tarihi — Kısa Ders"in çıkışı ile bağıntılı olarak aldığı "Parti propagandasının şekillendirilmesi" üzerine kararının birinci bölümüdür. Bu bölümde, Merkez Komitesi, "Kısa Ders"in önemini belirten özlü bir değerlendirme yapmaktadır. Karar'ın burada yayınlamadığımız üç bölümü daha vardır. Bu bölümlerde, propaganda çalışmasında ortaya çıkan eksiklikler ve bunların düzeltilme yöntemleri üzerinde durulmaktadır.

Yine eğitimle ilgili olarak, bu sayımızda, Lenin'in 2 Ekim 1920'de Komsomol'ün Üçüncü Kongresinde yaptığı "Gençlik Birliklerinin görevleri" başlıklı yazısını yayınlıyoruz. Burada özellikle Lenin'in, öğrenmenin mücadele için ve mücadele içinde bir öğrenme olması gerektiği düşüncesi, bütün Komünistler için tayin edici önemdedir.

Bu sayımızda, bunun dışında, GDS Yazı Kurulunun getirdiği yeni bir eleştiriyi, ve bu konudaki tavrımızı yayınlıyoruz. GDS Yazı Kurulu, bizim Bolşevik Partizan sayı 13/3'te yayınlanan "Yanıt"-ımıza hem içerik, hem yöntem açısından önemli eleştiriler getirmiştir. Yazı Kurulu bu eleştirilerini, sekiz sayfada toparladığı bir 'Kısa eleştiri'; ve 18 sayfalık bir 'Ayrıntılı eleştiri' şeklinde getirmiştir. Biz bu sayımızda, okuyucuyu detaylar içinde kaybetmemek; tayin edici sorunları öne çıkarmak için; —GDS' den yoldaşların da talebi üzerine— yalnızca kısa eleştiriyi yayınlıyoruz.

Geçen sayıda başlattığımız "Komünist Enternasyonal'de Kızıl Siyasi İktidar tartışması" belgelerinin yayınlanmasını, bu sayımızda Li'nin Miro'ya cevabı niteliğindeki bir konuşmasının yayınlanması ile sürdürüyoruz.

Bu sayıda, bunun dışında, İbrahim Kaypakkaya'nın legal planda şimdiye dek yayınlanmamış iki yazısını yayınlıyoruz. Bunlardan birincisi, Mart 1971 tarihli bir yazıdır; ve İbrahim Kaypakkaya-nın özeleştiri sorununa nasıl yaklaştığını gösteren önemli bir belgedir.

Diğeri ise, 29 Ağustos 1971 tarihli bir mektuptur. Bu mektupta, İbrahim Kaypakkaya yoldaş, PDA saflarından o dönemde ayrılmış olan 'sol' oportünist bir grup hakkında, PDA merkezinin almak istediği bir karar üzerine görüşlerini belirtmektedir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, daha sonra örgütsel bağını da kestiği PDA revizyonistlerinin, ayrılan grup hakkında yaptığı 'sol' oportünist değerlendirmesi ile hemfikirdır; ancak 'sol' oportünizmin, yapılan sağ hataların bir cezası olduğu görüşündedir ve bunun metne konmasını talep etmektedir. O daha sonra, yapılan sağ hatalar hakkında görüşlerini sistemli ve öz olarak ortaya koymakta; daha sonra "Genel eleştiri"de genişçe ortaya koyduğu hemen tüm görüşleri burada bir mektup çerçevesi içinde savunmaktadır.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu yazıları da, bizim önümüzde duran, geçmişin tam bir değerlendirmesi, özeleştiri çalışması içinde dikkate almamız gerekli yazılardır.

Mayıs 1982

Bolşevik Partizan görevlerini yeni bir yayın organına, "BOLŞEVİK"e devrediyor!

Bolşevik Partizan okuyucuları;

"Bolşevik Partizan"ın elinizdeki 6. sayısı; Bolşevik Partizan'ın son sayısıdır. Bu sayısı ile Bolşevik Partizan yayın hayatına — bu şekli ile — son vermekte; görevlerini, yayınlanacak olan yeni bir TEORİK ORGAN'a, "**BOLŞEVİK**"e devretmektedir.

"Bolşevik Partizan"ın bu şekli ile yayın hayatına son vermesi,ve görevlerini "**Bolşevik**"e devretmesi; yalnızca şekilsel bir sorun, basit bir isim değişikliği değildir. **Görevleri devretme**, gerek **Bolşevik Partizan**'ın ve gerekse **Bolşevik**'in TEORİK ORGAN'lar olması anlamında bir görev devretmedir. **Bolşevik** bu anlamda görevleri devralmakta; "Marksist-Leninist teorinin doğru bir biçimde kavranmasına hizmet etme" görevini sürdürmektedir. Ama sorun,**yalnızca** devralıp aynen sürdürme değil; aynı zamanda "Bolşevik Partizan"ın en önemli eksikliklerini giderme; görevleri çözmede **yeni bir düzeye**, daha üst bir düzeye yükseltme sorunudur.

Bolşevik; Bolşevik Partizan'ın çıkmasından bu yana geçen bir yılı aşkın süre içinde, onu çıkaran bizlerin kavrayış, düşünce ve **anlayışlarındaki** gelişmeyi yansıtmak zorundadır.

Nedir Bolşevik Partizan'ın ilk çıkarıldığı andan, şimdiye kadarki **süre** içinde, kavrayışımızda, anlayışımızda ortaya çıkan değişiklikler? Bunlar en açık ve berrak biçimi ile, Bolşeviklerin II. **Konferansında**, bu Konferansın aldığı kararlarda, bu Konferansa **hakim** olan görüşlerde gözlemlenebilir.

Önce, **Bolşevik** Partizan'ın ilk çıktığı andan, yayinına son verdiği, görevlerini devrettiği ana kadar geçen bir yılı aşkın süre içinde; **MARKSİZM-LENİNİZMİN İKİ AŞAMALI PARTİ ÖĞRETİSİ** konusunda kavrayışımız önemli ölçüde gelişmiş; geçmişe oranla daha berrak bir hal almıştır. Bu konudaki kavrayışımızın gelişmesi, bize, Parti inşasının birinci aşamasının **henüz çok başlangıcında** olduğumuzu; bu konuda önümüzde duran görevlerin, olağanüstü **büyük ve zorlu görevler** olduğunu; yaptığımız bütün çalışmaların, **Parti inşası temel görevine** bağımlı olarak ele alınması gerektiğini ve bu görevi ilerletip ilerletmediği açısından yargılanması gerektiğini; Parti inşası temel görevi içinde, 'TEORİ-KADRO-ÖRGÜT' yaratılması görevleri konusunda kavranacak temel halkanın, bugün için bizim açımızdan **teorik çalışma** halkası olması gerektiğini ; bu çalışma içinde de **Marksizm-Leninizmin ilkelerinin** her türlü çarpıtmaya karşı savunulması **görevinin öne çıktığını** gösterdi. Yine bu dönem içinde, "Partinin dikkatinin merkezinde Partinin kendisinin olması gerektiği" tezinin ne anlama geldiğini; mesela **teorinin yaratılması** (Marksist-Leninist teorinin kavranması, ve Türkiye devriminin teorik sorunlarının çözümlenmesi anlamında) çalışmasında **kollektif çalışma**nın rolünün ne olduğu sorununu geçmişe oranla daha iyi kavradık. Bu konuda geçmişimizi özeleştirici bir biçimde gözden geçirdik.

İkinci olarak, **PARTİNİN GEÇMİŞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ** konusunda yaptığımız çalışmaların yetersiz olduğu, bu konuda daha çok —ve herşeyden önce de kollektif— çaba harcetmemiz gerektiği de bu dönem içinde görüldü.

Üçüncü olarak, **GÜCÜMÜZ**ün ve bu güce dayanarak neler yapabileceğimizin; hangi adımları öncelikle atmamız gerektiğinin de geçmişe oranla daha doğru bir biçimde değerlendirilmesi imkânı ortaya çıktı.

Bütün bunların sonucu olarak, "**Bolşevik**", "Bolşevik Partizan"ın görevlerini onun bıraktığı yerden değil; hem **anlayış** ve hem de **çalışma tarzı** açısından biraz daha üst düzeyde devralıp sürdürmeye çalışacaktır.

Bir yayın organı yayın hayatına son verirken, kuşkusuz, yaptığı yayın hakkında bir değerlendirme yapmak gerekir. "Bolşevik Partizan"ın **tam ve detaylı bir değerlendirilmesi**, şimdiye kadar çıkmış altı sayı Bolşevik Partizan'ın tüm yazılarının; ve şimdiye dek çıkmış Bolşevik Partizan yayınlarının tümünün kollektif bir şekilde değerlendirilmesini gerektirir. Böyle bir değerlendirme, bizim tarafımızdan **henüz gerçekleştirilmemiştir**. Böyle bir değerlendirme, önümüze koyduğumuz geçmişi değerlendirme çalışmasının bir **görevi** ve ilk adımı olarak önümüze konmuştur. Ve süreç içinde kollektif olarak çözülecektir.

Biz burada Bolşevik Partizan'ın tam ve detaylı bir değerlendirmesini yapamayız, ama Bolşeviklerin İkinci Konferansının belgeleri ışığında kaba bir değerlendirme yapabiliriz.

Bolşevik Partizan'ın yayın hayatı, herşeyden önce, Bolşevik Parti inşası temel görevinin **bugün** önümüze koyduğu görevleri çözmede ne kadar yardımcı olduğu açısından yargılanmak zorundadır.

Nedir bugün TEORİK bir organın görevi? Ve o bu görevi nasıl çözmelidir?

TEORİK organın görevi, öncelikle Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmak; ve bunlardan yola çıkarak kendi ülke devriminin TEORİK sorunlarının açıklığa kavuşturulmasına araç olmaktır.

"Bolşevik Partizan", kuşkusuz, kavradığı ölçüde Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma konusunda çaba göstermiş; özellikle tasfiyeci Merkez Komitesi hizibi ile girdiği polemik içinde, bir dizi konuda Marksist-Leninist ilkeleri çarpıtmalara karşı savunmaya çalışmıştır. Kuşkusuz, o bu çabaları içinde önemli hatalarda yapmıştır. Ama şu, hiç kimsenin reddedemeyeceği bir gerçektir ki; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması konusunda Bolşevik Partizan'ın konumu, onu tüm oportünistlerden nitelik olarak ayıran bir konumdur. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması yanında, kendi ülke devriminin teorik sorunlarını açıklığa kavuşturma alanında Bolşevik Partizan'ın yaptığı, şimdilik yalnızca belli tabuların yıkılması, ve düşüncenin önünün açılması yönünde bir çaba olmuştur. Başlangıçta bu iki görev arasındaki bağ doğru konmadığından, birçok yoldaşımızda, Bolşevik Partizan'ın Türkiye devriminin teorik sorunlarının çözülmesini esas alacağı, başından itibaren çalışmanın merkezine bunu koyacağı beklentileri ortaya çıkmış; Bolşevik Partizan bu beklentileri doğal olarak tatmin edememiştir; ve zaten edemez. Daha sonra ortaya konduğu gibi, Türkiye devriminin teorik sorunlarının çözülmesi görevi, Marksizm-Leninizm ilkelerinin savunulması ve kavranması görevine **bağımlı** bir görevdir. Ve bugün TEORİK çalışmanın esas görevi, Marxizm-Leninizmin ilkelerinin her türlü saldırı ve çarpıtmaya karşı kavranıp, savunulması görevidir. Bu görevi çözdüğümüz ölçüde, diğer görevin çözümü yolunda doğru adımlar atmamız mümkündür. Bugünkü gücümüz, Marksizm-Leninizmi kavrayışımız, vs. gözönüne

alındığında, Bolşevik Partizan'ın Türkiye devriminin teorik sorunlarını çözme konusunda daha fazla bir şey yapamayacağını düşünüyoruz.

Yani "Bolşevik Partizan" dışa karşı, ve dıştan bakıldığında, bir TEORİK organın yerine getirmesi gereken görevleri önemli ölçüde —tabii yanlışlarla birlikte— yerine getirmiştir, başarılı olmuştur.

Ama nasıl? Ne pahasına?

Parti inşasında bugün bizim açımızdan kavranacak esas halkanın teorik çalışma halkası olduğunu; diğer yandan, içinde bulunduğumuz dönemde Partinin dikkatinin merkezinde bizzat Partinin kendisinin bulunması gerektiğini tespit ettik. Bu, teorik çalışma açısından; Partinin teorik seviyesinin yükseltilmesinin, dışa karşı yapılacak olan teorik yayından daha önemli olduğu; dışa yayınlanacak teorik çalışma ürünlerinin, önce Parti içinde tartışılıp, kavranması gerektiği; dışa yayınlanacak teorik çalışma ürünlerinin, Partinin gerçek seviyesini yansıtması gerektiği; ve bunların, Partinin kollektif çalışmasının ürünü olması gerektiği anlamına gelir. Dışa yayınlanacak teorik yazıların önce Parti içinde tartışılması, ve bunların kollektif bir çabanın ürünü olması, kuşkusuz, kısa vadeli düşünüldüğünde, **verimi düşürür** ve tempoyu yavaşlatır; ama uzun vadeli düşünüldüğünde, Partinin tümünün teorik seviyesinin yükseltilmesi; ve kadro eğitimi açısından yapılmak zorunda olan, doğru olan budur. İşte Bolşevik Partizan, soruna bu açıdan yaklaşıldığında, tam da bunun kavranmadığını belgelemektedir.

Bolşevik Partizan'da yayınlanan yazılarda savunulan görüşlerin önemli bir bölümü, Bolşevik saflarda yer alan yoldaşların çok büyük çoğunluğu açısından yeni olan; üzerinde daha önce kollektif bir şekilde tartışılıp, kollektif sonuçlara ulaşılmamış olan görüşlerdir. Bolşevik Partizan'da yayınlanan birçok temel yazıyı, Bolşevik Partizan saflarında olan yoldaşların çoğunluğu, ilk kez yayınlandıktan sonra görmüş, inceleme fırsatı bulmuştur. Yani Bolşevik Partizan, **teşkilatın kollektif çabasının bir ürünü değil,** Yazı Kurulundaki çok az sayıdaki yoldaşın çabasının ürünü olarak ortaya çıkmıştır; ve teşkilatın durumunu ve seviyesini değil, çok az sayıdaki yazarın durumunu ve seviyesini dışa yansıtmıştır. Görüşlerin dışa yansıtılması, uygulamada bu görüşlerin teşkilatın malı haline getirilmesinden daha önemli görülmüştür. İşte Bolşevik Partizan'ın yayınındaki en temel hata budur.

Gelecekte çıkacak olan "Bolşevik", Bolşevik Partizan'ın bu temel hatasına düşmemeli, hatadan öğrenmelidir.

TÜM DEVRİMCİ, İLERİCİ GÜÇLERE

ÇAĞRI

Bugün ülkemiz, bizlerin rızası ve isteği dışında, emperyalistlerin, bir avuç işbirlikçi sömürücünün ve onların NATO'cu generallerinin çizmesi altındadır. Yurdumuzun her yanında sistemli bir saldırı ve terör uygulanmaktadır. Tüm "demokratik hak ve özgürlüklerimiz" gaspedilmiş, en basit yaşam olanaklarımız elimizden alınmıştır.

İnsanca yaşayabilmek, hiçbir şeyin ondan daha değerli olamayacağı bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü kazanabilmek, bu sınırsız sömürüye son verebilmek, ancak baskı, zulüm ve terör üzerine kurulmuş rejimin yıkılmasıyla mümkündür. Bunu, bizlerin birleşik ve örgütlü gücü sağlayacaktır.

Bugün var olan dağınıklıktan kurtulmak, halklarımızın kurtuluşunun temelini yaratacak olan birliği sağlamak, önümüzdeki en acil ve önemli görevdir.

Bu doğrultuda geçmişte belli adımlar atılmış, fakat tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin birliği, çeşitli nedenlerden dolayı sağlanamamıştır. Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Gruplar arası yoğun bir rekabet havası egemendi. Tüm güçlerin üzerinde anlaştığı uzun vadeli bir program ve perspektifin yokluğu, bir dizi hata ve eksikliklere yol açıyordu. Halklarımızın güçlü birlik talebi, bu ve benzeri nedenlerle yerine getirilemedi.

Ama tüm bu çabalar, bütün eksikliklerine rağmen önümüzdeki dönemde mücadeleyi geliştirebilmek için zengin bir temel yarattı. Bizler, mücadeleyi gelinen noktadan devam ettirmek, bu görevi yerine getirmek zorundayız. Bu, bizim varlık nedenimizdir. Kendi sorumluluğumuz altında dağınıklığı tercih etmemiz ve körüklememiz, varılan noktayı ve elde edilen kazanımları ileriye götürmememiz düşünülemez. 12 Eylül öncesinde devrimciler, anti-faşist halk yığınlarının devrimci gücünü uyandırma görevini üstlenmişlerdi. Oysa biz, çok daha karmaşık bir görevle, askeri-faşist yönetimin baskıları altında ezilen, yok edilmek istenen tüm devrimci, ilerici, yurtsever güçlere doğru yolu gösterme, onların başına geçme göreviyle karşı karşıyayız. Her an kulaklarımızda halkımızdan gelen şu sesi duyuyoruz:

"Birleşin, ve gidilmek istenen yere birlikte gidelim."

Bizler, böylesi bir çağrıya karşı sessiz kalamayız. Daha gelişmiş mücadele günlerine doğru hızla yaklaşıldığı bir dönemde, şimdi de eskiden olduğu gibi dağınık ve hazırlıksız yakalanırsak çok kötü olur.

Halklarımıza karşı azgın bir savaş ilanına, tüm tutuklamalara, işkence ve katliamlara rağmen bugün direnme devam etmektedir. Bir yılı aşkın bir süredir hapishanelerde, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında, dağlarda dinmeyen direnme tomurcukları, geleceğin büyük fırtınalarının ilk habercisidir.

Tarihin son derece önemli bir evresinden geçmekteyiz. İçinde yaşadığımız bu hazırlık döneminde tüm eksikliklerimizi tamamlamalı, devrimin temel hazırlıklarını yapmalıyız. İktidar sorununu çözecek, halklarımızı devrime götürecek güçlü birlikler yaratmak zorundayız.

Ama bugün, direnme eğilimini, arzusunu, devrimi hazırlama ve geliştirme çabasını tehdit eden anlayışlar da vardır. Cunta ile uzlaşma, sınırlarını generallerin belirlediği bir alanda demokrasicilik oynama eğilimleri vardır. Yaşanan dönemin geçici bir dönem olduğunu ve yeniden "demokrasili" günlerin geleceğini söyleyen, kendi geleceklerini ve mücadelelerini cuntanın "demokrasiye dönüş" programına göre ayarlayan anlayışlar mevcuttur. Ayrıca güçlü ve kalıcı birlikler yaratmak yerine sorunu tek tek eylemlerdeki birlikle geçiştirmek, basit eylem birliklerini halklarımızın devrimi hedefleyen birlik isteğinin karşısına dikmek isteyenler vardır. Bizlerin 12 Eylülleri bu kadar güçsüz karşılamamıza neden olan bu ve benzeri hatalı ve eksik düşüncelere, davranışlara taviz verilemez.

Bugün bizler, dev bir görevle, kimsenin tek başına altından kalkamayacağı bir görevler yığınıyla karşı karşıyayız. İşçilerin, köylülerin, Kürt emekçilerinin tüm anti-faşist halk yığınlarının birleşik devrimci gücünü örgütlemek, bu örgütlü devrimci gücü faşist generallerin karşısına dikmek, faşizm karşısında tek çözüm olan devrimi alternatif olarak yükseltmek zorundayız. Halklarımızın direnme ve cephe birliğini yaratmak şarttır. Gündemde olan tek şey, birleşik bir direniş cephesi yaratmaktır.

Bizler DEVRİMCİ YOL, PKK, TEP, SVP*, tüm bu sorunlar üzerine tartıştık, Birleşik Direniş Cephesini örgütlemek için ilk adımları attık. Cephenin gerçekleşmesi elbette bir anda olacak bir iş değildir. Birlik, son derece karmaşık bir görev olduğundan, bunu gerçekleştirmek için bir "Örgütleme Komitesi" oluşturuldu. Cephe kurulması için yapılması zorunlu görevleri yerine getirecek olan "Örgütleme Komitesi" ve oluşturulan siyasal Platform, imza atanlar için bağlayıcıdır. Amacımız, bir an önce tüm devrimci, ilerci, yurtsever kişi ve kuruluşlara ulaşabilmektir. Bu nedenle attığımız adım bir son değil, ancak bir başlangıç sayılmalıdır.

Örgütleme Komitesi'nin başarısı, sorumluluğu üzerine olan örgütlerin hedefledikleri programı hayata geçirmesinde olduğu kadar, tüm diğer ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin , kişi ve kuruluşların, bu gelişmelere karşı gönüllü olarak takınacağı tavıra da bağlıdır

Bizler bu düşünceyle, oluşturduğumuz siyasal Platformu tüm anti faşist güçlere sunuyoruz. Onların bir an önce, değişik biçimlerde de olsa, bu çabaya katılmalarını ve cephenin gerçekleşmesinde üzerlerine düşeni yapmalarını bekliyoruz.

Bu, halklarımızın kurtuluş mücadelesine duyduğumuz sorumluluğun da bir gereğidir. Ve bizler, sadece bu gereği yerine getiriyoruz.

YAŞASIN ANTİ - FAŞİST GÜÇLERİN BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ!

Ocak 1982

Örgütleme Komitesi

* Not: S.V.P. Platformu desteklemektedir. Tartışmalara fiilen katılamadığından eleştirileri saklıdır.

ANTİ-FAŞİST BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ PLATFORMU

12 Eylül askeri-faşist darbesiyle Türkiye yeni bir döneme girmiştir. Egemen sınıflar, içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmede, halkların yükselen direnişini ezmede yetersiz kalan tüm eski yapı ve kurumları dağıtmışlardır. Şimdi aralarındaki ilişkileri yeniden düzenleyerek, egemenliklerini toplumun her kesiminde rahatça sürdürebilecekleri bir yapı örgütlemeye çalışıyorlar.

Bu, aynı zamanda, emperyalist sistemin çıkarları açısından, özellikle de Ortadoğu'da, dönemin değişen koşullarına uygun olarak Türkiye'nin üzerine düşen görevleri yerine getirmesi için zorunlu olan yapısal değişikliklerdir.

Tüm bunlar bizler açısından, yeni bir dönem ve yeni politik görevler anlamına gelmektedir. İlerici, devrimci, yurtsever güçler olarak bu yeni görevlerin üstesinden gelebilecek, dönemin koşullarına uygun anlayışlar, örgütlenmeler geliştirmek, kendi iç ilişkilerimizi bunun ışığında yeniden gözden geçirmek zorundayız. Devrimci bir program etrafında, siyasi iktidarı hedefleyen birliklerin yaratılması, bu yolda atmamız zorunlu ilk adımdır. Tüm çabalar anti-faşist güçlerin birleşik direniş cephesini yaratmaya hizmet etmelidir.

12 Eylül Darbesi ve Nedenleri

12 Eylül faşist askeri darbesi, emperyalizme bağımlı yeni sömürge ve ulusal baskı sisteminin bir ürünüdür. Tarihi olarak parçalanmış, çıkar çatışmaları yüzünden birbirine düşmüş egemen sınıfların çelişkili ve zoraki ittifakından oluşan bu yapı, sürekli kriz içindedir. Özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sokmuştur. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karekter kazanan burjuvazi, devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlemeye zorlamıştır. Şiddet ve terör ögelerinin yaygınlaştırılması ve sistemin temel unsuru haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi hedeflenmiştir. Sivil faşist bir hareketin örgütlendirilerek devrimci güçlere saldırtılması, devlet kurumlarının faşistleştirilmesi, sıkıyönetim ilanları ile devrimci-demokratik gelişmenin zorla bastırılması biçiminde izlenen bu politika, 12 Eylül darbesi ile zirvesine ulaşmıştır.

Emperyalizme bağımlılık koşullarında hızla gelişerek tekelci bir hal alan kapitalizmin, devleti ve toplumu yeniden biçimlemeye çalışması, devrimci ve demokratik güçleri de açığa çıkartmıştır. Özellikle faşist saldırılara karşı yurdun her tarafında geniş direniş mücadeleleri yaygınlaşmıştır.

Kürdistan'da da kapitalizmin gelişmesi, modern sınıf ve tabakaları ortaya çıkarmış, bu güçler de gerek genel demokrasi ve gerekse bunun en somut ifadelerinden biri olan ulusal sorunda ideolojik ve politik arayış ve mücadeleler içine girmişlerdir.

Özellikle 12 Eylül öncesi yoğunlaşan ve hadsafhaya ulaşan yaygın anti-faşist direniş eylemleri, Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlük temelinde gönüllü birlik uğruna savaşımı, tüm zorluklara ve engellemelere karşın egemen sınıfları tehdit eder boyutlara ulaştı. Emperyalizme bağımlı yeni sömürge demokrasıcılığı işlemez duruma geldi. Devletin bu biçimlenişi, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin bunalımlı gelişmesini sürdürmeye yetmediği noktada, gerek devrimci mücadelelerin ezilmesi, gerekse devlet ve toplumda tekelci burjuvazinin egemenliğinin pekiştirilip sürdürülmesi için 12 Eylül askeri-faşist darbesinde kalıcı çözüm arandı.

Emperyalist sistemin dünya çapında içine düştüğü bunalım, ve bunun Ortadoğu'ya şiddetli biçimde yansıması Türkiye'deki gelişmelere de çakışınca, emperyalizmin bölgedeki çıkarları açısından askeri-faşist bir yönetim en uygun çözüm oldu.

İran'ı kaybettikten sonra eski güçlü konumu bozulan ve çıkarları tehlikeye giren ABD emperyalizmi ve NATO, bölgede doğrudan kendi politikalarını yürütecek bir güce ihtiyaç duydular. Geri kalmış ülkelerde askeri diktalar yerine burjuva demokrasilerini savunur görünen Avrupa'lı emperyalistlerde Türkiye'nin Ortadoğu'daki bu stratejik konumu nedeniyle darbeyi desteklediler. Şimdi faşist generaller, emperyalist çıkarlara yönelen tehditlere karşı Türkiye'yi bir sıçrama tahtası olarak hazır tutuyorlar.

Önümüzdeki Dönem ve Askeri-Faşist Yönetim

Devrimci, ilerici, yurtsever güçleri boğmada, onlara önemli darbeler vermede başarılı olan faşist generaller, şimdi adım adım programlarını gerçekleştirmeye başladılar.

Bunalımdan kurtulmayan düzenlerini sürdürmeye, süreç içinde buna demokrasi kılıfı geçirmeye çalışıyorlar. "Demokrasiyi yeniden kurma" adına tekelci bir "demokrasi" kurmak, süreç içinde sivil veya sivil-asker karması biçimler de alabilecek bir devlet için sağlam temeller atmak istiyorlar. Toplumun tüm düzeylerinde tekelleşme olarak da adlandırılabilecek bu politika, faşizmin kurumlaşması ve sistemleştirilmesinden başka bir şey değildir. Burjuva demokrasisi anlamında bile bir demokrasi olmayacak olan bu yutturmacayı, halkı aldatma ve uyutmanın bir aracı olarak kullanıyorlar. Kendilerini sol sayan belli güçler de bu yutturmacayı burjuva demokrasisinin gerçekleşmesi olarak görmek ve geleceklerini buna göre ayarlamak istiyorlar. Tüm bu oyunlar açığa çıkartılmalı, ve teşhir edilmelidir.

Askeri-faşist yönetim, devrimcilere, ilericilere, demokratlara ve genel olarak halklarımıza karşı açılmış bir savaşın her alanda sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Bu yönetim, ilerde yüzünü bazı sivil kurumlarla maskelemek istese de faşist niteliği devam edecek ve bu yönetim altında emekçi halklarımızın sömürülmesi ve ezilmesi artacak, Kürt halkına yönelik baskı ve soykırım yoğunlaşacaktır. Hiçbir ilerici, devrimci, demokrat bu uygulamalara karşı sessiz kalamaz. Halklarımıza karşı açılmış bu savaşı kabul etmek ve mücadele için tüm alanlarda hazırlanmak zorundayız.

12 Eylül ve Sol Güçler

12 Eylül öncesi devrimci, ulusal-demokratik güçler, bir dizi hata ve eksiklik içinde idiler. Ve bunu ağır kayıplarla ödediler. Faşist darbenin başarı kazanmasında bir takım objektif faktörlerin yanısıra, bu hata ve eksikliklerin de belli bir payı ve rolü olmuştur.

Son derece önemli tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde sol güçler olağanüstü bir dağınıklık ve bölünmüşlük içinde olumsuz bir tablo sergilemişlerdir. Bu bölünmüşlüğün iç çatışmalara kadar vardırılması halk yığınlarını olumsuz biçimde etkilemiş, sol güçlerin iktidar alternatifi olmalarını engellemiştir.

Öte yandan "sağ-sol terörizm", "bölücülük" safsatalarıyla faşist saldırganlarla onlara karşı direnen devrimciler aynı kefeye konulmaya çalışılmış, faşizme karşı mücadele sadece MHP ve yan kuruluşları olarak gösterilmek istenmiştir. Bu da, halk yığınlarında devletin bağımsız olduğu imajının güçlenmesine yol açmıştır. Günde 20'yi aşkın insanın ölümüne yol açan azgın faşist saldırı ve terör, korku ve panik havası yaymış, can ve mal güvenliğinin sağlanması temel bir talep haline gelmiştir. Devrimciler, gerek bu talebi, gerekse faşist saldırılar karşısında ortaya çıkan direnme eğilimlerini yeterince örgütleyememişler, saldırıların kimlerden kaynaklandığını, halka bütün açıklığıyla gösterebilecek bir eylem çizgisini tüm alanlarda gerçek anlamıyla uygulayamamışlardır.

İşçi sınıfının, reformizmin ve sendika ağalarının oluşturduğu barikatlar nedeniyle aktif biçimde anti-faşist mücadeleye katılmaları sağlanamamış, bu da Hareketlerin kitle temeline oturmasında belli eksiklikler doğurmuştur.

Bu ve benzeri olumsuzluklara ek olarak, devrimci güçler, aralarındaki ilişkileri doğru bir anti-faşist birliğe hizmet edecek yönde geliştirememişlerdir. Halkların mücadelelerinin birliği sağlanamamış, faşizme karşı devrimci bir direniş cephesi yaratılamamıştır.

Siyasi iktidarı hedefleyen sistemli bir program ve bunu gerçekleştirecek örgütlenmeler oluşturulamamıştır.
Yakın geçmişte devrimin eşiğine kadar geldiği halde, iktidar için ortak bir siyasal program etrafında devrimci demokratik halk güçlerinin birleşik cephesini yaratamayan, bu nedenle son derece elverişli ulusal ve uluslar arası şartlara rağmen dervrimlerini gerçekleştiremeyen İran'lı ve Irak'lı devrimci ve ulusal-demokratik güçlerin olumsuz deneylerinden gerekli dersler çıkarılamamıştır.
Öte yandan uluslar arası planda sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçlerle zorunlu olan devrimin dış bağlantıları gerçekleştirilememiş, devrimci hareketler kendi dar sınırları içinde kapalı kalmışlardır. Özellikle Ortadoğu'da, emperyalizme karşı mücadele eden halklarla zorunlu olan dayanışmanın yerine getirilmesinde eksik kalınmıştır.
Tüm bunlara, devrimci akımların ağırlıkla sivil faşist güçlere ve onların hakimiyet kurma çabalarına karşı bir mücadele zemininde gelişmeleri ve örgütlenmeleri de eklenince, 12 Eylül sonrası devlet terörü ile karşılaşan devrimcilerin ağır kayıplar vermeleri kaçınılmaz olmuştur.
Fakat unutulmaması gereken bir gerçek vardır. Tüm hata ve eksikliklerine rağmen, 12 Eylül öncesi hakların direniş mücadelesi, küçümsenmeyecek boyutlara ulaşmış, oldukça önemli mevziler kazanmış, daha gelişmiş bir mücadelenin dayanması gereken temellerini yaratmıştır. Geleceğin devrimci mücadelesi ancak yakın geçmişin tarihi öneme sahip tecrübe ve deneylerinin üstünde yükselebilirse başarıya ulaşacaktır.

Önümüzdeki Dönem ve Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesi

12 Eylül, devrimci yurtsever halk güçleri açısından tümüyle yeni koşullar ve buna uygun yeni perspektifler ortaya çıkarmıştır. İçinde yaşadığımız bu dönemde, geçmişin gelecek için sıhhatli bir değerlendirmesini yapmak, olumsuzluklardan ders almak, halklarımızın direniş mücadelesini geldiği yerden daha üst ve güçlü biçimlerde yükseltmek zorundayız.
Faşist generaller "demokrasiyi yeniden kurtarma" maskesi altında faşizmi halklarımıza bunalımdan tek çıkış yolu olarak sunmaya çalışıyor. Halklarımızın hiç bir temel problemine çözüm getirmeyen, bizlere zulüm ve işkenceden başka hiç bir şey vaad etmeyen bu çözüme karşı çıkmak, faşizme karşı devrim alternatifini dikmek zorundayız. Bizlerin ihtiyaç duyduğumuz ve uğruna savaş verilmesi gereken şey, demokrasili yutturmacalar değil, halkın kendi iktidarıdır, devrimdir. Bu nedenle içinde yaşadığımız dönem, eksikliklerimizi giderdiğimiz, devrim için gerekli hazırlıkları yaptığımız güç biriktirme yılları olmalıdır. Bu yıllar, asla bir istirahat, ara evre, demokrasili günlerin gelmesinden önce ki geçici yıllar olarak görülemez.
Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütleme görevi, hiçbir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur. Devrim alternatifi ancak sıhhatli temellerde oluşturulacak cephesel birliklerle yaratılabilir. Görev, devrimi gerçekleştirecek birlikleri yaratmaktır. Faşizmi yenmenin ve halkların iktidarı sorununu çözmenin en kısa, en doğru biricik yolu direnme temelinde bir siyasal program etrafında anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi yaratmaktır.
Bugüne kadar devrimci mücadelenin önüne bir engel olarak çıkan, düzen değişikliği ve devrim taleplerini burjuva sistemi içinde hapseden reformizm, bir alternatif olarak sunulamaz. Halklarımızın özgürlük ve bağımsızlığa olan özlemleri, "demokrasiye dönüş", "siyasi demokrasi" gibi burjuva taleplerle boğulmaz.
Adımlarını faşist-askeri yönetimin kurumlaşmış sivil biçimlere dönmesine göre ayarlayan, bunu burjuva demokrasisi olarak göstermek isteyen tutuma karşı çıkılmalıdır. Öte yandan faşizme karşı direniş mücadelesini, halkların devrim talebini programsız, örgütsüz, güçlü direnme araçlarından yoksun bir biçimde, sadece bazı eylemler etrafında oluşturulacak basit güçbirlikleriyle geçiştirmek isteyen anlayışlar da teşhir edilmelidir.
Halklarımızın kurtuluş iradelelerini siyasal bir programa kavuşturmama anlayışı kabul edilemez.
Tüm bunların bilincinde olan bizler, geçmişte ve günümüzde var olan olumsuzluklara son vermek için, faşizm karşısında halk güçlerinin dağınıklığını ortadan kaldırmak için, tarihi devrimci sorumluluklarımızı yerine getirmek, faşist diktatörlüğü yıkıp halk iktidarını kurmak için, aşağıdaki siyasal ilkeler etrafında bir araya gelmeyi bir görev biliyoruz. Bu, aynı zamanda, yıllardır halklarımızın kurtuluşu için çatışmalarda, idam sehpalarında, işkencehanelerde, dağlarda hayatlarını feda eden, zindanlarda çürütülen onbinlerce devrimcinin davasına sahip çıkmanın da bir gereğidir.

SIYASI ILKELER

1- Askeri-faşist yonetimi ve onun ilerde alabileceği çeşitli biçimleri devrimle yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her turlu egemenlik biçimine son vermek.
2- Devrimci demokratik bir halk iktidarı kurmak.
a) Toplumsal hayatın her kesiminde halkın doğrudan yonetime katılmasını sağlamak, bunu gerçekleştirecek araç ve kurumları yaratmak,
b) Halkın tum ekonomik, demokratik, siyasal hak ve özgürluklerini garanti altına almak,
c) Emperyalist ve yerli tekellerin toplum uzerindeki her türlü egemenliğine son vermek,
d) Tarımda en geniş toprak reformunu gerçekleştirmek, kapitalist tarım işletmelerinin kollektifleştirilmesi, kuçuk ureticiliğin desteklenmesi, halkın devlete olan tüm borçlarının iptal edilmesi, tefeciliğin ortadan kaldırılması politikasını izlemek,
e) Sanayi, ticaret, bankacılık, vb. alanlarında tekelci işletme ve kurumları kamulaştırma,
f) Sosyal kultuel tum alanlarda emperyalist kaynaklı ve ortaçağ kalıntılı her turlu gericiliği tasfiye etmek, yeni bir devrimci-demokratik kulturün yaratılmasına ortam hazırlamak, her alanda yeni bir toplum orgutlemek (kadınların toplumsal hayatta yerlerini alabilmesi, din ve inanç ozgürlüğunun sağlanması gibi).
3- Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak.
a) Kurt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın ozgurce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsızlık devlet, vs.),
b) Azınlıklar uzerindeki her türlu baskıya son vermek, haklarını guvence altına almak,
c) Burjuvazinin işgal ve ilhak politikalarına son vermek,
4- Bağımsız ve bağlantısız bir Türkiye yaratmak.
a) Emperyalizme olan tum bağımlılık ilişkilerine son vermek, NATO'dan çıkmak, tüm askeri üs ve tesislere el koymak, başta ABD olmak üzere tum emperyalist hukumetlerle olan antlaşmaları tek taraflı feshetmek,
b) Yabancı ve işbirlikçi tekelcilere ait tüm işletmelerin (tüm yeraltı ve yerustu zenginlikler dahil) millileştirilmesi, IMF, vb. gibi emperyalist mali kuruluşlarla olan tüm antlaşmaların iptal edilmesi, borçların karşılıksız olarak kaldırılması,
c) Uluslar arası planda, karşılıklı bağımsızlığa saygı temelinde, barıştan yana bir politika izlemek,
d) Ulusal kurtuluş, sosyalist, demokratik güçlerle destek ve dayanışma içinde olmak.

Bu temel ilke ve hedefler etrafında Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesi Örgutleme Komitesi kurulmuştur.
Komitenin görevi, halklarımızı devrime götürecek direniş cephesini yaratmak, bu konuda zorunlu olan gorevleri yerine getirmektir.
Bunun yanısıra bugun bir dizi güncel sorunla karşı karşıyayız. Ülkemiz üstüne kara ve kanlı bir kabus gibi çoken faşist generaller ve onların cinayet timleri, insan avına çıkmakta, kardeşlerimizi dağlarda işkencelerde katletmektediler. Kurdistan'da köyler toptan yerlebir edilmekte, Kurt halkına karşı katliamlar duzenlenmektedir.
Bizim burada çerçevesini çizdiğimiz, hedeflerini belirlediğimiz perspektifi kabul etmeyen, yanlış bulan ilerici, demokrat güçler de olabilir.

Faşist cuntanın bizleri her türlü haktan yoksun bırakan saldırılarına karşı, birçok acil görev etrafında anlaşabileceğimiz tüm bu güçlerle ortak mücadeleye hazırız. Halklarımızın Birleşik Direniş Cephesi yaratma yolundaki adımımızı, günlük sorunlar etrafında yaratılacak eylem birliklerinin önünde bir engel olarak görmüyor, aksine onu ilerleteceğine inanıyoruz. Bu nedenle, aşağıdaki acil talepler uğruna mücadeleyi zorunlu ve kaçınılmaz gören tüm demokrat, ilerici güçleri, çeşitli biçimlerde yaratılabilecek acil eylem birliklerine de çağırıyoruz:

1- Her türlü işkenceye son verilmelidir.
2- İdamlar durdurulmalı, idam cezaları kaldırılmalıdır.
3- Siyasi tutukluları da kapsayan en geniş af çıkartılmalıdır.
4- Siyasi tutuklulara insanca yaşam koşulları sağlanmalıdır.
5- Kürt halkına karşı uygulanan her türlü baskı ve katliama son verilmelidir.
6- Halk kitleleri üzerindeki baskı ve kısıtlamalara son verilmeli, tüm siyasal faaliyetler serbest bırakılmalıdır.
7- Sendika hakkı, grev ve örgütlenme özgürlüğü, her türlü demokratik haklar tanınmalıdır.

Mücadele ve Örgüt Biçimleri

Devrimin siyasal hedefleri ile bunun elde ediliş biçim ve yöntemi arasında sıkı bir bağ vardır. Oluşturulan programın gerçekleştirilmesi ancak devrimle mümkündür. Bu yol, halklarımıza karşı savaş açan emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin hizmetindeki generaller cuntasınca çizilmiştir. Halklarımıza da düşen, onların bu karşı-devrimci savaşına kendi devrimci savaşlarını dayatmak olmalıdır.

Türkiye'deki faşist rejimin devrimle devrilip halkların devrimci-demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal programı gerçekleştirecek temel örgütlenme, Birleşik Direniş Cephesidir. Bunun dışında ne bir grubun tek başına, ne de bazı geçici eylem birlikleri etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir. İktidarı ele geçirmek, ancak yaratılacak cephenin uzun süreçli bir direniş mücadelesini örgütlemesi ile mümkündür. Bu ise, en basit iktisadi eylemlerden, barışçıl politik eylemlere ve süreç içinde karmaşık bir biçim alabilecek halklarımızın devrimci savaşımı ile mümkündür. Tüm örgütlenme ve mücadele biçimleri, devrimi gerçekleştirecek olan yığınları aktif mücadeleye kazanma temelinde olmalıdır. Hayatın her alanında ve her düzeyde ortak savunma ve direnme komiteleri yaratmak, direniş birlikleri oluşturmak esas alınmalıdır.

Ne var ki, Cephenin oluşturulması ne kadar istenirse de kısa bir sürede gerçekleştirilemez. Fakat bu böyledir diye insiyatifsiz kalmak, birlik yolunda zorunlu adımları atmamak, gerekli hazırlıkları yapmamak düşünülemez. Bu evrede işe bir Örgütleme Komitesi ile başlamak, bir zorunluluktur.

Örgütleme Komitesi, burada sunduğumuz Platformu birlik için olumlu bir yaklaşım olarak kabul eden tüm kişi, grup ve örgütlere açıktır.

Örgütleme Komitesi, bir anlamda hazırlık evresi de denilebilecek bu aşamada başlıca, oluşturulan Platformu diğer Hareketlere sunmak ve katılımlarını sağlamak, Birleşik Direniş Cephesine temel olacak Platformunu çeşitli yayın faaliyetleriyle kamuoyunda tartışmaya sunmak ve benimsetmeye çalışmak, şimdiden anti-faşist mücadelenin içte ve dışta bazı zorunlu örgütlenmelerini ve dayanışma biçimlerini yaratmak, bu çalışmalara işleyiş kazandıracak bir tüzük hazırlamak görevlerini gerçekleştirecektir.

Örgütleme Komitesi, tüm anti-faşist kişi ve kuruluşları kapsayacak ve Cephe'ye nihai bir biçim verecek olan genel bir t o p l a n t ı y ı gerçekleştirerek görevini tamamlayacaktır.

Devrim, halklarımızın birleşik devrimci savaşımıyla zafere ulaşacaktır!

Ocak 1982

Örgütleme Komitesi

DEVRİMCİ YOL　　PKK

TEB　　SVP

"Birlik" "Birlik" diye birliğe vurulan darbe

("TÜM DEVRİMCİ, İLERİCİ GÜÇLERE ÇAĞRI" VE "ANTİ-FAŞİST BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ PLATFORMU"NUN ELEŞTİRİSİ)

Değerli arkadaşlar,

Örgütleme Komitesi adına göndermiş olduğunuz belgeleri aldığımız sizlere daha önce bildirilmişti. Ayrıca Çağrı ve Platform temelindeki 'birlik' çağrınıza cevabımızın olumsuz olduğu; sorunu örgüt içinde tartıştıktan sonra, gerekçelerimizi ayrıntılı bir şekilde sizlere ve devrimci kamuoyuna açacağımız belirtilmişti.

Şimdi bu görevi yerine getirmeye çalışacağız.

Bugün birçokları (Partizan, Halkın Kurtuluşu gibileri)* 'dimdik ayakta' olduklarını ispatlama çabası içinde iseler de, gerçek durum, istisnasız tüm devrimci örgütlerin ağır darbeler yediklerini göstermektedir.

Yenilgi dönemleri, birlik isteğinin arttığı dönemlerdir. Böyle dönemlerde; geçmişte, hareketin kabardığı dönemde, 'birlik' sözlerine burunlarını kıvırarak yaklaşanlar bile, değişik gerekçelerle (ve amaçlarla) 'birlik' kervanına ön sıralarda katılanlardan olurlar.

Şimdilik daha gerilere; "devrimci güçbirliği", "sosyalist kurultay" şiarlarının atıldığı dönemlere kadar gitmeyi bir yana bırakıyoruz. 12 Mart dönemini takibeden yıllardaki 'birlik' çalışmalarını hatırlatmakla yetinelim.

12 Mart döneminin ağır baskılarının gevşemeye başlaması;sınıf mücadelesinin yeniden yükselmeye başlaması, devrimci örgütlerde de yeni bir canlanmaya yolaçmıştı.

Elbette, dönemin durumuna göre ağır bir yenilgiye yolaçan 12 Mart hareketi, hiçbir iz bırakmadan gelip geçemezdi. Yenilginin ağırlığı; devrimci yığınlarda yenilginin sebebinin birlik olunmamasında yattığı şeklindeki düşüncelerin gelişmesine yolaçmıştı. Kitlelerde "birlik" talebi büyümüştü. Başka faktörlerin yanısıra,yığınların bu talebi de, devrimci kadrolarda "birlik" yönünde bir eğilimin doğmasında önemli bir rol oynadı.

Ağır yenilginin doğurduğu yılgınlık düşüncelerinin kolgezdiği şartlar, Aydınlık yöneticilerinin "birlik"çi görünümde ortaya çıkmak için oldukça uygun buldukları şartlar oldu. Ve "tecrübeli" TİİKP yöneticileri, çok geçmeden "proleter devrimcilerin birliği" yolunda Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu'nu çevresine toparlayabildiler. 12 Mart öncesi dönemde yan yana şu veya bu şekilde gelmeleri bile neredeyse imkânsız olan örgütler; tartışmalarında birbirlerinin kafalarına sandalye-masa geçiren örgütler; böylece "birlik" uğruna çalışmalara girmişti. Bu "çalışmalar", Aydınlık'ın, Halkın Yolu'nun neredeyse tamamını; Halkın

---

* Bkz. TKP/ML II. Konferans bildirisi; "Yaşasın 15-16 Haziran büyük işçi direnişi" başlıklı Partizan bildirisi, 1981: Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki tavrı için bkz. Emeğin Sesi, S.16

Birliği ve Halkın Kurtuluşu'ndan da önemli bir bölüm devrimciyi "yutmasıyla" sonuçlandı. Daha sonra Aydınlık dışındakilerin sürdürdüğü bu birlik çalışmalarının, aynı zamanda "halkın birleşik cephesi"nin kurulması uğruna çalışmalar olduğu da açıklanıyordu oportünist basında.

Önce şunu belirtelim ki, biz, emekçi kitlelerin birlik yönünde gelişen talebini-isteğini kesinlikle olumlu buluyor, destekliyoruz.

Ama kendisine komünist adını takanlar; işçi sınıfının öncülüğünü yapma iddiasında olanlar, o noktada duramazlar. Durmamalılar. Komünistler, "Kiminle birlik?", "Hangi amaçlar uğruna bir birlik?", "Ne şekilde kurulacak bir birlik?" gibi soruları sormak ve yanıtlamak zorundadırlar. Komünistler genel anlamda bir birlik yanlısı; nasıl olursa olsun bir birlik yanlısı değildirler. Tersine. Biz komünistler, yığınların "Birleşin ve gidilmek istenen yere birlikte gidelim" ("Çağrı"dan) şeklindeki talebini yaygınlaştırmakla yetinemeyiz; bu talebi getiren yığınların, "Kiminle birleşelim?", "Gidilmek istenen yer neresi olmalıdır?", "Gidilmek istenen yere nasıl gidelim?" şeklindeki sorulara cevap verebilecek şekilde eğitiminden de sorumluyuz.

Daha şimdiden bu soruları sorup, onlara cevap vermemek; devrimci kadroların ve devrimci kitlelerin, 'birlikçi' görünüm altında ortaya çıkan burjuvazinin şu ya da bu kesiminin peşinden sürüklenmesine gözyummak olurdu.

Daha şimdiden bu soruları sorup, onlara cevap vermemek; "birlik" diye diye de birliğe darbe vurulabileceğini; ihtiyacımız olan birliklerin engellenebileceğini açıklamamak olurdu.

Bu sorulara cevap vermemek; yenilgi şartlarında, daha çok, geçmişteki sapmalarının bir sonucu olarak teslimiyetçi bir ruh halinin egemen hale geldiği bir ortamdan yararlanmaya çalışan; geçmişten beri terketmediği, "gerici birlik" oluşturma amacını yürürlüğe sokmaya çalışan bazı 'eski tüfek'lerin bu amacını ortaya sermemek olurdu.

Bu sorulara cevap vermemek; geçmişteki birlik düşmanlarını açığa çıkarmamak, geçmişe sünger çekmek olurdu.

Biz komünistler, 'birlik' talebinin geldiği her yerde, bu talebin Marksizm-Leninizm biliminin ışığında tahlil edilmesi gerektiği görüşündeyiz.

"Çağrı" ve "Platform"u yayınlayan örgütler, kendilerini "işçi sınıfının öncüleri", "sosyalistler", "komünistler" olarak gören örgütlerdir.

Öyleyse, komünistlerin bu soruna nasıl yaklaşması gerektiğini açıkça ortaya koyarak başlamak, gerekli ve uygundur.

BUGÜNKÜ DURUM VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Bugünkü durum, 12 Eylül'le birlikte ortaya çıkan "köklü siyasal değişiklik"le belirlenmektedir. Nedir herkesin sözünü ettiği bu köklü siyasal değişiklik"?

12 Eylül hareketi sonucu, burjuva anlamda da olsa bir demokrasiden, faşizme geçilmemiştir. Değişiklik, demokrasi ile faşizm ara

sındaki bir değişiklik değildir. Değişen, faşizmin biçimi olmuştur. Faşizmin daha geri, üstü örtülü bir biçiminden; açık askeri bir biçimine geçilmiştir.

Cunta biçimindeki açık askeri faşist diktatörlük, ya bir devrimle yıkılacaktır; ki bugün açısından varolan durumda, hem objektif şartlar ve hem de sübjektif şartlar, böyle bir ihtimalin pratikte olmadığını gösteriyor. Ya da, faşist diktatörlük, önümüzdeki dönemde de daha değişik biçimler altında varlığını devam ettirecektir.

Varolan gelişmeler, önümüzdeki dönemde; kaba bir biçimde "demokrasi" ile maskelenmiş faşist diktatörlük biçimine geçileceğini göstermektedir.

12 Eylül hareketi, Türkiye'deki siyasal rejimin niteliğinde özünde bir değişikliğe yolaçmamıştır. Önümüzdeki dönemde "demokrasi" yönündeki muhtemel gelişme de, siyasal rejimin niteliğinde özde bir değişikliğe yolaçmayacaktır.

12 Eylül'ün bir "dönüm noktası" olması; "köklü bir siyasal değişiklik" ortaya çıkarması; egemen sınıfların ekonomik ve siyasal bunalımı açısından; işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin, öğrenci hareketlerinin durumu bakımından; siyasi iktidar mücadelesi vermek için yola çıkmış olan devrimci örgütlerin durumundaki değişiklik bakımından, vb. anlaşılmalıdır.

Gerçekten de, 12 Eylül, sayılan bu ve benzeri noktalarda, bir 'dönüm noktası'dır. 12 Eylül hareketi ile birlikte, egemen sınıflar sarsılan iktidarlarının sağlamlaştırılması yönünde önemli adımlar atmaya başlamışlardır.

12 Eylül hareketi ile birlikte, esas itibariyle kendiliğinden bir biçimde gelişen, yığınların düzen aleyhtarı mücadeleleri geri çekilmiştir.

Cunta devrimci örgütlere çok büyük darbeler vurmuştur.

Ancak, şu anki durumun uzun bir zaman böyle devam edemeyeceği, açık bir gerçektir. Cunta bugün yoğun bir faşist terör ile, kitlesel işkencelerle, yoğun bir faşist demagoji ile, dipçik ile ayakta durmaktadır. Cunta, ezilen sınıfların yaşantılarında olumlu yönde bir tek adım bile atmamıştır; atması da beklenemez. Tersine, bugün Türkiye'de çalışan kitleler en azgın sömürü; en vahşi baskı altında yaşamak durumundalar.

Türkiye'de halk kitlelerinin mücadelelerini yeniden yükseltmelerini kaçınılmaz kılan maddi koşul, olduğu gibi durmaktadır.

İşte komünistler, tüm bu olguları değerlendirmek; bunlardan hareketle, "Görev nedir?" sorusunu sormak; görevlerin içinde de, en başta, en önce sımsıkı kavranması gereken görevin ne olduğuna Marksizm-Leninizm bilimi ışığında cevap vermek zorundadırlar.

Buna cevap verirken, hiç olmazsa yakın geçmişe yeniden bakmak yararlı olacaktır.

11 Eylül tarihine dek, Türkiye'de kitlelerin kendiliğinden mücadelesi, görülmemiş boyutlara ulaşmıştı. Deyim yerindeyse, devletin çivisi yerinden oynamıştı. 12 Eylül öncesinde mücadelenin boyutlarını anlatmak için özel bir çaba gereksizdir. Devrimci mücadele ile az-çok tanışıklığı olan herkes, daha şimdiden, başta işçi sınıfımız olmak üzere devrimci yığınların kahramanca mücadelesinin eriştiği boyutları unutmuş olamaz.

12 Eylül sonrası dönemin ise içinde yaşıyoruz.

Karşı-devrimin baskısı sonucu, yığınların çok önemli bir bölümü, devrimcilerden, komünistlerden uzaklaştılar; mücadelenin boyutları belirgin bir biçimde çok aşağılara düştü; devrimci örgütler çok ağır darbe yediler; devrimci hareket çok ağır bir yenilgi aldı. Böyle bir noktaya nasıl ulaşıldığı sorusuna bugün herkes cevap vermek zorundadır.

"Dimdik ayaktayız" şeklindeki gerçek-dışı bilgiler verenlerin, 'Halk kitlelerinin mücadelesi önümüzdeki dönemde yükselecek, şimdiden hazırlanmalıyız' şeklindeki doğru talebi, dönüp geçmişimize bakmamızın, geçmişi değerlendirmemizin önüne engel olarak dikenlerin tutumu, sorunları geçiştirme tutumudur. Aslında bu iki şey, ortak bir anlayışın ürünüdür. Bu ortak anlayış, "nasıl oldu da bu denli ağır bir yenilgi alındı?" şeklindeki canalıcı soruya cevap vermekten kaçmak anlayışıdır. Oysa bu, gerçekten, varolan bir olgudan kaçmaktır. Ama hiçkimse bu sorudan kaçabileceğini ummasın.

Komünistlerin güçlülüğünün bir sebebi, onların varolan gerçekten kaçmalarında değil; tersine, gerçeğe tam cepheden, tam karşıdan bakabilme yeteneğini-özelliğini gösterebilmelerindedir.

Bizler de komünistler olarak, yenilginin **bu denli ağır** olmasının sebeplerini bulup çıkarmalıyız.

Yenilginin **bu denli ağır** olmasının sebebine bizim verdiğimiz cevap şudur:

Yenilgi **bu denli ağır** oldu; çünkü, ülkemizde, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış kadrolara sahip; işçi sınıfının öncüsünü Komünizme kazanmış bir Bolşevik Partisi yoktu.

Böyle bir partinin olmaması, siyasi iktidar hedefi uğrunda halk hareketinin birleştirilememesinin; bu denli ağır bir darbe yenilmesinin en temel sebebidir. Hiç kuşkusuz, ülkemizde, böyle özelliklere sahip bir Bolşevik Partiyi daha önceden yaratabilmiş olsaydık da, bir yenilgiye uğrayabilirdik; yine darbeler yiyebilirdik. Bu mümkündü. Ayrıca, her yenilginin, değişik derecelerde önemi olan bir dizi sebebi vardır. Burada tartışılan şey, yenilginin bu denli ağır oluşunun hangi sebepten ortaya çıktığı sorunudur.

Öyleyse, en temel eksikliğin ne olduğu ortadadır. Görev, öncelikle bu en temel eksikliği gidermeye yönelmektir. Komünistlerin görevi, öncelikle, bolşevik bir partinin inşasıdır.

Örgütleme Komitesinin "Çağrı"sında, "İçinde yaşadığımız bu hazırlık döneminde, tüm eksikliklerimizi tamamlamalı, devrimin temel hazırlıklarını yapmalıyız" şeklinde yapılan çağrıya bizim verdiğimiz cevap budur.

Hiç kimse, öncelikle, tüm çalışmalarımızın merkezine Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanan bolşevik bir partinin inşası çalışmasını koymadan; bu en temel görevi çözmeye yönelmeden; diğer görevleri buna bağlı ele almadan; devrimin temel hazırlıklarını gerçekte yerine getiremez.

Kendisine komünist diyen hiçkimse, bugünkü şartlarda, öncelikle, bolşevik bir partiyi inşa etme görevini çözme görevini bir yana atıp; biricik görev 'cephe' kurma görevidir diyerek, bu yönde çalışmalara giremez.

Komünistlerin dışında, devrimci güçlerin cephe kurma çalışmaları olabilir. Bu durumda, komünistler, yürütülen birlik çalışmasını somut olarak proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılar ve ona göre tavır belirlerler.

Bugünkü şartlarda, bolşevik bir parti inşa edilmeden komünistlerin önderliğinde bir cephe kurmaya çalışmak, olmayacak bir işle uğraşmaktır. Ya da işçi sınıfı adına yola çıkarak, işçi sınıfını burjuvazinin değişik kesimlerinin peşine takmaya çalışmak demektir.

GERÇEK BİR ANTİ-FAŞİST CEPHE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Daha yakın zamanlara kadar, birçok oportünist, Türkiye'de faşizmin iktidara gelişini, hükümetlerin iktidara gelişi; faşizmin yıkılmasını da hükümetlerin iktidardan düşmeleri derekesine indirgiyorlardı. Bu oportünist görüşler, faşizme karşı mücadelenin yolunu karartıyor; faşizmin iktidarının yıkılışı için gerekli görevlerin yerine getirilmesini önlüyordu.

Bu görüşler bugün bu şekliyle pek rağbette değil.

Ancak, faşizmin iktidarının nasıl yıkılacağı sorusuna verilen cevaplar, yanlış düşüncelerin halâ yaşamakta olduğunu göstermektedir.

Çok açıktır ki, Türkiye'de faşizmin yıkılışı bir devrim sorunudur.

Teorik bakımdan, faşizmin iktidarını yıkacak olan devrimin, zorunlu olarak proletarya önderliğinde olması gerekli değildir. Marksizm-Leninizm bilimi ve yaşadığımız yakın dönemin örnekleri göstermektedir ki, proletarya önderliğinde olmayan devrimlerde, faşizmin yıkılışı yönünde adımlar atılabilmektedir. Faşizm belli bir dönem için yıkılmaktadır. Ama yine somut örnekler göstermektedir ki, bu durumlar geçici olmakta, faşizm yine dirilmektedir.

Günümüzde, emperyalist dünya sistemi içinde, faşizmin olmadığı ülkelerde de, faşizm tehlikesi aktüeldir. Bunun sebebi, bütün bu ülkelerin, emperyalist dünyanın bir parçası olmasıdır. Bütün ülkeler için, faşizmin varlığına veya faşizm tehlikesine son verebilmek, onların emperyalizmin halkası olmaktan çıkmalarına bağlıdır. Emperyalist sistemden kalıcı bir biçimde kopabilmeyi, yalnızca proletarya önderliğindeki devrimler başarabilir.

Faşizmi gerçekten yıkacak olan, proletarya önderliğindeki bir devrimdir.

Faşizmin iktidarını gerçekten yıkacak ve faşizm tehlikesine gerçekten son verecek olan, proletaryanın komünist partisinin önderliğindeki bir cephedir.

Komünist partisinin önderliğinde olmayan bir cephenin, faşizmi yıkması mümkündür. Ancak, böyle bir cephenin faşizm tehlikesini bütünüyle ortadan kaldırabileceği düşünülemez.

Komünist partisi, kendi önderliğinde oluşturulmayan "cephe"lere de katılabilir. Cephe içerisinde gelişmeye; cepheyi yönlendirmeye; cephe içinde önderliği ele geçirmeye çalışır. Cephenin faşizme karşı kararlı bir mücadele yürütmesi için çalışır.

Komünist partisinin, kendi önderliğinde oluşturulmayan "cephe"lere karşı tavrı; içinde bulunulan koşulların, oluşturulan cephenin bileşiminin, cepheyi proleter devrimine yaklaşma yönünde bir araç olarak kullanıp kullanamayacağının, vb. somut bir biçimde değerlendirilmesi; proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılanmasıyla ortaya çıkar. Burada, proletaryanın mı diğer güçlerden devrim yolunda yararlanacağı; yoksa proletaryanın bizzat kendisinin, yararlanma adına diğer güçler tarafından mı kullanıldığı sorunu tayin edicidir.

Türkiye devrimci hareketinin bugün içinde bulunduğu şartlarda, Bolşevik-Komünist Partisinin önderliğinde bir cephe oluşturabilme şartları yoktur.

Yine **bugünkü şartlarda**, komünistlerin önünde, kendi önderlikle - rinde oluşturulmayan bir cepheye katılma sorunu da sözkonusu değildir.

Bugünkü şartlarda, komünistler, faşizme karşı, iki biçimdeki cephe oluşturma mücadelesinin merkezine de, öncelikle bolşevik bir partinin inşası görevini koymak zorundadırlar.

Komünistler için, bu yaklaşımın dışında bir 'anti-faşist cephe'; içinde komünistlerin bulunmadığı; kendisini komünist olarak tanıtan çeşitli burjuva ve küçük-burjuva güçlerin bir cephesi olabilir.

GERÇEK BİR ANTİ-EMPERYALİST CEPHE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Gerçek bir anti-faşist cephe, aynı zamanda emperyalizme karşı da tutarlı bir mücadele cephesi olmak zorundadır. Her türden ve her büyüklükteki emperyalizme karşı çıkan bir cephe olmalıdır.

Bugün dünya yüzünde yalnızca Amerikan emperyalizmi ve Batı Avrupa'daki emperyalist devletler yoktur. Rus sosyal emperyalistleri de, en büyük emperyalist güçlerden birisidir. Rus sosyal emperyalizmi, bugün dünya pazarlarının bir bölümünü sömürü zinciri içinde tutmakta; yeni pazarlar ele geçirmeye çalışmakta; dünyada yeni bir emperyalist savaşın başta gelen kışkırtıcılarından biri olarak, emperyalist bir savaşa hazırlanmaktadır.

Bu öylesine somut bir gerçektir ki, örneğin Devrimci Yol, "sosyalist" Sovyetler Birliği'nin Orta-Doğu'da Amerikan emperyalizmi ile hegemonya çatışması içinde olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Devrimci Yol, varolan, görünen bir gerçeğe gözünü kapayamadığı için, sosyalist bir ülkenin de emperyalist devletlerle hegemonya mücadelesi verebileceğini savunma durumuna düşmüştür. Tüm bu saçmalıklar, Sovyetler Birliği'nin emperyalist karakterinin kabul edilmemesi yüzündendir.

Hangi sebeple ve hangi niyetle olursa olsun, diğer emperyalist güçlerin yanında Rus sosyal emperyalizmini de hedef almayan bir cephe, gerçek, tutarlı bir anti-emperyalist cephe olamaz.

Bugünkü şartlarda, Rus sosyal emperyalizmine de açık tavır almayan bir cepheye, kendisine komünist diyenlerin katılması beklenemez.

Öte yandan, bu konu ile bağıntılı bir diğer sorun, milli meselede takınılacak tavrın diğer yönüdür.

Bu, bağımlı uluslara; sömürgelere ve milli azınlıklara karşı, anti-faşist bir cephe içinde de komünistlerin nasıl yaklaşması gerektiği sorunudur.

Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız-şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını; milliyet - ler arasında tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleşebilmesinin yolu; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmaktan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bir sorun haline gelmiştir.

Lenin ve Stalin bu gerçeği açıkça ortaya koyarlar.

Durum böyle olunca, bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı da açıkça tavır almayan bir cepheye katılmak demek; işçi sınıfını ve emekçi kitleleri Rus sosyal emperyalizmine karşı silahsızlandırmak; ülkemizi devrim sonrası Rus sosyal emperyalizminin sömürü ağına düşürmeye çalışmak; gerçekte milli meselenin iki yönündeki sorunları da çözmemek demektir.

OPORTÜNİZMLE MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Lenin, oportünizme karşı mücadele edilmeden, emperyalizme karşı tutarlı bir mücadelenin yürütülemiyeceğini söyler. "Emperyalizm" adlı eserinde şöyle der:

"Emperyalizme karşı mücadele; eğer bu mücadele oportünizme karşı mücadele ile kopmaz bir şekilde birleştirilmezse; içi boş, sahtekârca bir laftır." (Lenin, TE, Alm., c.12, s.307)

Gerçekten de, oportünizme karşı mücadele ile bağıntı içinde ele alınmayan bir anti-emperyalist mücadelenin, tutarlı bir mücadele olmayacağı açıktır. Çünkü, oportünistler, Marksizm-Leninizm bilimine ters olan görüşleriyle, proletaryanın sınıf mücadelesini — onun sınıfsal kurtuluşunu sağlayacak doğrultuda— yönlendiremezler; tersine, onun bu mücadelesini burjuvazinin düzeni sınırları içinde tutmaya çalışırlar. Bu yüzden, komünistler, her imkândan yararlanarak, oportünizmle mücadele ederler. Bu yüzden, komünistler, Komünizmin propagandasını yapabilmek; oportünizmi-revizyonizmi teşhir edebilmek için, herhangi bir eylem için yan yana gelen örgütlerin ajitasyon ve propagandada özgürlük ilkesini savunurlar.

Şu anda ortalıkta kendisine komünist ismini veren onlarca grup, örgüt, parti bulunmaktadır. Herkes kabul eder ki, bunların hepsinin aynı zamanda bu isme lâyık olmaları mümkün değildir. Ama bu örgütler yine de kendilerinin Marksist-Leninist olduklarını ileri sürmekte; Marksizm-Leninizm adına hareket etmektedirler.

Öte yandan, komünistler, öncelikle yığınların bilincine güvenmeli; onlara bilimsel sosyalizmin ideolojisini, Marksizm-Leninizmi taşımalıdırlar. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınları Marksizm-Leninizm temelinde kazanmalıdırlar.

Durum böyle olunca, görev kendiliğinden ortaya çıkmaktadır:

Kendine Marksist-Leninist diyen her kişi veya grup, ajitasyon-propaganda özgürlüğünü kabul etmeli; bizzat birleşik eylemler içinde, somut pratik içinde, böyle bir imkândan da yararlanarak, Marksist-Leninist gördüğü görüşleri devrimci kitleye iletmeye çalışmalıdır. Marksist-Leninist olmadığını düşündüğü örgütlerin sahte komünistliğini teşhir etmeli; devrimci kitlelerin eylem içinde de, gerçek komünistler ile sahteleri arasında bir seçim yapabilme imkânını elde etmeleri için çalışmalıdır.

Bugünkü dönemde, devrimci örgütler arasında ideolojik-politik mücadele ile Marksizm-Leninizmin başarı kazanmasını düşünen; kendisinin gerçekten komünist olduğuna inanan her örgütün yapması gereken budur.

Örneğin biz, eylem birlikleri içinde bile ajitasyon-propaganda özgürlüğünü savunurken, tam da bu düşüncelerle, bu amaçlarla hareket ediyoruz. İdeolojisine güvenen her siyaset de böyle yapmalıdır derken, bunlardan hareket ediyoruz.

Bugünkü dönemde, proletaryanın sınıf çıkarını; Marksizm-Leninizmin ideolojik başarısını savunanlar, böyle bir özgürlükten yanadırlar.

Sorun, proletaryanın sınıf çıkarlarıdır.

Bugün böyle bir özgürlüğü savunan komünistlerin; proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra böyle bir özgürlüğü esas itibariyle kendilerine ait olarak savunmaları arasında bir "çelişme" yoktur; tersine, her şartta proletaryanın sınıf çıkarlarını savunma temel politikası ile bir uyum sözkonusudur.

Komünistlerin, ajitasyon-propaganda özgürlüğü sorununa bu şekilde yaklaştıklarının örnekleri vardır.

Örneğin Lenin, İngiltere'de 'sol' komünistleri eleştirip, onların "İşçi Partisi" ile, seçimlere ilişkin bir çeşit eylem birliği yapmaları gerektiği sorununu tartıştığı bağıntıda, ajitasyon-propaganda özgürlüğü hakkında şunları söyler:

> "... Komünist Partisi, Henderson ile Snowden'e bir 'uzlaşma', bir seçim anlaşması önerir. Lloyd George ve muhafazakârlar koalisyonuna karşı birlikte yürürüz; parlamentodaki milletvekillerini, işçilerin, İşçi Partisine olsun, Komünistlere olsun verdikleri oylarla orantılı olarak paylaşırız (genel seçimlerdeki oy değil, özel bir oylamada). Biz, **tam** (a.ç.L) bir propaganda, ajitasyon ve siyasal eylem **özgürlüğünü** (a.ç.L) koruruz. **Bu sonuncu koşul olmadan, besbelli ki, blok da kurulamaz, çünkü siyasal eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur**; İngiliz komünistleri, tıpkı (1903'ten 1917'ye kadar **on beş yıl boyunca**) (a.ç.L) **Rus bolşeviklerinin**, Rus Henderson ve Snowdenlerine karşı, yani **menşeviklere karşı eleştiri hakkını koruduklari gibi, İngiliz komünistleri de kendi Henderson ve Snowdenlerini suçlayabilme yolunda tam özgürlüğe mutlak olarak sahip bulunmalıdırlar**." (a.b.ç.)
> (V.I.Lenin,"'Sol' komünizm, bir çocukluk hastalığı", s.96, Sol Yayınları)

Durum böyle olunca, devrimci örgütlerin arasındaki görüş ayrılıklarının üzerini örtmek; sanki aralarında bir görüşbirliği varmış havasını vermek; sağlam bir birlik varmış gibi göstermek, belki kısa zamanda taraftarlar ve kitleler arasında moral bakımından olumlu bir etki yapacaktır. Ama uzun vade açısından, bu, kesinlikle ağır zararlar verecek olan bir uygulamadır.

Görüş ayrılıklarının üzerinin örtülmesi ile, bir konuda, gerçek komünistlerle, kendisine komünist adı takanların düşünceleri arasındaki farklılığın kitleler tarafından görülmesi engellenmiş olacak; kitlelerin Komünizmin ideolojisi temelinde eğitimi yapılmamış olacak; şu veya bu nedenle ortaya çıkacak bir bölünme durumunda, ayrılmanın gerçek sebeplerinin neler olduğu konusunda kitleler eğitilmemiş olacaktır.

Bu sebeplerden, komünistler, propaganda özgürlüğünün olmadığı bir cephe içinde yer almazlar.

Böyle bir şeyi yapmak demek, cephe içinde, komünistler ile komünist olmayanlar arasında ayrım yapabilme imkânını komünistlere tanımayan bir birlik içinde yer almak; proletarya adına, onu burjuvazinin bir aleti durumuna düşürmek, buna çalışmak demektir.

ANTİ-FAŞİST CEPHENİN AMAÇLARI VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Anti-faşist bir cephede, faşizme karşı olan, emperyalizme karşı olan sınıflar ve onların temsilcileri birleşirler.

Komünist partisi ile, komünist olmayan anti-faşist güçler birara ya gelirler. Ortak amaç, faşizmin yıkılmasıdır.

Onun ötesinde, amaçlar ayrılır. Cephe içindeki burjuvazinin amacı, devrim için birleşen yığınları peşine takarak, bir burjuva toplumu-devleti kurmaktır. Cephe içinde komünist partisinin amacı ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyeleri ile uyum içinde hareket ederek, komünist bir toplumu (sosyalizm onun bir alt seviyesidir) yaratmaktır.

Burjuvazi ile yapılan anlaşma çalışmaları içinde, belirli uzlaşmalara varmak, belirli tavizlerde bulunmak mümkündür.

Ancak, komünistlerin gerçek amaçlarını ortaya koymamaları; gerçek düşüncelerini gizlemeleri mümkün değildir.

İşçi sınıfı adına yola çıkan, kendisine komünist sıfatını takanların, komünistlerin gerçek amacını ortaya koymamaları; burjuvaziye yaltaklanma, sözde burjuvaziyi aldatma boş çabasıdır. Yığınların ideolojik olarak burjuvaziye peşkeş çekilmesidir.

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Bugün Türkiye'de faşizm, askeri faşist cunta biçimi ile hakimiyetini sürdürmektedir.

Faşizme karşı olan tüm güçlerin, cuntaya karşı mücadele etmeleri bir görevdir.

Bugün cuntaya karşı, gerçek anti-faşistler, sözde anti-faşistler, kararsızlar, değişik seviye ve biçimlerde mücadele etmekte; mücadele ettiklerini söylemektedirler. İçinde bulunduğumuz şu anda, cuntaya karşı mücadelede komünistleri diğerlerinden ayıran temel kıstas, cuntaya karşı 'en fazla' mücadele etme kıstası değildir. Şu andaki temel kıstas, daha şimdiden, cuntaya karşı mücadelesinin merkezine, cuntadan sonra (muhtemelen) gelecek 'demokrasi' - nin faşizm olduğu gerçeğinin propagandasının konup konmadığı, bunun anlamı doğrultusunda çalışıp çalışılmadığıdır.

Daha şimdiden, "üç aylık revir tutuklusu kahramanlar", önümüzdeki dönemin yatırımları içindedirler. Özgürlük ve demokrasi bülbülleri kesilmişlerdir. Daha şimdiden, komünistler, kendilerini her türden sahte anti-faşistlerden ve komünist olmayan anti-faşistlerden kalın çizgilerle ayırmaz; cuntaya karşı mücadelenin merkezine, gelecek "demokrasi"nin faşizm olduğu gerçeğinin propagandasını koymaz ve bu tespit doğrultusunda çalışmazsa, yarın çok gecikmiş olacaktır.

Şu andaki durumda, gerek örgütlülüğü bakımından, gerekse kitlelerin burjuva düşüncelerin önemli ölçüde etkisi altında olması bakımından; mukayese edilemeyecek imkânlara sahip olmaları bakımından, vb.; komünistler burjuvazi ile boyölçüşebilecek durumda değildir. Komünistlerin, burjuvazi ile ayrım çizgisini yarın çekmeye kalkışmaları, burjuvazinin emekçi kitleleri peşinden alıp götürmesi ile sonuçlanacaktır.

Ayrıca, devrimci kadroları burjuvazinin etkisinden kurtarabilmenin; devrimciler arasında yaygınlaşmaya başlayan, "cunta gitsin de, nasıl giderse gitsin" düşüncesinin etkisinden kurtarabilmenin, komünistlerin görevi olduğu açıktır.

Cuntaya karşı mücadelenin bir diğer yönü, cuntaya karşı mücadelenin, her türden emperyalizme karşı mücadele olması gerektiği gerçeğidir.

Cuntaya karşı mücadele, diğer emperyalistlere olduğu gibi, Rus sosyal emperyalizmine karşı da mücadele olmak zorundadır.

Cuntaya karşı mücadele, diğer emperyalistlerin uşaklarına ve uzantılarına karşı olduğu gibi, Rus sosyal emperyalizminin uşaklarına ve uzantılarına karşı da mücadele olmak zorundadır.

Bugün sorunu açık bir biçimde bu şekilde ortaya koymayanlar; gerçekte, cuntaya karşı mücadele adına; emperyalist güçler ve uşakları arasındaki çelişmelerden yararlanma adına; emperyalistlerin ve uşaklarının bir bölümünün değirmenine su taşımak zorunda kalacaklardır.

Komünistlerin böyle bir duruma düşmekten titizlikle kaçınacakları, açık bir gerçektir.

Değerli arkadaşlar,

"Çağrı" ve "Platform"u, şimdi somut olarak incelemeye çalışacağız. Bunu yaparken de, doğal olarak, başta komünistler açısından koyduğumuz kıstasları temel alacağız. Yanlış bulduğumuz **en önemli** konuları açıklamaya çalışacağız.

O Bugün komünistlerin en temel görevi açısından:

"Örgütleme Komitesi" içinde yer alan dört örgütten hiçbirisi, bugün komünistlerin dikkatlerinin ve çalışmalarının tümünün merkezinde bolşevik bir partinin inşası olması gerektiğinden yola çıkmıyorlar. Oysa, Örgütleme Komitesi içinde yer alan hiçbir örgüt, kendisinin bolşevik bir parti olduğu iddiasını ileri sürebilecek durumda değildir.

Örneğin Devrimci Yol, bırakalım bir bolşevik partiyi, kendisini parti olarak bile görmemektedir; geçtiğimiz yıllarda, partilerini direniş komiteleri çalışmasına bağlı olarak yaratacakları görüşünde olduklarını belirten; "Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışının evrenselleştirilmesi"ni "diyalektiğe aykırı" bulan bir örgüttür. Devrimci Yol için, Bolşevik Parti öğretisi evrensel değildir; soruna 'somut' ve 'diyalektik' bir şekilde(!) yaklaşmak gereklidir *.

---

* 1977 yılında yayınlanan Devrimci Yol Bildirge'sinde şöyle deniyordu:
"Devrimci parti anlayışına somut koşulların; ülkenin tarihi-iktisadi-siyasi koşullarının ve sınıf ilişkilerinin doğru bir analizinden ulaşılabilir. Belirli tarihi şartlarda sınıf mücadelesinin nesnel koşulları devrim, çalışma tarzı ve örgüt anlayışını koşullandırır, belirler.
Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi-siyasi yapılardaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli, **biçimi** yoktur. Örgüt biçimi, çalışma tarzo ve devrim biçimine zorunlu olarak bağlıdır.

Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi ise Marksizm—Leninizm biliminden uzak; herhangi bir biçimde önlerine bolşevik parti inşa görevini koymamış olan partilerdir. Bunlar kendilerini açıkça Leninist ilan etmezler; bunlar yıllardır legal faaliyetlerini, 'anayasanın demokratik yorumu'na dayanarak sürdürürler; bunlar, 'Kemalist devrimcilik' rolünü hayli başarılı oynamışlardır; bunlar Menderes'i, 'ikinci Kuva-i Milliyeciliğimizin önderi' diye alkışlamanın utanç verici damgasını alınlarında taşımaktadırlar; bunlar hakim Türk ulusunun şövenizmini en ince kılıklar altında sürdürmekte uzmanlaşmışlardır; bunlar, yılların iyice kokuttuğu-çürüttüğü bir bünyeye sahiptir. Bir anlamda, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi gibi partiler,Türkiye'nin Kadetleri (Anayasacı Demokratlar) olma yolunda yürüyen partilerdir.

Bu tür örgütler, bu özelliklerinden dolayı, sınıf mücadelesinin ilk canlanmasıyla birlikte, hareketin gerisinde kalır, ezilir, unutulurlar. Onların canlı kalan yanları, ideolojileridir. Ve bu ideolojileri, her uygun fırsatta, yeni bir cila ve etiketle yeniden piyasaya sürülür. Anlaşılacağı gibi, bunlar için uygun an,hareketin bastırıldığı, gericiliğin azdığı, ideolojide sağa kaymanın kitlevî bir karakter kazandığı dönemlerdir.

"Mihrici Dev-Güç" anlayışı ("sınıflararası bir ittifak olan devrimci güç birliği", (Aydınlık Sosyalist Dergi, S.7, s.18)), "Sosyalist Kurultay" (kendisine sosyalist diyenleri birleştirecek bir kurultay); "proleter devrimcilerin birliği" ('proleter devrimci' olarak değerlendirilenlerin arasındaki birlik) şiarlarında daima yaşamıştır. Bugünün uygun koşullarında, bu anlayış, "birleşik direniş cephesi" olarak tanıtılmaya çalışılmaktadır.

Bunlar, "uygun an"larda, yeniden "işçi sınıfı" adına piyasaya çıkmaya yeltenirler. Ama bunların işçi sınıfının öncü örgütü olmadıkları kesindir.

PKK'nın da Kürdistan işçi sınıfının öncü örgütü olmadığını tespit etmeliyiz. PKK, Rus sosyal emperyalist bloku ile açıkça dayanışma içinde olacağını söyleyen; Kruşçev modern revizyonizmine karşı açıkça tavır almayan; kendisine komünist diyen güçlerin dünya yüzündeki kutuplaşmalarının ideolojik köklerini tahlil etmeyen; kendisine "komünist" diyenlerin böyle bir görevi olduğunu tespit etmeyen; milliyetçi karakterde bir örgüttür. Önüne, Marksizm-Leninizmin öğrettiği biçimde, bolşevik parti inşası görevini koymamıştır.

Lenin, Stalin yoldaşlar ve onların partilerinin deneyi ise, bize, komünistlerin görevinin, bugün bizim açımızdan, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayan kadrolara sahip; işçi sınıfının öncülerini kazanmaya yönelen; bugün parti inşası çalışmasında, teorik çalışma halkasını esas halka olarak alan; dışarda ise propaganda faaliyetini esas alan bir bolşevik partinin inşasına çalışmak gerektiğini öğretmektedir. Bolşevik bir parti inşa etmeye yönelik çalışmalar, tüm çalışmaların içinde öncelikle ele alınmadan; komünistlerin hiçbir şekilde tarihsel görevlerini yerine getiremeyecekleri, Leninizmin bir aksiyomudur.

(22. sayfadaki dipnotun devamıdır.)

Genellikle Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışı evrenselleştirilir ve klasik bir parti tipi olarak kabul edilir. Bu anlayış, sorunu diyalektiğe aykırı bir biçimde ele alıştan kaynaklanmaktadır. Somut koşulların Marksist bir tahlili yapılmaksızın ve doğru bir mücadele ve devrim anlayışını ortaya çıkarmaksızın, parti biçimine ilişkin sorunları çözmek ve proletarya partisinin yaratılması mücadelesini başarıya ulaştırmak olanaksızdır." (Devrimci Yol Bildirge, s.30)

Lenin bu görüşünü "'Sol' komünizm" adlı eserinde ortaya koymuş - tur.

Stalin, Lenin'in bu eserindeki görüşüne de dayanarak, durumu şöyle açıklar:

"Partimizin gelişmesinde üç dönem vardır.

Birinci dönem, biçimlenme dönemi, Partinin **oluşturulması** dönemidir. ... Bu dönemde Partinin dikkati ve kaygısının merkezinde, Partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardır. Bu dönemde Parti, kendi kendine yeten bir güç olarak görülmektedir.

.....

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini Partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayağa kaldırmaktır. Lenin yoldaş, bu görevi şöyle formüle eder: 'Proletaryanın öncüsünü Komünizm için kazanmak' (Bkz. 'Sol radikalizm'" (J. Stalin, Strateji ve taktik, s.84-85) (Altı metinde çizili)

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlere göre, Marksizm-Leninizmin 'yalnızca Rusya ile sınırlı olmayan' (Bkz. Lenin, "'Sol' komünizm", s.107) Bolşevik Parti ile ilgili bu öğretisinin uygulanması, dönemin **esas** görevi değildir. Onlara göre:

"Gündemde olan **tek** şey, birleşik bir direniş cephesi yaratmaktır." ("Çağrı") (abç)

Örgütleme Komitesindekiler için gündemdeki 'tek' görev, cephe yaratmaktır. Örgütleme Komitesindekiler, önlerine, 'cephe' dışında bir başka görev bile koymuyorlar. Örgütleme Komitesindekiler, ortak belgelerinde 'Bolşevik Parti inşası' görevinden söz bile etmiyorlar.

✸ Anti-faşist bir cepheye Komünist Partisinin önderlik etmesi açısından:

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Anti-faşist bir cephenin kalıcı zaferinin garantileyicisi, onun Komünist Partisi önderliğinde bir cephe olmasıdır.

Ama Örgütleme Komitesi'nin yayınladığı "Çağrı" ve "Platform", hiçbir şekilde, oluşturulması önerilen cepheye komünistlerin önderlik etmesi gibi bir talepte bulunmamaktadır. Onların önlerine koydukları **'tek'** görev, bir cephe oluşturma görevi; devrimin nasıl gerçekleştirileceği konusunda önerdikleri **"en kısa, en doğru biricik yol"** ise, "cephe yaratmak"tır ("Platform").

Bunlar, bırakalım anti-faşist bir cepheye Komünist Partisinin önderlik etmesini; Komünist Partinin bu cephe içinde yer alması gerektiğini bile söylememektedirler. Cepheyi, komünistlerin dışında irili-ufaklı tüm grupların yan yana geldiği bir birlik türü olarak göstermektedirler. İçerisinde komünistlerin yer almadığı, çeşitli anti-faşist güçlerin yan yana gelerek bir blok oluşturmaları mümkündür. Ancak bu, kelimenin gerçek anlamında bir anti-faşist cephe değildir.

Ayrıca, anti-faşist burjuvazi ile ittifak çalışmaları içinde, Komünist Partisi, cephenin platformu içerisine "Komünist Partisi - nin önderliği" gibi ifadeleri geçirtemeyebilir. Bu da mümkündür.

"Çağrı" ve "Platform"u yayınlayan güçler arasında, Komünist Partisi niteliğinde bir güç yoktur. Her birisi kendisine komünist diyen; şu anda devrimci konumda olan çeşitli burjuva örgütleri

vardır. Bu ise durumu daha da ilginç yapmaktadır: Herkes kendine komünist demekte; ama platformda "komünist" sözcüğü; "komünist - lerin önderliği" gibi bir ifade geçmemektedir.

✱ Bir bütün olarak emperyalizme karşı olma açısından:

Gerçek bir anti-faşist cephe yaratmak isteyenler, her türden emperyalizme gerçekten karşı olmalıdırlar.

Bugün komünistler, Rus sosyal emperyalizmine de açıkça karşı çıkmayan bir cephe içinde yer alamazlar.

Ama Örgütleme Komitesi içinde yer alan güçlerin hepsi; bugünkü Sovyetler Birliği'ni sosyal emperyalist bir devlet görmeme; sosyalist bir ülke olarak görme noktasında birleşmektedirler. Ama ne birini, ne de diğerini, Örgütleme Komitesi'nin belgelerinde **açıkça** söylememektedirler. "Platform"da şöyle demektedirler:

"Öte yandan uluslararası planda sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçlerle zorunlu olan devrimin dış bağlantıları gerçekleştirilememiş, devrimci hareketler kendi dar sınırları içinde kapalı kalmışlardır." (s.3)

Gerçek bir anti-faşist cephe, uluslararası planda sosyalist "güçlerle" dostluk ve işbirliği yapacağını belirtir; "sosyalist güçler" dediği her kimse, bunu açıkça ortaya koyar. Eğer gerçekte kapitalist, ama sözde sosyalist olan birçok ülke ortaya çıkmamış olsaydı, belki böyle açık bir ifadeye gerek kalmayabilirdi.

Ama örneğin, bugünkü Çin Halk Cumhuriyeti "sosyalist" midir?

Örneğin, Sovyetler Birliği ve onun güdümündeki ülkeler sosyalist midir?

Bloklar dışında olduğunu söyleyen Yugoslavya mıdır bu "sosyalist güç"?

Bir süre açık bir tavır takınmayan, fakat gelişme içinde Rus sosyal emperyalizmine yanaşan Vietnam mı; yoksa Rus sosyal emperyalizminin "paralı askerleri" görevini üstlenen Küba mıdır kastedilen "güçler"?

Hem SBKP kongrelerine, hem Arnavutluk kongrelerine ve hem de ÇKP kongrelerine temsilci gönderen; deyim yerindeyse "her düğünde oynayan" Kore mi kastedilmektedir?

Ya da "sosyalist güç"ten anlaşılan; bütün bu iktidar partileri - nin bulunduğu ülkelerin dışındaki; kendisine "sosyalist", "komünist" isimleri takan çeşitli partiler midir? Eğer öyle ise, bunlar hangi partilerdir? Kimdir bu "sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçler"?

İçinde bulunduğumuz son derece karışık siyasal durumda, bunların açık isimlerini vermeyen bir "cephe platformu", gerçek işlevini yerine getiremez.

Bugün dünyada, kendisine sosyalist ismi yakıştıran, ama gerçekte değişik türde-biçimde bir burjuva diktatörlüğünden başka birşey olmayan onlarca devletin varolduğu bir durumda; modern revizyo - nizmin tahribatı sonucu dünya Marksist-Leninist hareketinin gücünü geçici olarak yitirdiği; modern revizyonizmin hakim olduğu; kendine "komünist", "sosyalist" diyen birçok partinin, gerçekte burjuva partileri olduğu bir ortamda; kendisine komünist sıfatı takanlar, kimin ne olduğunu açık bir şekilde isim vererek ortaya koymak zorundadırlar.

Bugün dünyada bir tek, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne sosyalist denebilme imkânı vardır. Ancak, bugün komünistler bunu söylerken bile çok dikkatli davranmaktadırlar. Çünkü Arnavutluk Emek Partisi, iktidar partisi olarak, yozlaşma yönünde hızla ilerleyen bir partidir. Onun yozlaşması, proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkmasına; proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkması ise, o ülkede sosyalizmden bahsedilme imkânının ortadan kalkmasına yolaçacaktır.

"Platform" ve "Çağrı"nın bu konudaki tutarsız tutumu, tesadüf ya da ifade bozukluğu ile açıklanamaz. Esas sorun, Örgütleme Komitesi içindeki örgütlerin, Sovyetler Birliği hakkındaki düşünceleridir. Düne kadar, görülmemesi mümkün olmayan bazı olgulardan yola çıkarak, bu örgütlerin hemen hepsi, Sovyetler Birliği'ndeki "revizyonizm"den; revizyonist hatalardan bahsediyorlardı. (Mahir Çayan, daha 1972'lerde "modern revizyonizm"den bahsetmektedir; kapitalizmin restore edilmesinin mümkün olduğundan bahsetmektedir*. THKP/C kökenli örgütler (Devrimci Halkın Yolu dışında) bu noktadan bir adım ileri gitmedikleri gibi, tersine daha geri pozisyonlara gitmişlerdir.

Şimdi ise bazıları, onu, kelimenin gerçek anlamında sosyalist anavatan görmeye başlamışlardır. Örneğin PKK, Konferans bildirisinde şöyle demektedir:

> "Dış ittifakların temelinde, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistemin yer aldığını, ileri kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin bu ittifakları tamamladığını belirten Konferans, ..."

Görüldüğü gibi, gerçekte, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, **tutarlı** anti-emperyalist örgütler değildir. "Sosyalist yardımlaşma" adına; "ulusal kurtuluşçu güçlerin yardımları" adına; bir devrim gerçekleştiğinde, ülke bağımsızlığının son bulması demek olan, Rus sosyal emperyalizmi ile bağımlılık ilişkilerine girebilecek; böyle somut bir tehlikeyi temsil eden örgütler durumundadırlar.

Devrimci Yol, PKK, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisinin yayınladığı "Çağrı" ve "Platform", tutarlı bir anti-emperyalist cephenin siyasal belgeleri değildir.

✱ Oportünizme karşı mücadele açısından:

Konünistler kendi elleriyle kendi ajitasyon-propaganda özgürlüklerine zincir vurmazlar. Buna zincir vurmak demek, belirli bir birlik ilişkisi içine girdiğin örgütün yanlış görüşlerini eleştirememek; Marksist-Leninist görüşleri kitlelere ulaştıramamak; kitleleri Marksist-Leninist görüşler etrafına toplamak için imkânlardan faydalanamamak demektir. Her türden burjuva-oportünist-revizyonist görüşlerin yayılmasına gözyummak demektir.

Komünistler, bırakalım burjuvaziyle bir cephe içinde burjuva düşüncelerine karşı kendi ajitasyon özgürlüklerini engellemeyi;kendi aralarında bile propaganda özgürlüğünü, oportünizme karşı mücadele etme özgürlüğünü sınırlandırmamışlardır.

Örneğin, Komünist Enternasyonal'in tarihi, komünistlerin ve komünist partilerinin kendi aralarındaki açık ideolojik mücadelenin tarihidir aynı zamanda.

---

* Bkz. Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.134-136

Örneğin, Bolşevik Partisinin tarihi, önemli ideolojik-siyasi konularda açık ideolojik mücadelenin tarihidir aynı zamanda.

"Çağrı"da ise; "... oluşturulan siyasal platform, **imza atanlar için bağlayıcıdır**" (abç) denmekte, ama öte yandan bu örgütler arasında varolan son derece **önemli** fikir ayrılıklarının varlığı belirtilmemektedir. Açık ideolojik mücadele yürütülmesi görevinden; ajitasyon ve propagandada özgürlüğün varlığından bahsedilmemektedir. Böyle bir yaklaşım, uygulamada, görüş ayrılıklarının üzerini örtmeye çalışma; gizlemeye çalışma; görüş ayrılığı yokmuş gibi davranma şeklinde kendisini gösterecektir.

Oportünizme karşı komünistlerin kararlı bir mücadele yürütebilmeleri için, görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi değil; görüş ayrılıklarının neler olduğunun açıkça ortaya konması; ya da hiç olmazsa görüş ayrılıklarının varolduğunun açıkça belirtilmesi; birleşilen noktaların neler olduğunun ortaya konması gereklidir.

Komünistler, dışlarındaki örgütlerle ilişkilerinde bu talepleri öne sürerler.

Bundan 11 yıl önce, Mihri Belli ile ayrılığı sırasında, M. Çayan da bu talebi dile getirerek şöyle diyordu:

> "... görüş ayrılıkları karşısındaki devrimci tutum, bazı arkadaşların yaptığı gibi, bu ayrılıkları örtbas etmek değil, üstüne üstüne gitmedir.
> Biz daima ikinci yolu tercih ettik. Sahte birlik çağrılarına karşı koyarak, varolan ideolojik farklılıkların üstüne üstüne gittik. ...
> ... Çünkü birlikçi tutum, ilkelerde uzlaşmak değildir."
> (Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.154-155)

Mahir Çayan'ın görüşlerini savunduğunu söyleyen Devrimci Yol, 'eski tüfek' hakkında 11 yıl önce söylenmiş bu doğru sözleri 'unutmuş'tur.

Kendilerini "komünist", "sosyalist" olarak gören Örgütleme Komitesi içindeki örgütler, varoluşlarının siyasi gerekçelerini bile bir tarafa atacak derecede bir uzlaşma içine girmişlerdir. "Cephe platformu" adına, ilkesiz bir uzlaşma belgesi çıkarmışlardır ortaya.

Örneğin, PKK'nın varlığının "siyasal gerekçesi", ya da teorik temeli, Kürdistan'ın sömürge olması; Kürt milliyetine ait sınıfların, Kürt işçi ve köylülerinin, Türkiye'deki diğer emekçi halklardan ayrı örgütlenmesi; öncelikle "ulusal kurtuluş devriminin gerçekleşmesi" gibi tezlerdir. (Burada, her sömürge ülkenin halkının mutlaka ayrı olarak örgütlenmesi gerektiği şeklinde bir kuralın Marksizm-Leninizmde bulunmadığını hatırlatmakla yetinelim.) PKK'nın geçmişte savunduğu görüşlere göre, PKK'nın "Türk solu"na ait örgütlerle "ortak bir cephe" içinde yer alması olmaz bir şeydir; ama gördüğümüz gibi, "Platform" ve "Çağrı", olmaz olan bir şeyi olabilir hale getirmiştir. Buna ödenen bedel, ilk anda göze çarptığı gibi, PKK'nın varlık sebebinin siyasi gerekçelerini büyük ölçüde bir tarafa atması şeklindeki bir bedeldir.

Öte taraftan, Komünistler için özeleştiri de oportünizme karşı mücadelenin bir unsurudur.

Soruna bu açıdan yaklaştığımızda, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin tavırlarının, komünistlikle bir ilgisinin olmadığını görürüz.

Bugün bizim açımızdan şurası açıktır ki, Devrimci Yol ve PKK, devrimciler arası ilişkilerde, Türkiye'deki en sorumsuz örgütlerin başında gelmektedirler.

Bugün PKK, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu taşımaktadır. Aynı şekilde, Devrimci Yol, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu sırtında taşıyan bir örgüt durumundadır.

Bu örgütlerden, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, devrimciler, bunun hesabını vermelerini istemektedirler. Bu örgütler şimdiye kadar hiçbir yerde, açıkça, devrimci bir tavır ile, onlarca devrimcinin öldürülmesinin gerektirdiği sorumlulukla bağdaşır bir şekilde devrimci kitlelere hesap vermemişlerdir.

Böyle bir sorumluluk içinde bulunan bu örgütler, özeleştiri adına, "Platform"da konuyu büyük bir umursamazlık ve pişkinlik içinde geçiştirmek için şöyle demektedirler:

"Son derece önemli tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde sol güçler olağanüstü bir dağınıklık ve bölünmüşlük içinde olumsuz bir tablo sergilemişlerdir. Bu bölünmüşlüğün iç çatışmalara kadar vardırılması halk yığınlarını olumsuz bir biçimde etkilemiş, sol güçlerin iktidar alternatifi olmalarını engellemiştir." ("Platform", s.2)

"Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Gruplar arası yoğun bir rekabet havası egemendi...." ("Çağrı", s.1)

Görüldüğü gibi, yüze yakın devrimcinin, kendisine devrimci diyen "sol güçler" tarafından öldürülmesinin hesabı, eğer buna bir 'hesap' denebilirse, işte böyle verilmektedir.

Bu "iç çatışmalar"ı kim yapmıştır?

Kimdir onlarca devrimcinin ölümüne sebep olanlar?

Örgütleme Komitesinin yayınladığı yazıda bunlara cevap yoktur. Yani devrimciler arası çatışmaları örgütleyen örgütün kendisi, Örgütleme Komitesi içinde karşımıza geçmekte; "geçmişte çok fena şeyler oldu" demeye getirmektedir. Sorunu bütün "sol"un aynı şekilde yaptığı işlermiş gibi göstererek, genelleştirmekte; böylece kendisini kenardan temize çıkarmaktadır. Sanki kendi görüşlerini pratiğe geçirmek demek, devrimci öldürmek demekmiş gibi; devrimci katliamını meşru göstermek istercesine, "herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu" denmektedir.

Onlarca devrimcinin ölümünden sorumlu olanlar, bu konuda açık ve köklü bir hesap vermedikleri sürece, içinden bal akan birlik sözcükleri de kullansalar; kitleleri zayıf yanlarından vurmak için birlik üzerine dokunaklı sözler de söyleseler; gerçek birliğin, devrimciler arasındaki kardeşçe dayanışmanın en amansız düşmanları olarak tanınmaya devam edeceklerdir.

Hangi sebep ve niyetle olursa olsun, PKK ve Devrimci Yol'un bu konudaki sorumluluğunun devrimci kitlelerden gizlenmesine hizmet eden bir belgeye imza atanlar da, aynı sorumluluğu paylaşıyor demektir.

Komünistlerin böyle bir sorumluluğu paylaşmaları düşünülemez.

✱ Cephe içinde komünistlerin amaçları bakımından:
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Komünistler kitleler karşısında gerçek amaçlarını, hedeflerini açıkça ortaya koymaktan çekinmezler. Bunları gizlemeyi şerefsizlik addederler.

Zaten kitleleri Komünizm ruhunda eğitmeyen bir partinin Komünizme gidebileceğini düşünmek hayâldir. Kitleler aldatılarak, onlardan gerçek amaçlar gizlenerek; yığınlar ideolojik bakımdan hazırlanmadan, gerçek bir devrim imkânsızdır. Şu ya da bu tarihi koşulların yardımı ile bir devrim gerçekleşse bile, yığınların geri bilincinden yararlanan burjuvazinin, en kısa sürede devrimin tüm kazanımlarını geri alması, çok zor bir iş, çok az bir ihtimal değildir.

Bu çok açık bir gerçektir.

Ama Örgütleme Komitesi imzası ile yayınlanan belgelerde, bir tek yerde, "sosyalizm", "proletarya diktatörlüğü", "komünist partisinin öncülüğü", "işçi sınıfının önderliği" gibi bir sözcük bile **yoktur**.

İyi ama, insan düşünüyor: Niye?

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin hepsi, kendisini komünist olarak niteleyen örgütler değil mi?

Bu sözcüklerin konmasına karşı çıkan hangi burjuva örgüte "komünist olanlar" taviz vermişler diye bir soru sorulsa, hepsi bu sözcüklerden yana olduklarını açıklayacaklardır.

Gerçekte, Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler, ya devrimcilere, devrimci örgütlere bir çağrıdır — ama o zaman Örgütleme Komitesinin 'eski ve yeni tüfekleri', kendisine devrimciyim diyen hangi örgütün bu ifadelere karşı çıkabileceğini açıklamalıdırlar.

Aslında Türkiye'de, bırakalım gerçek devrimci örgütleri, kendisine 'devrimci', 'komünist' sıfatı takan karşı-devrimci örgütler bile; bu örgütlerden birisi bile, bu ifadelere açıkça karşı çıkmamaktadır. Günlük propagandalarında, Marksizm-Leninizmi, sosyalizmi, işçi sınıfının öncülüğünü savunmayan, söz ile bunu söylemeyen bir tek devrimci ve sahte devrimci örgüt bile yoktur.

O zaman karşımıza ikinci bir "ya da" sorusu çıkmaktadır.

Ya da, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, yayınladıkları belgelerle, karşı-devrimci burjuvaziye çağrı yapmaktadırlar; onun için 'sosyalizm', 'işçi sınıfı' gibi kelimelerden titizlikle uzak tutulmuş bir 'Çağrı' ve 'Platform' yayınlamışlardır.

Ama bu her bakımdan saçmalıktır.

Bu hangi burjuvazidir ki, dünya çapında "komünist" oldukları, "bölücü" oldukları, "terörist" oldukları ilan edilen 'eski ve yeni tüfekler'in, aslında bu tür şeylerle hiç ilgileri olmadığını düşünecektir? Hangi burjuvazi "kandırılmaya" çalışılıyor? Aslında bu tavır, bu örgütlerin etkiledikleri devrimci kitleyi "anti-cuntacı" burjuvaziye, örneğin CHP'ne peşkeş çekme tavrıdır. Devrimci kitleleri CHP'nin kuyruğuna takmaya çalışmaktır. Ve aslına bakılırsa, Örgütleme Komitesi içindeki örgütler açısından bu tutum "yeni" bir şey de değildir. Türkiye Emekçi Partisi, Devrimci Yol gibi örgütler Cumhuriyet Halk Partisini eskiden beri desteklemişlerdir. Devrimci Yol'un birçok genel ve mahalli seçimlerde, taraftarlarını "CHP delegeleri" olarak çalışmaya yönlendirdiği ; sayısız "mükerrer oy"un sahibinin, gerçekte Devrimci Yol'cular olduğu bilinmelidir.

Böylece, yapılan çağrının, CHP türünden olanlara yapılmış bir çağrı; ya da daha doğrusu, CHP ve benzerlerinin destekleneceğine dair bir taahhüt belgesi olduğu açıktır. "Cephe"ye çağrılan güçler, işte asıl bu amaç için çağrılmaktadırlar.

Komünistlerin, böyle bir girişimin içinde yer alamayacakları;böyle bir girişimi sonuna dek teşhir etmek göreviyle yükümlü oldukları açıktır.

✱ Cuntaya karşı mücadele açısından:
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler ve Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, cuntaya karşı mücadele içinde; bugün cuntaya karşı imiş gibi görünen, ya da bir başka emperyalist gücün çıkarlarının savunucusu olarak cuntaya karşı olan güçlerle birleşilemeyeceğini açıkça ortaya koymamaktadırlar.

Bunun sebebi, yalnızca CHP gibi emperyalizmin uşağı partilerin bu 'cephe'ye kazanılması çabası değil (—daha doğru bir deyim, Örgütleme Komitesindekilerin "CHP cephesine" katılmalarıdır); fakat aynı zamanda TKP gibi sahte komünist/sosyal-faşist örgütlerle cephe kurma düşüncesine kapıyı aralık tutmaktır.

Ancak, yalnızca cuntaya karşı bir cephe; cuntaya şu ya da bu sebeple karşı olanların bir cephesini kurmak, komünistlerin bugünkü görevi değildir.

Eğer oluşturulmak istenen cephe gerçekten anti-emperyalist bir cephe olacaksa; bu cephenin içinde emperyalizmin uşaklarına yer olmaması gereklidir. Çünkü, örneğin bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadele etmeden, cuntaya karşı tutarlı bir temelde mücadele edilemez.

Hattâ bugün, Arnavutluk Emek Partisinin çizgisine karşı ideolojik mücadele verilmeden (örneğin, Türkiye ile ilgili, faşist devletlerle ilgili, Kemalizmle ilgili politikası hatırlansın), cuntaya karşı sağlam bir mücadele yürütülemez.

Cuntaya karşı mücadelede, bir de sorunun bir başka yönü vardır.

Örgütleme Komitesinin "Platform"unda, Türkiye'de faşizm meselesi şöyle konmaktadır:

> "Özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sokmuştur. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karakter kazanan burjuvazi,devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlemeye zorlamıştır. Şiddet ve terör ögelerinin yaygınlaştırılması ve sistemin temel unsuru haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi hedeflenmiştir. Sivil faşist bir hareketin örgütlendirilerek devrimci güçlere saldırtılması, devlet kurumlarının faşistleştirilmesi, sıkıyönetim ilanları ile devrimci-demokratik gelişmenin zorla bastırılması biçiminde izlenen bu politika, 12 Eylül darbesi ile zirvesine ulaşmıştır." ("Platform", s.1)

Burada açıkça, **"devletin faşistleştirilmesi"** işleminin 1960'lı yılların sonu ile 1970'li yıllarda olduğu söyleniyor. Ondan öncesi için, Örgütleme Komitesi içindeki örgütlere göre, 'devlet faşistleştirilmemiştir'; devlet faşist değildir.

Örgütleme Komitesi içindeki örgütler faşizmi ne CHP'ne, ne de Mustafa Kemal dönemine yakıştırabiliyorlar. Ne de olsa Örgütleme Komitesi içindeki birçok örgüt için serde 'Kemalist devrimcilik' var!

Ancak, PKK gibi, "Türk sömürgeciliğine" karşı uzlaşmaz mücadele verdiğini iddia edenler için, imzalanan bu sözlerin anlamı nedir?

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluşunun ilanından itibaren, peş peşe Kürdistan'da isyanlar olmuştur. Bunların hepsi, azgın bir vahşetle, onbinlerce Kürt köylüsü katledilerek bastırılmıştır. Bu dönemde işbaşında olan, Mustafa Kemal-İnönü-CHP'dir. Bu dönemin iktidarı, Kemalist faşist bir iktidardır.

Bugün cunta tüm icraatını 'Atatürkçülük', 'Mustafa Kemalcilik' adına gerçekleştirmektedir. Ve bu yalnızca 'eski' 'Kemalistçilik', 'Atatürkçülük' demagojisi değildir.

Bugünkü faşist cuntaya karşı doğru, tutarlı bir mücadele verebilmek için, faşizmin geçmişi hakkında doğru bir değerlendirme gereklidir.

Aynı zamanda, cuntaya karşı tutarlı bir mücadele verebilmek için, cuntadan sonra gelecek 'demokrasi'nin niteliğinin de faşizm olacağının propagandasını öne alıp; bu tespitin gerektirdiği doğrultuda hareket etmek gereklidir.

Komünistler cuntaya karşı gerçek mücadeleyi böyle ele alırlar.

Örgütleme Komitesinin belgelerindeki görüşlerle, cuntaya karşı tutarlı bir mücadele yürütülemeyeceği açıktır.

SONUÇ

Devrimci Yol, PKK, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi gibi örgütlerin biraraya gelerek yayınladıkları bu belge, bu yönde yayınlanacak belgelerin ilkidir. Bundan sonra da, önümüzdeki dönemde böyle belgelerin yayınlanması ihtimali kuvvetle mevcuttur*.

Türkiye'de devrimci hareketlerin **ağır** bir yenilgi almış olması; kolay devrim-kolay zafer düşüncelerinin tarihi olarak tersine dönmesinin daha da mümkün hale gelmesinde belirli bir rol oynamaktadır.

Bu ağır yenilginin sebebinin, Marksizm-Leninizmden sapmalarda, revizyonist-oportünist görüşlerde değil de, Marksizm-Leninizmde aranmasının mümkün olduğu bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Bu belgeler, bu yönde yalnızca ilk belgeler olarak önem taşıyor.

Örneğin belgelerde, yenilginin etkisi ile, daha düne kadar "devrimin önderleri" olarak kendilerini göstermekte özellikle öne çıkan Devrimci Yol ve PKK bile, şu sözleri imzalar bir duruma gelmiştir:

> "Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütleme görevi, hiçbir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur. Devrim alternatifi ancak sıhhatli temellerde oluşturulacak cephesel birliklerle yaratılabilir. Görev, devrimi gerçekleştirecek birlikleri yaratmaktır." ("Platform", s.3)

---

* Bu yazı, Mart 1982'de Parti içinde taslak olarak yayınlandığında, henüz 'birlik'le ilgili başka belgeler elimize geçmemişti. Örgütleme Komitesinin belgelerinden sonra, TKP-TİP-TSİP'in belgeleri yayınlandı. Birçok örgütün bu belgelere karşı tavrı yayınlandı. Ala Rızgari-KUK-TSKP arasında birlik görüşmeleri başladığı duyuruldu. (Bolşevik Partizan)

"Türkiye'deki faşist rejimi devrimle devirip, halkların devrimci-demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal programı gerçekleştirecek temel örgütlenme, Birleşik Direniş Cephesidir. Bunun dışında ne bir grubun tek başına, ne de bazı geçici eylem birlikleri etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir." ("Platform", s.5)

"Bugün bizler dev bir görevle, kimsenin tek başına altından kalkamayacağı bir görevler yığınıyla karşı karşıyayız." ("Çağrı", s.1)

Şimdi bu sözlerin altına imza atanların, geçmişte örneğin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin önderi PKK'dır diyen; "Türk solu" dediği devrimci örgütlerle eylem birliğine bile yanaşmayan; programının **asgari hedefi** olarak bağımsız-birleşik Kürdistan yaratma hedefini ortaya koyan PKK gibi örgütler oldukları hatırlanırsa, gerilemenin boyutları açık bir şekilde görülür.

Ya da örneğin, biz Partizan içinde iken, defalarca yaptığımız çağrıya kulak tıkayan; bizlerle görüşmeyi bile reddeden, taşlı—sopalı saldırılarla miting alanlarına sokmak istemeyen Devrimci Yol'un bu tutumları hatırlanmalıdır.

Gerçekler bunlar olunca, biz bu "cephe" çağrısının, gerçekten birlik düşüncesinin öneminin kavranmasının ürünü olan bir hareket olduğu şeklindeki yoruma karşıyız. Çünkü örneğin PKK ve Devrimci Yol geçmişte birliğin önüne engel olan teorik düşünceleri ortadan kaldırdıklarını söylememişlerdir.

Biz birlik düşüncesine önem veriyoruz. Özellikle ülkemizde Komünist Partisinin devrimin diğer müttefiklerine karşı, onlarla ittifaka yönelik olarak özel bir politika izlemesinin son derece önemli olduğuna inanıyoruz. Bunlar doğru görüşlerdir. Ama devrimi gerçekten hazırlayan; devrimi gerçekten başaran gücün, proletaryanın Komünist Partisi olduğunu inkâr etmeye; bu gerçeği atlamaya da kimse kalkışmasın. Devrimi gerçekleştirme görevi, Komünist Partisinin önderliğinden çekilip, "cephesel birliklere" devredilmesin.

Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler ise işte tam da bu noktada, ağır yenilginin ortaya çıkardığı teslimiyetçi ruh halinin ifadesini belgelemektedir.

Burada sorunun bir başka yönü daha vardır.

Genellikle 'birlik', 'cephe' diye, yenilgi sonrası ortaya çıkan güçler, birleşme yönünde belli çabalara girmektedirler. Bunda genellikle; tabanda gelişen birlik isteği, yöneticilerdeki teslimiyetçi-yılgın ruh hali önemli bir rol oynamaktadır.

Böyle ilk adımlar, gelişme içinde bazen gerçekten de bir birlikle, örgütsel bütünleşme ile sonuçlanmaktadır. Bazen de, siyasi koşulların değişmesine; araya başka faktörlerin girmesine; yöneticilerin ayaklarını yere sağlam basmaya başlamalarına bağlı olarak, birleşme çalışması dağılmaktadır.

Geçmiş bunun örnekleriyle doludur.

Görünen odur ki, bu birlik çabası da, önümüzdeki en uygun koşullarda, ayrılıkla sonuçlanacak olan bir birlik çabasıdır.

En kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız gerçekler bunu göstermektedir.

Bize gelince ...

Biz, proletarya ve emekçi kitlelere gerekli olan birliğin en kararlı savunucusuyuz ve öyle olmaya devam edeceğiz.

Herşeyden önce biz, bugün "tek" görevin "cephe" kurmak olduğu görüşünde değiliz. Böyle bir cephe içinde birleşmenin de "en temel" görev olduğu görüşünde değiliz.

İkinci olarak, bugün öncelikle komünistlerin birliğinin sağlanmasının yolu olarak da, biz, Marksizm-Leninizmin kesintisiz bir biçimde savunulmasını; propagandasının yapılmasını görüyoruz.

Bizim bu görüşlerimiz Marksizm-Leninizm öğretisine dayanıyor.

Lenin, bu konudaki temel anlayışını, değişik cümlelerle ve değişik sorunları tartışırken defalarca tekrarlamıştır.

Örneğin Tasfiyecilerle tartışma içinde şöyle söyler:

> "İşçilerin birliği gerekli mi? Evet, gerekli.
> İşçilerin örgütünde (Partisinde —Bizim notumuz) birlik sağlanmadan, işçiler arasında birlik sağlanabilir mi? Apaçık bir gerçek ki, hayır.
> İşçilerin partisini birlikten alıkoyan şey nedir? Tasfiyecilik konusundaki çekişmeler.
> İşte bundan ötürü, işçiler, kendi partilerinin geleceğine **bizzat** karar vermek ve **onu savunmak** için çekişmelerin nedenini anlamalıdırlar."
> (Lenin, Tasfiyecilik üzerine, 1913, s.313) (a.ç. Lenin)

Bu sözleri günün sorunları ile kaynaştırarak tekrarlamak yanlış olmayacaktır:

İşçilerin ve emekçilerin (bir "cephede") birlikleri gerekli midir? Evet, kesinlikle gereklidir.

Ama önce işçi sınıfının öncü partisi içinde (önce nispeten dar ve giderek büyüyen) bir birlik sağlanmadan, işçi ve emekçi yığınların birliği ('cephe' türü bir birliği de) sağlanabilir mi? Apaçık bir gerçek ki, hayır!

Bugün işçi sınıfının gerçek bir öncü örgütünün yaratılamamasının önündeki engeller nedir?

Bu engeller **öncelikle** ideolojik-siyasi alandaki derin ayrılıklardır.

Bu engeli aşmak gerekli ve mümkündür. Bunun yolu, ayrılıkların net bir biçimde ortaya konması; yoğun bir ideolojik mücadele; Marksizm-Leninizmin propagandasının yapılmasıdır.

Birleşebilmek için ve birleşmeden önce, ayrılık noktalarının açıkça ortaya konması gereklidir. Ayrılık noktalarının Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak, mücadele içinde aşılması; bu temelde birliğe ulaşılması gereklidir.

Lenin der ki:

> "Birlik büyük bir dava, büyük bir şiardır! Ama işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu birlik, Marksistlerin kendi arasındaki birliğidir — Marksistler ile Marksizmin düşmanları ve çarpıtıcıları arasındaki birlik değil."
> (Lenin, TE, c.20, Alm., s.229)

Bütün bunlardan biz şu belli-başlı sonuçları çıkarıyoruz:

Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış kadrolara sahip; işçi sınıfının öncüsünü kazanmış bolşevik bir örgüt inşa etmeye yönel -

meden ve bu yolda belirli başarılar elde etmeden, proletarya sınıfı sermayenin boyunduruğundan kurtulma yolunda bir tek adım bile atamaz.

Gerçekten bolşevik bir parti inşa etmeden, proletarya ne kendisini ne de diğer emekçi kitleleri toplumsal devrim yolunda, etrafında birleştirebilir.

Proletarya bağımsız sosyal gücünü ortaya koyabilecek seviyeye gelmeden, burjuvazi ile, proletarya önderliğinde bir cephe kurmayı düşünmek bir hayâldir.

Bu yüzden, biz, tüm çalışmalarımızın merkezine, öncelikle, bolşevik bir parti inşa etme görevini koyuyoruz. Hedef olarak kendimize, öncelikle işçi sınıfının öncü kesimini (sınıf içinde olan önder işçiler ve çeşitli örgütler içinde dağılmış ileri bilinçli kişiler) kazanmayı koyuyoruz. Kadrolarımızı Marksizm-Leninizm bilimi temelinde eğitmeye çalışıyor; Marksizm-Leninizmi oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde, 'işçi sınıfı' adına konuşan örgütlere karşı savunmaya çalışıyoruz.

Bizim kalıcı ve yararlı birlik türlerine ulaşma konusundaki belli-başlı genel görüşlerimiz bunlardır.

"Birlik" sorununun bugün bir başka yönünü; yığınların ruh hali ile ilgili olan yönünü de açıklamalıyız.

Bugün kitleler birlik istemektedir. Birlik sözcüğü, karşı-devrimin ağır saldırıları altında acı çeken yığınların gözünde, bir kurtarıcı gibidir. Bu çok açıktır. Bu kötü bir şey değil, iyi bir şeydir. Tam da burada Marks'ın, Gotha programını eleştirirken söylediği şu sözlerini hatırlatmanın yeridir:

> "Birleşme olgusunun tek başına işçileri mutlu kıldığı bilinmektedir, ama pek kısa zaman içinde elde edilen bu sonucun bedelinin çok pahalı olmadığı sanısı bir yanılgıdır."
> (Karl Marks, Gotha ve Erfurt Programının eleştirisi, s.21)

Yine Alman partisi içinde birlik sorununun gündemde olduğu bir sırada, Engels'in Bebel'e (belli bir somut durumla ilgili de olsa) söylediklerini hatırlamak gereklidir:

> "'Birlik' çığlıklarından etkilenip şaşırmamak gerek. Bu kelimeyi ağızlarında en fazla çiğneyenler, gerçekte en büyük bölücülerdir.
> ... En büyük sekterler ve en büyük gürültücü ve sahtekârlar, belli dönemlerde en yüksek sesle birlik çığırtkanları kesilirler. Biz bütün hayatımız boyunca, birlik çığırtkanlarından çektiğimiz kadar hiçkimseden çekmedik."
> (Engels'ten Bebel'e, 20 Haziran 1873, Marks-Engels Seçme Mektuplar, Alm., s.337)

Demekki karşımızda iki yol var:

Ya şimdiden 'cephe', vb. türde birlikler içinde, yarın değilse öbür gün parçalanacak bir "birlik"e gireriz. Sürekli kısır bir döngünün içinde kayboluruz ve hiçbir zaman proletaryanın gerçek kurtuluşuna, emekçilerin gerçek kurtuluşuna yolaçmayacak birlikler içinde enerjimizi tüketiriz.

Ya da, kısa zaman içinde elde edilecek "birlik mutluluğundan" kendimizi mahrum eder; öncelikle Marksizm-Leninizm bilimini savunarak; onu savunduğunu söyleyen tüm gruplarla ideolojik hesaplaşmayı gerçekleştirerek; sınıfının öncüsünü bağrında toplayan bir bolşevik parti birliğine ulaşmak uğruna; devrimi gerçekleştirecek olan gerçek bir birlik yaratmak uğruna, günün kısa vadeli

başarılarını bir yana atmayı göze alarak yılmadan çalışırız. Marxizm-Leninizm bilimine dayanan bolşevik parti içindeki bu birlikten yola çıkarak, proletaryanın önderliğindeki devrimin ihtiyacı olan diğer birlik türlerini adım adım, ama gerçekten yaratırız.

Bir başka yol yoktur.

Bu gerçek yığınlara anlatılmalıdır.

"Birlik"ten uzak kalma düşüncesinin verdiği huzursuzluktan çekinmemeli; bugün öncelikle kitlelerin en ileri bilinçli kesimleriyle bolşevik bir parti içinde birliğe yönelmeden; geri kitleleri de kapsayan bir birliğe hiçbir zaman ulaşılamayacağı herkes için çok açık bir gerçek olmalıdır.

"BİRLİK"! Bu yüce, soylu sözcük hakkında; buna nasıl ulaşılacağı hakkında bizim görüşümüz işte böyledir.

Değerli arkadaşlar,

Sizler "Çağrı" ve "Platform"da sık sık "tek tek eylem birlikleri", "basit eylem birlikleri" üzerine sözediyorsunuz. Her somut eylemde birlik düşüncesine hayli tepki duyuyorsunuz. Örneğin "Çağrı"da şöyle söyleniyor:

"... Ayrıca güçlü ve kalıcı birlikler yaratmak yerine, sorunu tek tek eylemlerdeki birlikle geçiştirmek, basit eylem birliklerini halklarımızın devrimi hedefleyen birlik isteğinin karşısına dikmek isteyenler vardır. Bizlerin 12 Eylülleri bu kadar güçsüz karşılamamıza neden olan bu ve benzeri hatalı ve eksik düşüncelere, davranışlara taviz verilemez." (s.1)

Aynı görüş "Platform"da da birkaç yerde "teşhir edilmeye" çalışılıyor.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Örgütleme Komitesi, geçmişte onlarca devrimcinin katlinden sorumlu olan örgütleri temize çıkarmak istiyor; "henüz oluşum halinde idi", "temel görüşlerini geliştirme yollarını arıyordu" diye "mülayim" bir dille meseleyi geçiştiriyor. Tek tek eylemlerde eylem birliği görüşüne ise adeta bir 'azrail' gibi saldırıyor. Tek tek eylemlerde birlik görüşüne 'taviz verilemeyeceğini', 'bu görüşün teşhir edilmesi' gerektiğini tekrarlıyor.

En başta "teşhir edilmesi" gereken; "taviz verilmeyeceği" açıklanması gereken şey, devrimci katletme olduğu halde; Örgütleme Komitesinin o sorunu geçip, eylem birliğini her eylemde somut olarak gerçekleştirmeyi öneren bizlere böylesine "aslan" kesilerek saldırması ise oldukça ilginçtir.

Öte taraftan, bizim tek tek eylemlerde, ajitasyon özgürlüğü temelindeki eylem birliği anlayışımızı, "güçlü ve kalıcı birlikler yaratma" talebine karşı alternatif olarak ileri sürdüğümüz şeklindeki bir iddia, gerçekle hiçbir şekilde uyuşmamaktadır.

Tersine biz, her eylemde somut eylem birliğini, "güçlü ve kalıcı birlikler yaratma"nın araçlarından birisi olarak görüyoruz. Çünkü eylem birliği, bizim Komünizmin propagandasını devrimci kitlelere götürdüğümüz bir alan oluyor; böylece, proletaryanın ve emekçi kitlelerin gerçek birliğini yaratacak olan, gerçek komünist bir birliğin yaratılmasına hizmet ediyor.

Bizim bu yoldaki kararlı ve samimi isteğimizin sebeplerinden birisi budur.

Şimdi eylem birliğinden de daha ileri birliklerin 'kararlı' savunucusu kesilenler, geçmişte, Partizan içinde iken bize 'cinayet örgütü' suçlamasını getirip, bizimle herhangi bir eylem birliğine girişmeyenler olmaktadır.

"Yavuz hırsız evsahibini bastırırmış"derler.

Değerli arkadaşlar,

Biz ilk olarak, "ne yazık ki", sizin "taviz verilemez" ve "teşhir edilmelidir" şeklinde nitelendirdiğiniz görüşü; yani, her somut eylemde eylem birliği yapma görüşünü öneriyoruz. Bu anlamda, "günlük sorunlar etrafında yaratılacak eylem birlikleri" dediğiniz eylem birliklerine katılabileceğimizi; ajitasyon-propaganda özgürlüğümüzün tanınması temelinde eylem birliğinin gerçekleştirilmesinin mümkün olduğunu düşünüyoruz.

Bugün olabilecek olan ve gerçekte de yürürlükte olan, devrimci örgütler arasındaki birlik biçiminin en mümkün ve en doğru olanı böyle bir birlik türüdür.

Diğerleri, eğer oluşturulursa (cephe türü), görünüşte daha ileri bir birliği, ama esasta daha derin bir bölünmeyi temsil edecektir.

Biz, **ikinci olarak**, sizlere, yurtdışında, daimi-düzenli toplantı sistemini önermekteyiz. Bu, devrimci örgütlerin temsilcilerinin düzenli aralıklarla biraraya geldiği; birbirleri ile çeşitli eylemler üzerine konuştuğu-tartıştığı-bilgi aldığı vb. bir toplantı olacaktır. Bu, bugün gerçekleşebilecek olan çok somut ve yararlı bir tekliftir. (Bu teklif geçen yıl Devrimci Halkın Birliği'nden geldi.)

Üçüncü olarak, ekte, devrimci örgütler arasındaki ilişkiler hakkında bir ortak açıklama taslağı sunuyoruz. Bunun imzalanmasını istiyoruz.

"Birlik" hakkındaki son sözlerimiz de şunlardır:

Lenin 1910 yıllarında, Tasfiyecilerle ve Partiden yana olduklarını söyleyenlerle ilgili sorunları tartışırken, şöyle diyordu:

> "Her 'Allah' diyenin cennete gitmeyeceği sözü yeni değildir, çok eskiden söylenmiştir. Şimdi genel kurul deneyimi ardından biz de yineleyebiliriz: Ucuz Parti yanlısı sözler söyleyen herkes gerçek Parti yanlısı değildir."
> (Lenin, Tasfiyecilik üzerine, s.149)

Lenin'in bu sözleri, şimdiki tartışma konumuz olan "birlik" konusunda da geçerli olan sözlerdir:

Birlik yanlısı ucuz sözler söyleyen herkes gerçek birlik yanlısı değildir.

Tersine, "birlik" diye diye, komünistlerin ve halk kitlelerinin gerçek birliğinin yaratılmasının önüne öylesine suni "birlik"ler çıkarırlar ki; onlar bu konumlarıyla, komünistler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için gerekli olan birliğin gerçek engelleri ve gerçek darbe vurucuları haline gelirler.

Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerin nasıl olması gerektiği hakkında öneri

Değerli arkadaşlar;

Hepimiz kabul etmeliyiz ki, devrimci örgütler arası mücadele, ideolojik-siyasi mücadele şeklinde yürütülmelidir. Bunun dışında hiçbir başka yol; Marksizm-Leninizm dışı görüşler savunan devrimci örgütlerin siyasi hattını ve Marksizm-Leninizme verdikleri zararı ortadan kaldırma gücüne sahip değildir.

Öte taraftan, bugün, devrimci kitleler ve bazı devrimci örgütler arasında 'birlik' düşünceleri gelişmekte; 'birlik' yönünde çabalar görülmektedir.

Biz, bize gerekli olan birlik türlerinin yaratılması yolunda, devrimci kardeşlik ruhu ve dayanışması içinde; sorunlar üzerinde tartışılmasından yanayız. Bu kardeşlik ruhu içindeki tartışma ortamının, başka metod ve araçların ortaya sokularak ortadan kaldırılmasına karşıyız.

Devrimciler olarak, ileride ortaya çıkabilecek olan yanlış, hatalı anlayış ve uygulamalara karşı şimdiden bu yönde bağlayıcı bir belge imzalayabilmemiz; hem mümkündür ve hem de ölçülmez bir değere sahiptir.

Biz, tüm emekçi ve devrimci kitlelerin özlemlerini de yansıttığına inandığımız aşağıdaki yazıyı (önerimizi), tüm devrimci örgütlerin imzalayabileceği, ve imzalaması gereken bir belge olarak görüyoruz.

Biz, içinde bulunduğumuz anda, bu belgenin (üzerinde tartışılarak gerekli düzeltmeler de yapıldıktan sonra) onaylanmasını, 'birlik' yönünde önemli bir adım olarak değerlendiriyoruz.

Şimdiden açıklamalıyız ki, bu belgeye karşı takınılan tavır; o örgütün, kitlelere verdiği değerin; devrimci örgütler arası olumlu ilişkiden yana olup olmadığının; Marksizm-Leninizmin başarısını gerçekten isteyip istemediğinin ölçütlerinden biri olacaktır.

ÖNERİ

DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİMİZ ARASINDAKİ İLİŞKİLER HAKKINDA AÇIKLAMAMIZDIR:

Aşağıda imzaları bulunan devrimci örgütler olarak, bizler, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden işçilere, emekçilere, devrimci gençlere; devrimci örgütler arasındaki ilişkilerin nasıl olması gerektiği üzerine görüşlerimizin, aşağıda açıklanan biçimde olduğunu duyururuz.

Bütün devrimci yığınlara, devrimci örgütlerin anlayış ve uygulamalarını, bu belgedeki düşüncelere göre denetlemelerinin; üzerlerine düşen önemli bir görev olduğunu bildiririz.

I

Oniki Eylül 1980 tarihinden önce, çok sayıda devrimci örgüt arasında, silahlı biçimlere kadar varan çatışmalar çıkmıştır. Çatışmalar içinde, onlarca devrimci kadro ya da taraftar yaşamlarını yitirmiştir.

Burada imzası bulunan örgütler, geçmişte ortaya çıkan ve devrimcilerin ölümü ile sonuçlanan olayları nefretle kınarlar.

Örgütlerimizin görüşüne göre:

Devrimci örgütler arasındaki çelişmelerin, barışçıl tarzda ele alınması (çözülmesi) gereken çelişmeler olarak kavranması ilkesel bir meseledir.

Şurası çok açıktır ki, kimden gelirse gelsin, ve önce kim başlatırsa başlatsın; devrimci örgütler arasındaki silahlı-sopalı çatışmalar, şiddet yöntemlerinin araya sokulduğu çatışmalar, açık bir biçimde karşı-devrimin işine yaramakta; açık bir biçimde devrimin aleyhine olmaktadır.

Örgütlerimiz, sorunu bu şekilde, açık bir biçimde ortaya koymayan devrimci örgütlerin; aslında, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde, silahlı çatışmaları 'normal', 'meşru' gördüğü; ileride böyle çatışmaları başlatma-sürdürme niyeti güttüğünün bilincindedir.

Böylesi anlayışta olan devrimci örgütleri, bu noktada da devrimci kitleler arasında tanıtmak gereklidir. Devrimci yığınlar içinde ona karşı güçlü bir muhalefet yaratmanın önemi vurgulanmalıdır.

Bizler, bu belgelerde imzası olan ve olmayan tüm devrimci örgütlerin, yukarıdaki anlayış ışığında, geçmiş pratikleri ve anlayışları ile hesaplaşmalarının, devrimci yığınlara hesap vermelerinin, önemli bir görev olduğunu açıklarız.

II

Devrimci örgütlerimizin hatalarından birisi de, devrimci örgütler arasında şiddet unsurunu da içeren çatışmalarda, şu veya bu sebep ve gerekçe ile, müdahaleci güç olarak yetersiz ve geç tavır takınmak şeklindeki hatadır.

Burada imzası bulunan devrimci örgütler, devrimci örgütlerin müdahaleci atılımlarının önemli bir güç teşkil ettiğini yeniden vurgularlar.

Gerçekte, devrimci örgütler arasındaki çatışmalara karşı takınılan tavır; devrime karşı takınılan tavır anlamına gelmektedir. Onların çatışmalarının durdurulması yönündeki çabalar, devrime karşı duyulan sorumluluğun doğrudan ölçütüdür. Çatışmalarda, kaybeden devrim; kazanan karşı-devrimdir.

Örgütlerimizin görüşüne göre:

Bir devrimci örgüt ile bir diğeri arasındaki çatışmada; saldırganlara karşı, saldırıya uğrayanların, saldırı olayı içinde kendilerini savunmaları, tümüyle meşru bir davranıştır.

Saldırı eylemi ortamında, saldırganlar açık bir biçimde karşı-devrimci bir pozisyonda durmaktadırlar. Saldırı içindeki çatışma, bu anlamda, devrim ile karşı-devrim arasında bir çatışma olarak değerlendirilmelidir.

Devrimci bir örgüte karşı, hangi gerekçeye dayanarak yapılmış olursa olsun, saldırıyı başlatanlar; olayın gerçek sorumluları olan saldırganlar olarak teşhir ve tecrit edilmelidir.

Saldırgan durumda bulunan devrimci bir örgütün saldırılarını durdurabilmenin devrimci çözümü; ona karşı misilleme saldırılar örgütlemek değildir.

Soruna, devrimci mücadelenin genel çıkarları açısından, sorumlu ve uzun vadeli bir şekilde yaklaşılmalıdır.

Yapılacak her yeni saldırıda; kaybeden, yine devrimin güçleridir. Saldırganı durduracak asıl unsur, onu suçüstü devrimci yığınların önünde teşhir etme; ona karşı güçlü devrimci bir muhalefet örgütleme çalışmasıdır.

III

Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde bir başka kötü gelenek; çeşitli devrimci örgütlerin, birbirlerine karşı, ispatsız olarak ve ispatlama yönünde ciddi çabalar göstermeden, 'MİT örgütü', 'ajan-provokatör örgütü' türünden iddialar ileri sürme tutumudur.

Burada imzası olan örgütler, bir devrimci örgüt için son derece ciddi olan, ispatsız şekildeki yukarıdaki türden iddiaları büyük bir duyarlılıkla karşılayacaklarını; iftira olarak geri çevireceklerini; suçlayacaklarını açıklarlar.

Bir devrimci örgütün geneli hakkında yapılacak bir değerlendirme, devrime karşı sorumluluk ruhu içinde, onunla bağdaşır düzeyde ciddi bir araştırma-incelemenin ürünü olmalıdır. Yapılacak değerlendirme, açık gerekçelere, ispatlayıcı belgelere sahip olmalıdır.

Örgütlerimizin görüşüne göre:

Herhangi bir devrimci örgütün, 'karşı-devrimci' ilan edilmesi için, o örgütün yalnızca belirli eylemlerini, belirli anlayışlarını ortaya koymakla yetinilmemelidir. Bir devrimci örgütün karşı-devrimci hale geldiğini (ya da, devrimci olduğunu ileri sürerek ortaya çıkan yeni bir örgütün karşı-devrimci olduğunu) ileri sürebilmek için; o örgütün, egemen sınıflarla birleştiğini, mevcut düzeni savunduğunu, şu ya da bu emperyalist gücün pratikte de uzantısı olduğunu ispatlamak gereklidir.

Devrimci örgütler hakkında böyle bir çabadan yoksun her iddia, devrimci harekete karşı gayrı-ciddi bir tutum, iftiracılık ve hakaret olarak geri çevrilmelidir. Bu türden iddia sahiplerinin devrimci harekete karşı sorumsuzluğunu teşhir etmek, devrimci harekete karşı duyulan sorumluluğun gereğidir.

IV

Devrimci örgütlerin hatalarından birisi de, devrimci örgütlerde ortaya çıkan bölünmeler sorununda, bir bakıma, bu soruna bir 'iç mesele' olarak yaklaşma hatasıdır.

Bizler, olumlu ve olumsuz özellikleriyle birlikte, bir devrimci örgütün bölünmesi olgusunun, bir iç sorun olmayıp; devrimin genel sorunlarından biri olduğunu; devrimcileri yakından ilgilendirmesi gerektiğini; ortaya çıkan çatışma, vb. olaylara karşı kayıtsız kalmanın son derece hatalı olduğunu açıklarız.

Örgütlerimizin görüşüne göre:

Bir devrimci örgüt içinde bölünme olmasından itibaren (eğer her iki taraf da devrimci çalışmayı sürdürüyorlarsa), artık iki ayrı devrimci örgüt vardır.

Hem diğer örgütlerin, hem de bölen ve bölünenlerin birbirlerine karşı yaklaşımları, bu gerçekten yola çıkan bir yaklaşım olmalıdır.

Ayrılık ortamında meydana gelen son derece olumsuz olaylara karşı, diğer devrimci örgütlerin, soruna bir 'iç' mesele olarak yaklaşıp sessiz kalmaları yanlıştır.

Öte taraftan, bölenlerin/bölünenlerin arasındaki olumsuz ilişkilere gerekçe olarak öne sürdükleri 'özel durum' gerekçesi de onaylanamaz.

Bölünme sırasında ortaya çıkabilecek olumsuz hareketlerin önlenebilmesinde olduğu gibi, bölünen örgütün mal varlığının/maddi değerlerinin paylaşımında da, diğer devrimci örgütler üstlerine düşeni yapmaya hazır olmalıdırlar.

V

Devrimci hareketin deneylerinin gösterdiği gibi, her yeni tarihsel dönem, içinde, devrimci örgütlerin yeni bölünmelerine yolaçabilecek bir güç taşır.

Önümüzdeki dönem, yeni ayrışmaların, yeni birleşmelerin olmasını mümkün kılan bir dönemdir.

Böyle dönemler, aynı zamanda, devrimci örgütler arasındaki ilişkide son derece olumsuz örneklerin yaşandığı dönemler olmuştur.

Örgütlerimiz, önümüzdeki dönemde, devrime çok büyük zararları olan, devrimci olmayan ilişki biçimlerine karşı şimdiden tavır takınmanın gerekliliğine inanmaktadır.

Doğru devrimci düşüncelerin, devrimci örgütler arasında sürdürülecek ideolojik mücadele ile devrimci kitleler arasında egemen düşünceler haline getirilebileceği, açık bir gerçektir.

Bizler, devrimci ilişki biçimlerini ortadan kaldıran; kaldırmaya yönelen her anlayış ve eylemin karşısındayız.

Bizler, yeni dönemde, olumsuz hareketlerin devrimci mücadeleye verdiği zararın bilincinde davranmak gerektiğine inanıyoruz.

Burada imzası bulunan örgütler olarak, bizler, devrimci örgütler arası ilişkilerin yukarıdaki anlayışlar doğrultusunda sürdürülmesinden yana olduğumuzu yeniden açıklarız.

İbrahim Kaypakkaya'nın iki önemli yazısı

(1)

Arkadaşlar,

PDA'da eleştiri ve özeleştirinin önemi üstüne sık sık yazılar yayınlanıyor. Ayrıca hemen her yazıda da bir veya birkaç cümleyle eleştiri ve özeleştiriye bağlılık andı içiliyor. Mesela derginin Eylül 1970 tarihli 23. sayısında **"Eleştiri bizim devrimci silahımızdır. Hatamızı onunla yeneriz"** başlığı altında şunlar yazılmış:

> "Proleter devrimci hareketimizin doğru yolda ilerlemesi, dergimizde çıkan bütün yazıların proleter devrimci kadrolar tarafından eleştirilmesini zorunlu kılmaktadır.
> Bizler Marksist-Leninistleriz. Gerçek bizlerden yanadır. Bizler gerçeğin ortaya çıkmasından, hatalarımızın eleştirilmesinden korkmayız. Tam aksine iyi bir devrimci, gerçeğin ortaya çıkmasından yanadır. Çünkü gerçek halktan yanadır. Oysa bütün yanlışlar ve hatalar halka karşıdır, devrime zararlıdır. Bu bakımdan nereden gelirse gelsin, bütün eleştirileri dikkatle dinlemeliyiz.
> Eğer yapılan eleştiriler doğruysa, haklıysa, hatalarımızı derhal düzeltmeliyiz...."

Aynı sayıda tekrar tekrar, "eleştiri ve özeleştiri devrimci mücadelemizin güçlü bir silahıdır. Hatalarımızı, her türlü bireyci tutumu bu silahla yeneriz" denmiş.

Derginin 23 Mart 1971 tarihli 35. sayısında "Eleştiri-özeleştiri bizim silahımızdır" diye başlık atılmış. Ve bir mektuba verilen cevapta şöyle deniyor: "Bundan böyle de hatalarımıza karşı susmamalı, onları eleştirmeli ve düzeltmeliyiz... Hepimiz eleştiri-özeleştiriyi doğru uygulayarak, hatalarımızı yenmeliyiz." Frankfurt Türk Sosyalist Birliği adına bir işçi arkadaşın gönderdiği mektup üzerine PDA şu açıklamayı yapıyor: "Arkadaşlar, bugüne kadar uyguladığımız eleştiri-özeleştiriyi devamlı uygulamalıyız. Biz iş yaptıkça hatalarımız olacaktır. Hatalarımızı da ancak bununla yenebiliriz."

Bir toplantı olmuyor ki, eleştiri ve özeleştirinin faziletlerinden bahsedilmesin, ve arkadaşlar eleştiri ve özeleştiri yapmaya davet edilmesin. Derginin tartışma sütunlarında da aynı çağrı tekrarlandı ve tekrarlanıyor.

Arkadaşlar, eleştiri ve özeleştiri konusunda yazılanlar ve söylenenler bunlardır. Bunlar doğru ve iyi şeylerdir, hepsine katılıyoruz. Fakat doğruyu ifade etmekle işin biteceğine katiyen inanmıyoruz. Bir devrimci için asıl olan doğruların pratiğe uygulanmasıdır. Çünkü ancak o zaman bu doğrular, halkın elinde bir silah haline gelir. Ve devrime hizmet eder. Kullanılmayan silah ne kadar kudretli olursa olsun, işe yaramaz ve pas tutar.

Öyleyse, eleştiri ve özeleştiri silahını, pratikte kullanıp kullanmadığımıza, kullanıyorsak nasıl kullandığımıza bakalım.

II

Arkadaşlar, geçmişi kısaca gözden geçirmekte büyük yararlar vardır.

Bugünkü PDA dergisi, TİP yöneticilerine karşı yürütülen muhalefet hareketi içinde doğmuştur. Öyleyse, TİP yöneticilerine karşı yürütülen muhalefet hareketini gözden geçirmekte yarar vardır:

TİP yöneticilerine karşı ilk açık muhalefet, **1964 yılından** itibaren **Yön** dergisinde başlatılmıştır.

Ekim 1965'de TİP genel seçimlere katılmıştır.

1965 yılının sonunda ve 1966 yılının başında, İstanbul Şişli ilçesinde ve Ankara'da, TİP içinde, Mihri Belli'nin ideolojik ve politik önderliğindeki muhalefet ortaya çıkmıştır.

1966 Ağustosunda 19 kişi TİP yöneticileri tarafından Haysiyet Divanına verilmiş, fakat Haysiyet Divanı tarafından "affedilmişlerdir."

1966 güzünde TİP'in Malatya kongresi yapıldı. Kongreden sonra 13 kişi daha Haysiyet Divanına verilmiştir.

1967 yazında, 13 kişinin Haysiyet Divanına verilmesini protesto eden ve parti yöneticilerinin "keyfi davranışlarına karşı" çıkan, 76 imzalı yazı yayınlanmıştır.

1967 Ekim'inde M.B. önderliğindeki grup Şişli kongresini kazanmıştır.

17 Kasım 1967'de M.B. ve çevresindekiler TÜRK SOLU dergisini yayınlamaya başlamışlardır.

1968 baharında, Aydınlık dergisinin kurucusu ve bugün PDA'yı çıkaran arkadaşların bir kısmı, TİP yöneticilerine karşı, Mihri Belli safında muhalefete katılmışlardır.

Yine 1968 baharında, M.B. ve çevresindekiler Demokratik Devrim Derneğini kurmuşlardır.

1968 yaz başlarında (!) TÜRK SOLU ve DDD etrafında toplanan M.B.ciler, esas itibarıyla Ankara'da, TİP yöneticilerine bağlı gençlerin hakim olduğu Fikir Klüpleri Federasyonunda Genel Başkanlığı ve Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerinden bir kısmını ele geçirmişlerdir.

1968 güz aylarında (?) İstanbul'da FKF'ye karşı muhalefet başladı. Muhalefeti yürütenler daha sonra (.. Kış) Devrimci Öğrenci Birliğini kurdular.

Kasım 1968'de ASD'nin ilk sayısı yayınlandı.

Temmuz 1969'da İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi ve Eylül 1969'da **Devrimci TİP Haberleri** yayınlanmaya başlandı.

Öte yandan, Hikmet Kıvılcımlı, bir ara yayınlamaya başladığı **Sosyalist** gazetesiyle ve **İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneğiyle** TİP yöneticilerine karşı **Vatan Partisi çizgisine sadık** bir muhalefet yürütüyordu. **TÜRK SOLU** ve **ASD** ile ittifak halindeydi.

TİP yöneticilerine, yani Aybar-Aren grubuna muhalefet eden başka küçük gruplar da vardı. Fakat bunlar, hiç bir zaman anılmaya değer bir önem taşımadılar.

Demek ki, 1968 yılının sonunda ve 1969'un başında **sosyalizm** adına birbirleriyle mücadele eden ve kendi içinde çelişmeler taşıyan iki siyasi blok vardı. Biri, **demokratik devrim** tezine sarılan Doğan Avcıoğlu (Yön), Mihri Belli (TS, DDD, ASD, DÖB), Hikmet Kıvılcımlı (Sosyalist, İPSD) bloku, diğeri "sosyalist devrim" tezi etrafında birleşen Aren-Aybar, Sendikacılar ve Doğulular bloku.

Fakat Mihri Belli grubu içinde DÖB'ün ayrı bir yeri vardır. Devrimci Öğrenci Birliği'ni kuranlar TMTF saflarından ve TİP saflarından gelmişlerdir. Bunlar M.B. grubuyla birlikte hareket ediyorlardı, fakat ta başından itibaren Latin Amerika'daki gerillacıların da etkisi altındaydılar. Fidel Kastro, CHE Guevara, Perede kardeşler ve Regis Debray "Devrimde devrim" kitabıyla bunların bayrağıydı.

1969 yılına kadar süregelen hatalar genel hatlarıyla böyledir arkadaşlar.

ASD hareketinin bu gelişmeler içindeki yeri nedir ? Arkadaşlar, Aydınlık'in iki cildi geçen kolleksiyonunu, beş sayı yayınlanabilen Devrimci TİP Haberlerini ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün ilk 15 sayısını karıştırmak zahmetine katlananlar, Aydınlık dergisinin yerini hiç tereddüte kapılmaksızın ve açık olarak tespit edeceklerdir. ASD hareketinin yeri, Mihri Belli'nin safıdır. Samimi ve dürüst olan herkes için bu apaçık bir gerçektir. Bu gerçeği ancak sahtekârlar, ikiyüzlüler ve iflah olmaz oportünistler inkar edebilir veya reddedebilir. Bu gerçeğin üzerine iyice parmak basmak zorundayız. Çünkü bir kısım arkadaşlar, bu noktayı açıkça reddetmemekle birlikte, bulandırmaya ve örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Fakat gerçekler inatçıdır arkadaşlar ve kendilerini mutlaka kabul ettirirler. Ve zaten ASD'nin kurucusu ve bugün PDA'nın safında olan arkadaşlar, çeşitli yazılarda bu gerçeği açıkça teslim etmişlerdir. Mesela PDA'nın 19. sayısında (Mayıs 1970) şöyle denilmektedir:

> "**Aydınlık** dergisi TÜRK SOLU'nun açtığı yoldan ilerledi. Sosyalist militanların devrimci teoriyi, onun ışığında Türkiye'de devrimci stratejiyi kadrolara öğretmek ve devrimci mücadelelerimizin ana meselelerini çözmek için çalıştı. **Her iki organımız** (abç) devrimci mücadelemizin eksiklerini doldurdu, **ideolojik silahlarımız** olarak gelişti." (Ömer Özerturgut)

Bu bir arkadaşımızın ifadesi değil, bütün PDA Yazı Kurulunun ortak görüşünün ifadesidir. Nitekim daha önce 13. sayıda, "Mücadelemizin ikinci yılına girerken" başlıklı ve "Aydınlık" imzalı yazıda şunlar söylenmiştir:

> "Emperyalizme ve onun devrimci hareket içindeki kolu olan oportünizme karşı mücadelede **Aydınlık,** Türk Solu'nun açtığı yoldan yürüdü." (Yukarıdaki ifade kelimesi kelimesine aynısı.) "**Türk Solu, proleter devrimci hareketin kalesiydi.** Ve Aydınlık'ın çıkışıyla mücadelemiz güçlü bir silaha daha kavuştu. Proleter devrimciler daha başlangıçta TÜRK SOLU ve Aydınlık arasında bir görev bölüşümü olduğunu, bu dergilerin devrimci mücadelemizin farklı ihtiyaçlarına cevap vereceğini kararlaştırdılar. (abç)
>
> **TÜRK SOLU, Aydınlık, İşçi-Köylü ve Devrimci TİP Haberleri, proleter devrimci hareketimizin kopmaz bağlarla birbirine perçinlenmiş yayın organıdırlar** (abç). Bu devrimci silahlarımızın namlularını bozmaya uğraşan her çaba (DÖB'ün ve onun Ankara gençliği arasındaki taraftarlarının temsil ettiği ve yeni yeni su yüzüne çıkmaya başlayan "sol" muhalefet kastediliyor. TÜRK SOLU'nun ... sayısındaki **Kitle çizgisi** ... yazısı ve Aydınlık'ın 12. sayısındaki Proleter devrimci saflardaki birliği pekiştirelim bildirisi bu muhalefete karşı yazılmıştır.) omuz omuza verilen mücadeleyle (tabii Mihri Belli ile omuz omuza) etkisiz bırakılacaktır."

Aydınlık dergisinin 13. sayısının ideolojik ve politik muhtevası bizim için çok önemlidir. Çünkü, FKF'nin Dev-Genç olduğu kurultaydan hemen sonra yayınlanmıştır. Bu kurultay, Mihri Belli önderliğindeki grubun açık olarak ve kesinlikle birbirine girdiği ve iki kampa ayrıldığı bir kurultay olduğu için çok önemlidir. İşte yukarıdaki satırlar böyle önemli bir sırada yayınlanan Aydınlık'ta yer almaktadır. Ayrıca 13. sayının ideolojik ve politik muhtevasına baktığımız zaman gördüğümüz şudur: Aydınlık, Dev-Genç kurultayından zaferle çıkan "sol" muhalefete karşı, yani küçük-burjuva anarşizmi ve terörizmine karşı Mihri Belli'nin sağ çizgisinin sadık TÜRK SOLU-AYDINLIK imzasını taşıyan yazı sanki Mihri Belli'nin kaleminden çıkmıştır. Kemalizm tahliliyle, milliyetçilik anlayışıyla,

karşı-devrim teorisiyle, herşeyiyle Mihri Belli düşüncesinin eksiksiz bir ifadesidir. "**Bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliğe doğru TDGF Kurultayında devrimci gençler politik bilinçlerini bilediler**" başlıklı kurultay tahlili, ideolojik ve politik özü itibarı ile yine, "sol" çizgiye karşı Mihri Belli çizgisinin savunmasıdır. "Sol" çizgi, "Milli Cephe politikası" konusunda, "Milli Demokratik Devrim ve Öncülük" konularında Mihri Belli'nin sağcı görüş açısından eleştirilmiştir. Yine aynı sayıda Aydınlık, o günlerde yayınlanmaya başlayan "Devrim dergisine devrimci selamlar"ını sunmuştur. Bunların hepsi de Aydınlık Yazı Kurulunun tamamını bağlayan yazılardır. Biz burada, bu yazılar üzerinde fazla durmayı gereksiz sayıyoruz. Çünkü bu yazılar, merak eden her arkadaş tarafından kolaylıkla bulunabilir ve okunabilir. Yalnız açıklık getirilmesi gereken nokta şurasıdır: Aydınlık **esas itibariyle** M. Belli çizgisine sadık kaldığı halde; niçin M. B. ile karşı karşıya geldi ? Bunun iki sebebi vardır: 1- Birinci sebep, M.B.'nin iflah olmaz bir oportünist, kılıktan kılığa giren bir sahtekâr olmasıdır. M.B. ayrılıkların iyice ortaya çıkması üzerine, bir süre her iki tarafı da eleştiren "tarafsız" bir tavır takınmıştır. Havayı koklamış ve sonucu beklemiştir. TÜRK SOLU'nun ... sayısında "Devrimci safları göz bebeğimiz gibi koruyalım" yazısı ve daha sonra **Aydınlık**'ın 13. sayısında yayınlanan "Devrimci dayanışma (!) üzerine" yazısı her iki tarafı da "idare etme" kurnazlığının açık örnekleridir. Hatta M.B.'nin Dev-Genç kurultayı boyunca "tarafsız" kaldığını ve "arabulucu" rolü oynadığını herkes bilir. Dev-Genç yönetimine "sol" grubun hakim olduğunu görünce, kendi safındaki yol arkadaşlarına **açıkça** ihanet etmiş ve "sol"larla **ilkesiz bir ittifak kurmuştur**. Kesin ayrılıktan sonra, Aydınlık haklı olarak, bu bloka "**ilkesiz birlik cephesi**" adını vermiştir. Hatta M.B.'nin eski yol arkadaşlarından dürüst ve samimi olanlar, M.B.'nin 180 derecelik çarkına şiddetle karşı çıkmışlar, **kendi eski çizgilerine sadık kalarak Aydınlık saflarında** yer almışlardır. Bunlar, o günkü mücadeleye katılan herkes tarafından bilinen apaçık gerçeklerdir. M.B. ile Aydınlık'ın karşı karşıya gelmesinin ikinci sebebi de bu ayrılığın tohumlarının öteden beri mevcut olmasıdır. Hiç bir şey bir anda ortaya çıkmaz. Aydınlık ile M.B. arasındaki ayrılık da bir anda ortaya çıkmamıştır. Ve elbette bir geçmişi vardır. Fakat bu ayrılık ne Dev-Genç kurultayı sırasında ne de Aydınlık'ın ikiye bölünmesi sırasında, ne de bundan bir müddet sonra **esasa ilişkin** değildir. Tekrar edelim, **ideolojik ve politik muhtevası itibariyle Aydınlık, hâlâ M. Belli ile aynı çizgideydi**. 14. sayıdır ki, Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye sütunları yine Aydınlık Yazı Kurulunun hakim olduğu, DTH ve İşçi-Köylü gazetesinin o günlerde çıkan sayıları, inkârı imkansız olan belgelerdir. Hattâ "sol"ların sahiplik belgesine dayanarak, Aydınlık'a el koymalarından sonra çıkan ilk PDA'da şöyle denilmektedir:

> "Aydınlık'ın politik çizgisini tayin eden, AYDINLIK'TA DÜNYA VE TÜRKİYE yazılarına ve bütün çalışmalarına hiçbir katkısı olmayanların, "sol"ların, proleter devrimci dergimizi sadece bir özel mülk olarak görmeleri, yuvarlandıkları menfaatçılık ve fırsatçılık çukurunun en iyi kanıtıdır.
>
> AYDINLIK, birinci sayısından 14. sayıya kadar izlediği çizgi,.. bu bildiriyi imzalayan arkadaşlarımızın, kollektif çalışmalarının ürünüdür. Aydınlık'ın 15 aydır mücadelesi verilen proleter devrimci çizginin (!) zaferi için sonuna kadar mücadele edeceğiz. (M.B. çizgisine bağlılık andı) Aydınlık, sahiplik iddia edenlerin, M.B.'nin değil, "solların" ideolojilerinin düşmanıdır. Kendilerinin de belirttiği gibi, onlar için AYDINLIK'ın yakılması gereklidir. (Evet tam böyledir.)

Bugüne kadar Aydınlık Yazı Kurulu içinde bir azınlık olarak kalan bölücülere (solların) karşı uzun zamandır verilen mücadeleyi kısaca açıklamayı gerekli görüyoruz. Aydınlık, Aydınlık'ın kurulduğu sıralarda, Aydınlık ve Türk Solu, arasında bir bölünme yaratma, ve Aydınlık'ı bir hizip dergisi haline getirme çabası ortaya çıkmış (bu çabanın M. Belli'yi hedef aldığı bilinmektedir), bastırılan bu çaba sinsi bir şekilde bugüne kadar sürüp gelmiştir. Aynı bölücü unsurlar, Aybar-Aren oportünizminin güçbirliği ve proletarya öncülüğü konusundaki görüşlerini yeniden saflarımıza sürmüşler ve bu tahlilleri yayma faaliyetine girişmişlerdir."

Daha aşağıda, milli cephe ve proletaryanın öncülüğü konusunda, M. Belli'nin tahlillerine sadık kalınmakta, tamamen Mihrici bir teşebbüs olan Dev-Güç savunulmaktadır.

Aydınlık'ın esas itibariyle M. Belli çizgisini izlediğini, bu örneklerden daha açık ve kesin olarak ortaya koyabilecek bir örnek sanırım zor bulunur.

Öyleyse, M. Belli ile Aydınlık arasında eskiden beri tohum halinde olan ayrılığın mahiyeti neydi ? Aydınlık'ın işçi, köylü hareketlerine daha fazla ilgi göstermesine karşılık, M. Belli bunlarla hiç ilgilenmiyordu. Aydınlık'ın 9. sayısıyla birlikte, İ.-K. de yayınlanmıştı ve Aydınlık İstanbul'da DÖB'le ve Ankara'da onunla aynı safta olan Münir Aktolgalarla olan ayrılığın ortaya çıkması nispetinde, işçi, köylü hareketlerine sarıldı! Bu yanı Aydınlık'ın olumlu yanıydı, ve daha sonra nispeten doğru bir çizgiye oturması da bundan ötürüdür. Fakat şu nokta asla gözden kaçırılmamalıdır. Kitle hareketlerine eğilirken, onları değerlendirirken bile ASD, Mihri Belli çizgisine sadık kalmıştır. Mesela İşçi-Köylü'nün ilk sayılarında "sosyalizm" sözcüğüne dahi yer verilmemiştir. Çünkü gazeteyi çıkaran arkadaşların ifadesi aynen şöyledir: "İŞÇİ-KÖYLÜ cephe (?!) gazetesidir. Böyle bir gazetede sosyalizmden bahsetmek milli cephe bozgunculuğu ve Arencilik olur!.." İşçi-Köylü'nün ilk sayılarını karıştıranlar sık sık "İşçilere ve köylülere milli **bilinç götürmekten**" sözedildiğini göreceklerdir. Aynı şey Aydınlık'ta da, hatta Dev-Genç kurultayından sonraki sayılarda bile vardır.

14 sayı tutan ASD dergisinin, onu çıkaran arkadaşların, o dergi etrafında toplanan arkadaşların, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün ve DTH'nin ortaya çıkışı ve gelişme ideolojisi ve politikası budur. Bu gerçeği, böylece, olduğu gibi kabul edip etmemek, özeleştiri konusunda ne kadar samimi olduğumuzun pratik ve şaşmaz bir ölçüsüdür.

IV

15. sayıda Aydınlık ikiye bölündü ve PDA'nın ilk sayısı ile ASD'nin 15. sayısı ayrı ayrı yayınlandı. PDA, yukarıda aktardığımız gibi, ilk yazıda geçmiş proleter devrimci (!) çizgisine bağlılık andı içerek yayına başladı. Bu sayıda eleştirinin esas okları DÖB-Münir çizgisine yönelmiştir. AYDINLIK'ın kapağına "GERÇEK KAHRAMAN KİTLELERDİR" sloganının yazılması anlamlıdır. Yine aynı sayıda Mao Zedung'un "Halk için çalış" makalesi yayınlanmıştır. O günkü politik ortamda bu yazı, DÖB, vs.nin ciğerine saplanan bir ok gibidir! Bir de bu sayıda Erdost'un yerine Boratav (Emek saflarından gelen) kurulmuştur! Ve Kıvılcımlı "Ho amca" yazısıyla arz-ı endam etmiştir. Ve bundan sonra da Aydınlık'ın daimi yazarlarından olacaktır. Durum şudur: Aydınlık, bir yandan, bireyci gençlik hareketlerine karşı, ucundan ucundan Mao Zedung'u keşfetmeye başlamıştır. Diğer yandan, hala esas itibariyle M. Belli çizgisine sadıktır. (Bkz. Yaşasın PDA yazısı ve Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye sütununda yayınlanan "Asker-sivil-aydın zümre saflarında mücadele şiddetleniyor" ya

zısı.) Bir yandan da ne olduğu bilinmeden, Erdost'a karşı, Arenci Boratav'a sarılmıştır. Yine ayrılıktan sonradır ki, Yazı Kurulun - daki arkadaşlar Kıvılcımlı'nın "ne büyük ve ne değerli bir adam" olduğunu farketmeye başlamışlardır. Ve yine bu sayıdan itibaren,M. B.'nin öteden beri "sağcı" ve "kuyrukçu" görüşler taşıdığı farke - dildi! M.B.'nin gençliğe yaranmak için, Aydınlık'ta (ve esas itibariyle kendi görüşlerinde), "küçük-burjuva kuyrukçuluğu", "takipçilik ideolojisi", ."küçük burjuvaziye fazla prim verme" gibi "sağ eğilimler" keşfetmesi ve saldırıya geçmesi, PDA Yazı Kurulunu, **M.B.nin görüşlerini yeniden ele almak zorunda bıraktı**, ve PDA'da **ilk sıçrama** o zaman meydana geldi. Yazı Kurulu, M.B.'nin sağ çizgisini önemli ölçüde farketti ve bunları, 16. sayıda ortak imza ile eleştirdi. (Bkz. "Proleter devrimci birlik için ilkesiz birlik cephe - sini açığa çıkartalım!", cilt 3, S.16, s.241.) Bu M.B.'nin Aydın - lık tarafından ve ilk etraflı eleştirisidir. M.B. ile PDA Yazı Kurulu arasındaki ayrılığın, ilk yeşerdiği sayıdır. Fakat ayrılık, yine de kesin hale gelmemiştir. Ta ki 15-16 Haziran direnişine kadar, 16.-20. sayılar, M.B., Kıvılcımlı, Boratav ve Mao Zedung gö - rüşlerinin eklektik bir tarzda birleştirildiği, çorba edildiği sayılardır. Bu sayılarda halk savaşından bahis yoktur! Devrimin kırlık alanlardan gelişeceği, iktidarın parça parça alınmasından söz edilmemektedir. "Sosyal emperyalizm"den bahis yoktur! Sadece zaman zaman ve utangaç bir dille ve alçak sesle "modern revizyonizm"den bahsedilmektedir. Proleter enternasyonalizminden bahis yoktur.

"En geniş saflarla işbirlikçi AP iktidarına karşı devrimci mücadele" yazısı (S.17), **"Baskılara karşı silahımız DEVRİMCİ GÜÇ BİRLİĞİMİZDİR"**(???!!) yazısı (S.18), 19. sayıdaki Ö.Ö. imzalı yazı, M.B.nin görüşlerinin etkinliğinin hala devam ettiğini açıkça göstermektedir. Hattâ az kalsın PDA, Dev-Güç girişimini yeniden ele alıp canlandıracaktı! Fakat ölüme giden bir şeyi diriltmek kolay değildi, kolay olmadı. Bu temiz emel (!) de yarıda kalmaya mahkumdu ve yarıda kaldı.

Mihri Belli'nin sağcı teslimiyetçi görüşleri etkinliğini devam ettirmekle birlikte gittikçe de zayıflamıştır. Onun açıktan açığa "kapitalist olmayan yol"un, daha açıkçası ilerici bir askeri darbenin savunması olan görüşlerden vazgeçilmiştir. Mesela devrimde "emekçilerin önderliği", "milli burjuvazinin solundaki güçlerin hegemon - yası" gibi safsatalardan, "demokratik devrimi gerçekleştirilmiş olan bir toplumun, mutlaka şartlar ne olursa olsun, sosyalist devrime geçeceği söylenemez. Bunu iddia etmek bir çeşit kadercilik olur ki, yanlıştır", gibi Demokratik Devrim ile Sosyalist Devrim arasında Çin seddi çeken açık hezeyanlarından, "Maocu, Kastrocu, Moskovacı yakıştırmalarına cevabımız şudur: biz ne oyuz, ne de bu ve ne de beriki. Biz Türkiyeciyiz. Türkiye emekçilerinin davasının savunucusuyuz." "Bugünün savaşı her içtenlikle 'Türküm diyenin' savaşıdır" gibi savunulması imkansız şöven görüşlerinden, "Proletarya partisinin ancak gerçek demokraside kurulabileceği" gibi deli saçmalarından vazgeçilmiştir. Fakat Mihri Belli'nin Türkiye'deki sı - nıfları tahlil edişi, tarihi değerlendirişi, güçbirliği anlayışı daha bir müddet devam ettirilmiştir ve giderek bunlar yerini Kıvılcımlı'ya terketmiştir. Zaten M. Belli ve Erdost'un "Feodalizmin hakimiyeti" teorisinin yerini, daha önce Korkut Boratav'ın "İlkel ve çarpık kapitalizm" teorisi almış bulunuyordu.

Bu dönemde PDA'ya hakim olan esas anlayış şudur: Devrim, uzun bir birikim döneminden sonra, şehirlerde genel ayaklanmalarla gerçekleşecek ve başarıya ulaşacaktır. Şimdi Türkiye "evrim aşamasındadır" (Kıvılcımlı'dan). Görevimiz, işçi sınıfına "sosyalist bilinç" (artık milli değil) götürmek ve halkı örgütlemektir. Bu arada faşist baskılara karşı devrimci güçbirliğini gerçekleştirmektir. Böylece devrimin sübjektif şartları hazırlanmış olacaktır ve "sırası" ge-

lince devrim bir şamar gibi patlayacaktır! Bütün yazılarda bu yanlış anlayışın silinmez damgası vardır! Aydınlık'ın 19. sayısında yayınlanan "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı benim yazımda da tamamen aynı anlayış hakimdir ve o yazı bütün arkadaşların, bütün yazı kurulu üyelerinin tasvibinden geçmiş ve beğenilmiştir. (Not: Özeleştiri) Aydınlık'ın Haziran 1970 tarihli 20. sayısının kapağındaki imzalar, bu dönemde, PDA hareketinin gide gide ulaştığı noktayı çok açık olarak göstermektedir: "Mao Zedung, Hikmet Kıvılcımlı, Korkut Boratav".

Arkadaşlar, bunlar da açık gerçeklerdir ve kim ki bu açık gerçekleri reddeder, bunları örtbas eder, bunları önemsemez, o kimse dürüst ve samimi bir sosyalist değildir.

Not: Bundan önceki bölümlerin sınıf mücadelesine bağlı olarak ele alınmaması önemli bir eksikliktir.

V

15-16 Haziran büyük işçi direnişi hem işçi sınıfı mücadelesinde, hem de sosyalist harekette büyük ve önemli değişikliklere ve sıçramalara yol açtı.

1) Bir kere devrimin şiddetle ve zorla olacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün parlamentarist görüşlere ağır ve öldürücü bir darbe indirdi.

2) Halkın kurtuluşu için orduya bel bağlamanın ne derece yanlış sakat bir görüş olduğunu, ordunun ve devletin gerçek niteliğini ortaya koydu. Çünkü, işçi direnişi, tanklarla süngülerle ve sıkıyönetimle bastırılmıştı. Böylece Devrim dergisinin ve Mihri Belli'nin "cuntacı devrim" hayallerine önemli bir darbe indirildi. (Bu darbe aynı zamanda H. Kıvılcımlı'nın "vurucu güç teorisi"ne de indirilmişti. Fakat bunu o sırada herkes farkedemedi.) İlkesiz birlik cephesi parçalandı ve Mihri Belli aleyhtarlığı güçlendi.

3) 15-16 Haziran direnişi, gerçek kahramanın gerçekten kitleler olduğunu gösterdi ve bütün bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

4) 15-16 Haziran direnişinin nispeten kolayca bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, bunun imkansız olduğunu gösterdi ve genel ayaklanma hayallerine ağır bir darbe indirdi.

5) 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç (1+2) ay süren sıkıyönetim en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin nasıl mümkün olabileceğini gösterdi, ve legaliteye bel bağlayan revizyonist örgütlenmeye ve revizyonist çalışma tarzına ağır bir darbe indirdi.

Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında dahi mücadeleyi devam ettiren ve kitleler arasında çalışma pratiği olan arkadaşlar, büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkardılar ve bu arkadaşların bilincinde bir sıçrama oldu. Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen arkadaşlar ve Ankara PDA Yazı Kurulu üyelerinin çoğunluğu işçi hareketinden gereken dersi çıkartamadılar, hatta yanlış dersler çıkarttılar, kolay başarı umuduna kapıldılar ve PDA saflarında yeni bir çelişme ve bir mücadele doğdu. Böylece PDA 21. sayıdan itibaren (Temmuz 1970) yeni bir döneme girdi. Şimdi bu dönemi kısaca gözden geçirelim.

Bu dönemde, Mihri Belli'nin ve DD'nin etkilerinin **esas itibariyle** yıkıldığını, devlet konusunda, ordu konusunda, sıkıyönetimin sınıf niteliği konusunda doğru ve devrimci görüşlerin savunulmaya başladığını görüyoruz. (Esas itibariyle diyoruz, çünkü hala Mihri Belli

etkileri vardır ve meselâ 21. sayıdaki "CHP içindeki ileri unsur - lar açık mücadeleye girmelidir" yazısı önemli ölçüde M.B. görüşlerinin pisliklerini taşımaktadır.) Marksizmin alfabesi olan bu tahlillerin benimsenmesi ve savunulması dahi, PDA'nın hızla itibar kazanmasına ve güçlenmesine, diğer grupların çökmesine ve gerilemesine yol açmıştır.

Öte yandan Mao Zedung düşüncesinin etkileri kendini daha fazla duyurmaya başlamıştır. Yine 21. sayıda **"Modern revizyonistler dünya halklarının mücadelesini nasıl baltalıyorlar?**"başlıklı yazıda PDA, **"Modern revizyonizmin Amerikan emperyalizmiyle uzlaşıcı ve dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini baltalayıcı zihniyet ve faaliyetini teşhir etmeyi önemli bir devrimci görev saydığını"** ilan etmiştir. Ve "Sovyet modern revizyonistlerine" (henüz "sosyal emperyalizm" kullanmamaktadır, çünkü "sosyal emperyalizm"in mevcut olduğu görüşünde değildir) ilk defa açık olarak çatmıştır. PDA giderek bu yolda yeni adımlar atmakta, "sosyal emperyalizme çatmakta", halk savaşını ve "iktidarın parça parça" "kırlardan şehirlere doğru ele geçirileceği vs..." kabul etmektedir (gerçekte ise kabul eder gö - rünmektedir!).

Bunlar Aydınlık'taki gelişmenin bir yanıdır ve olumlu yanıdır.

Aydınlık'ın bir de öbür yanı vardır: Yazı Kurulu üyeleri Aydınlık'ın kapısını gümbür gümbür çalan Deccal'e bütün kapıları, hatta pencereleri ardına kadar açmışlar ve Deccal'ı baş köşeye oturtmuşlardır. Deccal Mao Zedung'dan, Mao Zedung da Deccal'den rahatsızdır! Fakat burjuva politikasıyla proletarya politikasını, burjuva dünya görüşüyle proletarya dünya görüşünü birbirine karıştırmak gibi ufak (!) bir gaflete düşen bu baylar, cümle aleme, Mao Zedung ile Deccal'in ne de güzel anlaştıklarını, hem anlaşmamaları için ortada bir sebep bulunmadığını, Deccal'in zaten öteden beri (1967'den beri) Mao Zedung'u çok sevdiğini, ve onun izinden yürüdüğünü yut - turmaya kalkıştılar! Deccal'e övgüler düzdüler! Deccal'in kulak - larına fısıldadığı "Sosyalist Kurultay" mavalını cümle aleme, Mao Zedung damgasıyla okumaya kalktılar! Neredeyse Deccal'in önünde secdeye inmeyenleri, Mao Zedung'a ihanet suçuyla mahkûm edeceklerdi. (Dergide Deccal'i okuma ve kavrama kampanyası açtılar.) (Deccal'le beraber haykırdılar: "Anarşi yok, büyük direniş".) Durum tam anlamıyla böyleydi ve bir kısım arkadaşlarımız Deccal'in tuzağına bile düştüler. İbret olsun diye, o gün Deccal'e düzülen övgülerden uzun bir parçayı buraya aktarmayı gerekli buluyorum.

> "(1954 yılında), **emekçi halkımız teşkilatsız ve dağınıktı.** İş - birlikçi DP iktidarına karşı örgütlü bir mücadele yoktu. Bu durumda yapılabilecek olan ve yapılması gereken neydi ? (Ne imiş, iyi dinleyin!)
>
> Bütün sınırlı olanakları ve hakim sınıfların olanca terörünü göze alarak, örgütlü bir mücadele gerekiyordu. (Şimdi Mihri Belli de böyle bir örgütlü mücadelenin (!) program taslağını hazırlamış bulunuyor. Tam da bu yazıyı yazan arkadaşlarımıza layık bir örgüt!) Teşkilatsız ve dağınık olan halkı teşkilatlamaya ve güçlendirmeye girişmek gerekiyordu. Bütün olanaklardan faydalanarak (mevcut olanakların dışına çıkmak gibi bir gaflete (!) düşmeyerek) devrimci fikirlerin ve devrimci mücadelenin tarihi gelişimini sürdürmek (yani süründürmek) gerekiyordu.
>
> Vatan Partisi girişimi ve Vatan Partisinin tüzüğü ve programı, böylesine güç şartlar altında bu görevlerin yerine getirilmesi zorunluluğunu yansıtmaktadır. Vatan Partisi programını bugünkü görüş ve ilkelerimizle karşılaştırırken, 1954 şartları ile 1970 şartları arasındaki farklar bir an bile gözden kaçırılmamalı - dır." (s.453)

... Vatan Partisi Tüzüğü ve Programını incelediğimizde, başlıca şu noktalar göze çarpmaktadır:

1) **Vatan Partisi tüzüğü gerçekten örnek bir tüzüktür.** (!!??)... Bu tüzükten, dil (?), tarz (!), meselenin özü (!) açılarından ve yine **kısalık** (!) açısından bütün (!) devrimcilerin öğreneceği çok şey vardır. (!!???)

2) Genellikle çok basit ve akıcı bir dil, işçilerin ve köylülerin kolayca anlayabileceği bir dil, hem tüzüğün hem de programın üstün (!) vasıflarındandır. Yine çeşitli önerileri ve program maddelerini, işçilerin ve köylülerin somut meselelerinden hareketle koymakta (reformizm alanında dense daha iyi olur!) büyük ustalık gösterilmiştir. Sanayileşme ve işçi ve köylü meselelerinin işsizlik ve pahalılık sorunlarından hareketle konulması çok iyidir! Özellikle o günün ihtiyaçları ve şartları açısından bu HER HALDE ÇOK ÖNEMLİDİR! (abç) (Herhalde! Yoksa Deccal böyle yapar mıydı?) Halkı devrimci fikirlere ve propagandaya açık hale getirmek için **zorunluydu** (abç). Ayrıca, her dönemde, her devrimci sosyalist, yalnız DEVRİMCİ SİYASİ İKTİDAR FİKRİ'ni (abç) değil, aynı zamanda devrimci **programın** bütün yönlerini, işçilerin ve köylülerin somut meselelerinden hareketle koymayı öğrenmelidir! Bu açıdan da Vatan Partisi programından öğreneceğimiz çok şey vardır.

3) Vatan Partisi programı, **1954'ün ihtiyaçlarına cevap veren** (abç) çok kısa ve özlü bir propaganda broşürüdür. Kadroların 1954 deki bilinç düzeyine ve kitle ilişkilerine uygun olduğunu **sanıyoruz** (abç). Ama mücadelenin **bugünkü ulaştığı düzey açısından,** önemli EKSİKLİKLERİ de vardır. Bunların **1954**'de de eksik olduğunu düşünmek yanlış olabilir. (Ne demek! 1954'te eksik değil, fazlaydı bile!)

a) Bu eksikliklerin başında, ülke çapında genel bir sınıf tahlilinin yapılmamış olması gelmektedir. (Bu da mesele mi canım!) (Bu), **hiç olmazsa bugün** bir sosyalist partinin programında mutlaka olmalıdır.

b) Bir diğer **eksik** (abç) ülkemizin dünya şartları içindeki yerinin konmamış olmasıdır. Kapitalist emperyalist ülkelerle ülkemiz ve ezilen halkımız arasındaki ilişkilere ancak yer yer ve üstü kapalı bir şekilde değinilmiştir. Emperyalist sömürüden, ancak dolaylı bir şekilde değinilmiştir,/aslında sosyalizm ve emperyalizm kelimeleri programda geçmemektedir..../ (onun da sözü mü edilir! Deccal'in o akıcı (!) duru (!)... dili, o sihirli uslûbu var ya!) yine aynı şekilde bütün dünyada dostlarının kimler olduğu da belirtilmemiştir. **Bugün yapılacak bir çalışmada,** ülkemizin dünya içindeki durumunun ve dünya şartlarının tespiti mutlaka yer almalıdır. Dünyadaki temel gelişmeler konulmalıdır. Devrimci hareketin dünya çapındaki dostları ve düşmanları açıklanmalıdır. Halkımızı bu konularda da (abç) eğitmek önde gelen görevlerimizdendir. Ama bu asla ukalaca ve bilgiçlik taslayan bir şekilde yapılmamalıdır. DAİMA VATAN PARTİSİ PROGRAMININ BASİTLİĞİ, ANLAŞILIRLIĞI, ÖZLÜLÜĞÜ BİZE ÖRNEK OLMALIDIR!

c) ... Gerici siyasi iktidarın sınıf niteliği üzerinde durulmamıştır, aynı şekilde devrimci iktidarın sınıf niteliği üzerinde de durulmamıştır. Bu da çok önemli bir eksikliktir (abç). "AMA HER HALDE 1954 ŞARTLARINDA BUNU KOYMAK DERHAL TASFİYEYE YOL AÇARDI." (s.455-456) (Madem Deccal yazmamış, mutlaka bir sebeb-i hikmeti vardır!!)

Vatan Partisi programı, halkın teşkilatlandırılması meselesini çok önemli bir sorun olarak ele almıştır. Programın **her yerinde**, ekonomik, politik, kültürel, vb. alanlarda alınacak tedbirlerin yanısıra, bu tedbirleri gerçekleştirecek olan halk teşkilatlanmalarında, Vatan Partisi tüzüğü ve programı, bunun yanısıra emekçi yığınlar içinde örgütlenme mücadelesine girişmiş olan ve en kötü şartlar altında bile emekçilerle bağlar kurmuş olan bu partinin pratiği, **halkın teşkilatlanması meselesinin en doğru şekilde ele alındığını göstermektedir** (!) (abç). Herkes, Vatan Partisi programının, demokrasiyi ve ekonomik bağımsızlığı sağlamak ve korumak için **halkın nasıl teşkilatlanması gerektiğini, halkın yaratıcı gücünün nasıl harekete geçirileceği** (!) yolundaki önerilerini büyük bir dikkatle incelemelidir. (!!??)

Şu nokta üzerinde de önemle (abç) durmak gerekir. Örneğin bir TİP programı ve tüzüğünün tersine, hem de parlamentarizmin şaha kalktığı günlerde, Vatan Partisi programı halkın ümitlerinin parlamentarizme bağlanmasından dikkatle kaçınmıştır (!)... Vatan Partisi tüzük ve programı, mevcut olanaklarla kurulan bir partinin devrimci olabileceğini göstermektedir. Seçim konusunda Vatan Partisi programı, iktidara geldikten sonra seçim sisteminde yapılacak değişikliklere ve halkın mebuslar üzerinde denetiminin nasıl sağlanacağına değinmiştir (!). Bu da çok önemli bir sorundur. (!!!) vs." (s.458)

Evet arkadaşlar, bunlar ne gramer üzerine incelemeler yapan toy bir edebiyat meraklısının, ne de Kıvılcımlı'nın 'Sosyalist' dergisine mektup gönderen cahil bir taşra sempatizanının kaleminden çıkmıştır. Bunları "Mao"cu PDA dergisinin "Program Çalışma Komitesi" yazıyor.

Sıkıyönetimden hemen önce (Mart)

(2)

Yoldaşlar,

Oraya kendim gelemediğim için bu pusulacığı gönderiyorum.

Oraya gelemeyişimin birinci sebebi, burada ortaya çıkan aksiliktir. Eğer zamanında düzeltemezsek, pratik faaliyetimizi geniş ölçüde aksatabilir. İkinci sebebi ise, oraya gelmenin herhangi bir fayda sağlamayacağını, aksine tartışmaları normal seyrinden çıkartıp belki de zararlı bir yola sokacağı konusunda, bende uyanan kanaattir. Bu kanaat de şuradan vardır. Bugüne kadar, ne zaman hareketimizin hatalarına karşı bir eleştiri yöneltmişsem, her seferinde bir arkadaşımızın bütün yoldaşlık sınırlarını aşan düşmanca saldırılarıyla karşılaştım. Geçen gün saflarımızda ortaya çıkan "sol" oportünizmin eleştirisiyle ilgili metni tartışırken yine aynı şey oldu. Sosyalist kurultay ve legal parti kurma kararını eleştirmem üzerine, arkadaş bana büyük bir hiddetle "oportünist" ve "sabotör" ithamını yapıştırdı. Bunu da gözönüne alarak yazılı bir metin göndermeyi daha uygun buldum.

Yoldaşlar,

"Sol" oportünizmin eleştirisiyle ilgili olarak, benim belirtilmesini gerekli gördüğüm noktalar şunlardır. Bunların ortaya çıkmasında esaslı iki etmen vardır. Birincisi kadrolarımızın hemen tamamının

küçük-burjuva aydınlardan oluşması ve bunların bir kısmının sıkıyönetimin baskı ve terörü şartlarında bir takım "sol" lafların arkasına gizlenerek gerçekte sınıf mücadelesinden, disiplinli çalışmadan kaçmaları. İkincisi de daha önce işlenmiş olan ve hala kesinlikle düzeltilmemiş olan sağ oportünist hatalar. Eleştiri metninde birinci nokta üzerinde duruluyor. Fakat ikinci nokta tamamen unutuluyor. Ben bu noktanın da metne sokulmasını istiyorum. Çeşitli defalar, konuşmalar sırasında da "sağ hataların sol hatalara yol açtığı" noktasına dokundum. Bir kısım arkadaşlar böyle bir şeyin olmayacağını söylediler. Oysa bütün komünist hareketler bu meseleyle yüzyüze gelmişlerdir. Lenin "Sol komünizm bir çocukluk hastalığı" kitabında, "sol oportünizmin sağ oportünizmin cezası olduğunu" belirtir. Mao Zedung "ÇKP içinde sağ hataları düzeltirken sol hatalara düşüldüğünü" söyler. Demek ki bu mesele dünyanın gelmiş geçmiş iki büyük ve şanlı komünist partisi içinde ortaya çıkmış ve çözüme bağlanmış bir meseledir.

Şimdi daha önce işlenmiş olan ve kesinlikle düzeltilmemiş olan sağ hataların neler olduğuna geçiyorum. Bu konuda da fikirlerimi daha önce gerek ikili konuşmalarda gerekse büyük toplantılarda büyük bir samimiyetle ve şahsıma düşen hataları da örtbas etmeden ortaya koydum ve bundan sonra da bu işi daha etraflı ve sistemli olarak yapmaya devam edeceğim. Bu mesele bir çözüme bağlanıncaya kadar bunu yapmak şarttır. Aksi halde liberalizmin doğup yaygınlaşmasına, ilkesiz bir birlik, yani kof bir birlik doğmasına yol açarız.

Yoldaşlar, sözünü ettiğimiz sağ hatalar nedir? Bunlar genel hatlarıyla ve özet olarak, teoride Mao Zedung fikirleriyle sağ revizyonist görüşlerin (esas olarak ülkemizde Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı tarafından savunulan görüşlerin) bağdaştırılması, örgütlenmede (birkaç büyük şehrin merkezini ve legal dergi faaliyetini esas alan) legalizm, pratikte "kendi güçlerimize dayanarak" ve "insiyatifi elde tutarak" yürütülen ihtilalci bir faaliyet yerine "demokratik ittifaklara" (yani burjuvaziye) bel bağlayarak ve insiyatifi onlara bırakarak (bu diğer hatalardan tabii olarak doğan bir sonuçtur) yürütülen teslimiyetçi ve uzlaşıcı bir faaliyet. Gerçekleri dobra dobra söylemekte sayısız faydalar vardır. Söylediklerimiz kafadan uydurulmuş faraziyeler değil, içinde yaşadığımız ve bugün kötü sonuçlarını etimizde hissettiğimiz gerçektirler. Bir düşünelim biz Mihri Belli ile ayrıldıktan sonra (öncesini saymıyorum) ne gibi faaliyetlerde bulunduk. Önceleri bir gazete ve derginin (hatta bir ara Devrimci TİP Haberleri de vardı), daha sonra bir gazetenin ve bir derginin yazılması, basılması ve dağıtılması... Bütün faaliyetimizin belkemiği buydu işte. Ve hatta bu faaliyete kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, "ne kadar çok yayın organımız olursa o kadar güçlü olacağımızı" düşünüyorduk. Ve ilkesiz birlik cephesini "bir dergi dahi çıkaramazlar" diye küçümsüyorduk. Bütün örgütlenmemiz, bu "legal dergicilik" faaliyetini güçlendirmeyi amaçlıyordu ve ona yönelmişti. Yazı kurulları, redaksiyon komiteleri, muhabirler, teknik kadrolar, hemen hepsi... (Her büronun en önemli görevi, gazete ve dergiye yazı yazmak ve onu kendi çalışma alanında dağıtmaktı.) Hatta bizim "parti" adını verdiğimiz örgütlenme bile dergicilik faaliyetine hizmet eden tali bir unsurdu. En değerli kadrolarımız, dergi faaliyeti alanında kendi günlük hayatını sürdürüyordu. Yine bu faaliyetler esas itibariyle Ankara ve İstanbul'da ve kısmen de İzmir'de yoğunlaşmıştı. Şimdi bir arkadaş kalkar da, "hayır böyle bir şey asla olmadı" derse, o arkadaş ya samimi değildir, ya da hafızasını kaybetmiştir.

15-16 Haziran işçi direnişini takibeden sıkıyönetim günlerinde eski dergicilik faaliyetini az çok aşan, az çok kendi kuvvetimize dayanan, az çok ihtilalci ve az çok illegal bir faaliyete girdik, daha doğru bir ifadeyle şartların zorlamasıyla böyle bir faaliyete itildik. (Özellikle de İstanbul'da) Bu herşeye rağmen iyi birşeydi. Ve eski hatalardan arınıp bu yolda ilerlememiz gerekirdi. (Şunu da belirtelim ki, hareketimizin en güçlü dönemi de bu dönem olmuştur.) Fakat öyle olmadı. Sıkıyönetimin gevşemesiyle birlikte faaliyetimiz de gevşedi. Gizli çalışan gruplar açığa çıktı, sonra bunlar İşçi-Köylü büroları şeklinde iyice meşrulaştı. Hepimiz dergiye döndük. Ve tam bu sırada "sosyalist kurultay" şiarı atıldı. Ve tam bu sırada haftalık derginin yeniden yayınlanması kararı alındı. Ve tam bu sırada "İşçi-Köylü çalışma komiteleri kuralım" şiarı yayıldı. Arkadaşlar, bunlar tesadüfi şeyler değildir. Bunlar bir sınıf içgüdüsünün, bir sınıf tavrının şartları elverişli görür görmez kendini ortaya koymasıdır. Bu sınıf meselesine geçmeden önce, yukarıdaki şiarların ve kararların neden yanlış olduğu üzerinde duralım. Çünkü bu, birinci sıkıyönetimle biraz sarsılan eski çalışmaların yeniden restore edilmesiydi. Legalizmin ve burjuvazinin demokrasi aşkına güvenmenin bir ifadesiydi. Daha uzun bir müddet "demokratik ortamın" devam edeceği ve bu arada legal bir partinin sayısız faydalar sağlayacağı söyleniyordu ve sayısız faydaların başında, yine legal bir yayın organı olan, yani hakim sınıfların müsadesi ile çıkan İşçi-Köylü gazetesinin dağıtım ve satışı geliyordu. Sorumlu bir arkadaş o günlerde, bir tartışmada o gün aynen şöyle demişti: "Eğer legal bir parti kurmazsak bir ay sonra İşçi-Köylü'yü çıkaramayız." Bu arkadaş ilelebet İşçi-Köylü'yü çıkaracağını mı sanıyordu, bilmiyorum. Haftalık bir derginin rolü ise sosyalist kurultay çağrılarını daha sık tekrarlamak olacaktı. "İşçi-Köylü çalışma komiteleri" neydi peki ? Merak eden arkadaşlar bu konudaki yazıyı tekrar okusun! Bu komitelerin görevi dergi ve gazeteyi **okumak, eleştirmek, bunlara yazı yazmaktı ve başka bir şey değildi**. Her bir İşçi-Köylü çalışma komitesi, **"bir yazı kurulu gibi çalışmalı"** deniyordu. Bunlar yakın zamana ait şeylerdir ve hafızasını biraz zorlayan her arkadaşın hatırlayabileceği şeylerdir. Oysa bazı arkadaşlar hoş olmayan gerçekleri unutmuş görünüyor ve "İşçi-Köylü çalışma komitelerine" bir başka amaç atfediyorlar !

Arkadaşlar, bütün bunlar sağ hatadır ve hem de, bütün dünya çapında devrim şartlarının (yani silahlı mücadele şartlarının) çok elverişli olduğu ve ayrıca ülkemizde, halk kitlelerinin, devrimci mücadelenin kabardığı, hakim sınıfların şiddetli ve derin buhranlara düştüğü dönemlerde işlediğimiz hatalardır. Bunların Mao Zedung fikriyle ne gibi bir ilgisi vardır ? Mao Zedung çizgisi, bugün, bizim şartlarımızda, silahlı halk savaşı çizgisidir. Ve meselenin esası budur. Peki biz halk savaşını neyle ve nasıl yürütmeyi düşünüyorduk? Yazı kurullarıyla mı? İşçi-Köylü çalışma komiteleriyle mi? Yoksa hakim sınıfların istediği zaman kapatabileceği gazetede attığımız sloganlarla mı? Bu sloganlar ne gibi bir örgütlenmeyle ve pratik çalışmayla hayata uygulanacaktı? Ben böyle bir örgütlenme ve böyle bir pratik faaliyet bilmiyorum, bilen arkadaşlar söylesinler! Ayıbımızı örtmek için attığımız parlak ve keskin sloganlar, bizi "dediği başka yaptığı başka" bir grup haline getirmekten başka bir işe yaramadı. Ve halk kitleleriyle birleşmek ve kaynaşmak kesinlikle mümkün olmadı.

Zaman bitmek üzere olduğundan kısa kesmek zorundayım. En son bu eleştirilere kulak asmayan ve bildiği yolda direten sağ çizgi, sıkıyönetimden on gün kadar önce, "legal bir parti kurmak" kararını alarak, hatayı doruğuna ulaştırdı. (Aynı günde iki revizyonist grup

daha, M. Belli ve H. Kıvılcımlı da legal parti hazırlığı içersinde idiler.) Sıkıyönetim kapıya dayandığı bir dönemde komünist bir hareketin alacağı kararlar herhalde legal bir partiden çok başka şeyler olmalıydı. Öyle olmadı ve sıkıyönetim bütün şiddetiyle bastırdığı zaman, kelimenin tam anlamıyla hazırlıksızdık. Bazı arkadaşlar aceleyle alınmış bir iki tedbiri büyütüyorlar ve bize "bak işte biz gereken tedbiri daha önce aldık, siz hiç bir şey yapmadınız" diyorlar. Bu kendi kendimizi aldatmak olur, arkadaşlar! Hiç bir ciddi tedbir ve hazırlığımız yoktur ve abartılan tedbirler özel olarak bize yönelecek bir gerici saldırılar karşısında yerle bir edilebiliriz. (Ayrıca bir önderin böyle konuşmaya hiç bir zaman hakkı yoktur çünkü o hareketin bir parçasından değil bütününden sorumludur.)

Bütün yukarıda sıraladığımız hataları, belli bir sınıf içgüdüsüne ve sınıf tavrına bağlamıştık. Bu içgüdü "burjuva içgüdüsü", bu tavır "burjuva sınıf tavrıdır". Ve hareketimiz esas itibariyle burjuva içinde kök yaldığından, onların sağladığı imkanlar, vs.ye yaslandığından, yukarıdaki hatalar **kaçınılmazdı**. Saflarımız burjuva hayat tarzına, burjuva alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı unsurlarla doluydu ve esasen bizzat yürüttüğümüz faaliyet, bu faaliyetin muhtevası, bu unsurları saflarımıza toplamıştı. O faaliyet, yani legal dergi faaliyeti, hâkim sınıfların bir darbesiyle ortadan kalkınca, bugün ortada pek az arkadaşla kaldık ve devrimci (kelimenin gerçek anlamıyla devrimci) bir faaliyetin örgütlenmesine giriştiğimizde kadro bulamıyoruz.

Durum budur, sonuç budur. Ve hatanın doğmasında ve büyümesinde, saflarımızdaki her ferdin, her bireyin şu veya bu ölçüde payı olmakla birlikte, esas sorumluluk Merkez Komitesinindir. Bugün tahribatın dozajını alabildiğine arttırmış olan "sol oportünizm", bu hatalara tepki olarak, bunların bir cezası olarak doğmuş ve büyümüştür. Bu nokta son derece önemlidir. Aynı hataları tekrarlamayacağımızın tek garantisi, bu noktanın kavranmasıdır. Ve bu husus, mutlaka, "sol" oportünizmin eleştirildiği metinde yer almalıdır. Bu metinde bir özeleştiri yayınlanmasa bile, sağ hataların bir özeti verilebilir ve verilmelidir. Bu hataların bir özeleştirisinin ayrıca yapılacağı söylenebilir ve söylenmelidir.

Kemalizm konusunda, metindeki görüşlere katılmıyorum. Kemalizm daha kurtuluş savaşının içindeyken emperyalizm ve feodalizm ile uzlaşmaya ve karşı-devrimciliği temsil etmeye başlamıştır. Halka ve komünistlere alçakça düşmanlık gütmüş ve onlardan gelen her hareketi gaddarca ezmiştir. Mao Zedung'un Yeni Demokrasi kitabında aldığı dipnotunda, Stalin de bundan bahsediyor. Ayrıca Şnurov'un kitabındaki bilgiler son derece öğreticidir. M. Kemal'in "tam bağımsızlık ilkesi" pratikte de (1938'e kadarki iktidar döneminde) görüldüğü gibi, emperyalizme teslimiyet, yarı sömürgeciliği seve seve kabullenmesidir. M. Kemal'in Şun Yat-sen ile kıyaslanması doğru değildir. Olsa olsa Çan Kay-şek'le kıyaslanabilir.

Zaman bitti. Selamlar. Haydar Fırat

29 Ağustos 1971

BP yazı kurulunun "yanıt"ı hakkında GDS'in tavrı

Önsöz
ooooo

"Gegen die Strömung" yazı kurulu, "TKP/ML(Bolşevik) I. Konferansı" adlı belgeye yönelttiğimiz eleştiriye "Bolşevik Partizan" yazı kurulunun verdiği yanıtın (bkz. Bolşevik Partizan, S.13/3, s.78-80— ÇN) içerik ve yöntem açısından temelden yanlış olduğu görüşündedir.

"Düşmanlarımız" çelişkilerimiz üzerine "sırıtırlarsa sırıtsınlar". GDS yazı kurulu ve TKP/ML(B)'den yoldaşlar biliyoruz ki, çelişkilerin açıkça ve sözünü esirgemeden **o r t a y a ç ı k a r ı l m a s ı g e r e k l i d i r .**

Eleştirimizdeki keskinlik belki ilk bakışta yadırganabilir veya da yanışmada eksiklik olarak görülebilir. Ama daha dikkatli bir inceleme ile, eleştirimizin açık ve berrak bir şekilde DAYANIŞMA İÇİNDE bir ELEŞTİRİ olduğunun görüleceğine eminiz.

Giriş olarak üzerinde durmak ve aydınlatmak istediğimiz sorun, burjuva ideolojisinin unsurlarının, Marksist-Leninistlerin görüşlerine yansıdığı yerlerde,— özellikle ilkesel sorunlar söz konusu olduğu zaman — keskin bir ideolojik mücadele yürütülmesi gerektiği sorunudur. Bu mücadele birinci planda Marksizm-Leninizmle çelişen görüşleri hedefler. Görüşümüze göre, bu alandaki ilkesel çelişkiler uzlaşmaz niteliktedir.

Görüşümüze göre, ilkesel açıdan yanlış görüşler savunan ve temellendiren yoldaşlara gelince, onlara karşı, onları "düşmanlar", "oportünistler" görerek mücadele etmediğimizi açıkça belirtiriz. Parti içi mücadelemizde edindiğimiz kendi tecrübelerimizden, bu iki alanı birbirinden ayırmanın çoğu zaman çok zor olduğunu biliyoruz.

Bununla birlikte, bize öyle görünüyor ki, bu, hem DAYANIŞMA İÇİNDE, hem de BURJUVA İDEOLOJİSİNİN UNSURLARINI AÇIKÇA HEDEFLEYEN UZLAŞMAZ bir polemik ve tartışma yürütmek için mutlaka gerekli ve kaçınılmazdır.

Buna rağmen, bu iki noktadan sonra, üçüncü bir nokta daha vurgulanmalıdır: İlkesel yanlışlar savunan yoldaşların dayanışma içinde eleştirilmesi — iyi niyetli olduklarından dolayı — onları hiç etkilemeden gelip geçen çocuk oyuncağı değildir. Böyle bir eleştiri, ilkesel hatalı görüşlerin taşıyıcılarını göz önünde bulundurmamazlık edemez; tam tersine, bu kişilerin de değerlendirilmelerinin gözden geçirilmesi, hatalarının dayanışma içinde ve fakat açıkça ve gizlenmeden ONLARIN hataları olarak görülmesini gerektirir.

Yani buradaki eleştiri, doğrudan "Bolşevik Partizan" YAZI KURULU ÜYELERİNE de bir eleştiridir.

✡ ✡ ✡ ✡ ✡ ✡ ✡

A) Bolşevik Partizan yazı kurulunun "Yanıt"ının kısa eleştirisi

I. Bugün Marksizm-Leninizmin teori ve ilkelerinin savunulması n e d e n "kendi ülkesindeki devrimin sorunlarının somut araştırması"ndan daha önemli görülmelidir?—TEMEL İÇERİKSEL ÇELİŞKİ—

Bolşevik Partizan yazı kurulunun GDS'in eleştirisine verdiği "yanıt"ı okuyan bir kişi, şüphesiz ilk önce bizimle birlikte şu tespiti yapacaktır: Bu yazıda, GDS ve BP arasında BU KONUDA aslında tamamıyla uyum olduğundan ve iki tarafın da "ilkelerin çıkış noktası" ve "esas görevin ilkelerin savunulması" olduğu konusunda tamamiyle a y n ı f i k i r d e olduğundan yola çıkılmaktadır.

İlkelerin savunulması sorununda GDS'in İÇERİKLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİ ile, TKP/ML(B)'nin görüşlerinin çakıştığı, "yanıt"ın çeşitli yerlerinde açıkça belirtilmektedir.

Bize yanlış görünen, BP yazı kurulunun bizim eleştirilerimizi ele alış YÖNTEMİNİ daha etraflıca incelemeden önce, İLKELERİN SAVUNULMASI NE DEMEKTİR SORUNUNDA, görüşümüze göre pekâla İÇERİKSEL ÖNEMLİ AYRILIKLARIN VAR OLDUĞU bizim tarafımızdan açıklığa kavuşturulmalıdır.

Parti inşasının birinci aşamasında ilkelerin savunulması sorunu üzerine GDS'in çizgisi kısaca şöyle toparlanabilir:

Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının, somut araştırmalara dayanarak kendi ülkemizde devrimin programını ortaya çıkarmak için bir önkoşul olduğu kendiliğinden anlaşılır bir şeydir.

Ama, henüz parti inşasının birinci aşamasının başında bulunduğumuz bir durumda, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının bu yönünün, bu amacının; b i r i n c i l yön o l m a d ı ğ ı görüşünde olduğumuzu vurgularız. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması, bizim için ta baştan beri komünist dünya hareketinin birliği uğruna ulusal ve uluslararası alanda revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele yürütmek, kendimize şekil vermek demektir. Bizim için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması, onların kavranması; herşeyden önce **gerçekten Marksist-Leninist bir parti inşa etmek için**; yani Marksist-Leninist bir çehre kazanmak, Marksist-Leninist kadrolar yetiştirmek ve bolşevik bir örgüt yaratmak için gerekli idi ve gereklidir. (Parti inşasının üç bileşeninden bugün kavranacak esas halka olan) teorik çalışmanın en önemli alanı olarak ilkelerin savunulması; bir bütün olarak BAŞ GÖREVE, yani PARTİNİN YARATILMASIna tabidir ve ondan çıkan bir sonuçtur. (Bunun için bkz. "Batı Alman Marksist-Leninistlerinin görevleri üzerine tezler" 61. tez)

Kısaca özetlenmiş haliyle GDS'İN "İLKELERİN SAVUNULMASI" KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİ BUDUR.

HEM TKP/ML(B)'İN KURULUŞ BELGESİNDE ("TKP/ML(B)'in I. Konferansı"), HEM DE "BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN YANITI"NDA ilkelerin savunulması ÇOK DAR VE SINIRLI, HATTA YANLIŞ ALINMAKTADIR!

İlkelerin savunulması görevi, yalnızca "Türkiye'deki durumun somut tahlili"nin olmaması sorununa bağlı olarak tartışılmakta ve kabul edilmektedir.

Bolşevik Partizan yazı kurulunun "Yanıt"ında, ilkeler olmadan, (kavranacak esas halka olan) somut durumun doğru tahlilinin yapılması mümkün olmadığından d o l a y ı, ilkelerin birincil olduğu kabul edilmektedir.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinin böyle **sınırlandırılmış** bir **amaçla** savunulmasının, PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA BAŞLI BAŞINA bir GÖREVDEN ZİYADE, "somut tahlil" için BİR BAŞLANGIÇ, bir ÖN HAZIR - LIK olacağı gün gibi açıktır.

Örneğin Bolşevik Partizan yazı kurulunun "Yanıt"ında, "Çıkarken" adlı yazıdan aktarılan bölüm ve hemen onun ardından gelen yorum cümlesi (BP 13/3, s.79); bize yanıt veren BP yazı kurulu üyelerinin; bizim Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasına AĞIRLIK VERİLMESİNİ; ilk planda parti inşasının birinci aşamasına bağlı olarak uluslararası revizyonizme karşı mücadele, örgütün çehresini yaratma, kendi kadrolarımızın Marksizm-Leninizm ruhuyla eğitilmesi, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması sorunu olarak kavradığımızı anlamadığını göstermektedir. Buna karşılık olarak onlar, 1 numaralı sav olarak, Marksizm-Leninizm kavranıp savunulmadan "somut tahlil" yapılamayacağını söylüyorlar. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin neden savunulması gerektiği hakkındaki bu bakışaçısını reddetmiyoruz. Ama (meselenin —ÇN) bu yönü, **bugün için ANA NOKTA, ANA GÖRÜŞ** değildir!

TKP/ML(B) ile tartışma içinde, onun bu konuda formüle ettiği teorik görüşlerinde (ama onun somut teorik çalışmasının tahlilinde de, her bir teorik çalışma için kadroların güçlerinin dağıtımında, kurulan komitelerde de — bütün bu sorunları doğal olarak sadece TKP/ML(B) önderliği inceleyebilir, ama buna rağmen biz bunlara işaret etmek istiyoruz—) **çok daha kapsamlı bir şekilde**, hangi FARKLILIKLARın, hangi ÇELİŞKİLERin, hangi OLASI ZITLIKLARIN varolduğu ortaya konmalıdır. Böylesi bir yaklaşım, Lenin'in, **ilkeli bir birliğin önkoşulunun, açık ve kesin bir şekilde ayrılık noktalarının ortaya konması olduğu** şeklindeki şiarına uygun olarak, PROLETER ENTERNASYONALİST BİRLİK sürecini derinleştirmek için tek Leninist yaklaşımdır.

II. Marksist-Leninist bir polemik ve tartışmanın talepleriyle çelişen yöntemler

1. GDS'in eleştirisi BP yazı kurulu tarafından adım adım öylesine değiştiriliyor ki, eleştirinin İLKESEL NİTELİĞİ ortadan kalkıyor

GDS'in eleştirisinin girişinde, yanlış anlamaya yer vermeyecek şekilde şu tespit yapılıyordu:

> "Bu bölümde (belgenin "Siyasi çizgimiz üzerine" adlı bölümünde—YN) açıklanan görüşlere i l k e s e l (orijinaldeki vurgulama —YN) bir eleştirimiz ... vardır."
> (BP 13/3, s.75)

Bolşevik Partizan yazı kurulunun "Yanıt"ının TÜMÜNÜ okuyan (birkaç kez okunursa çok iyi olur) herkes, GDS'in eleştirisinin **i l k e s e l bir eleştiri** olduğundan söz edilmediği ve bunun ifade de edilmediği konusunda bizimle hemfikir olmak zorundadır. Tersine, GDS ve BP arasında gerçekten var olan ideolojik çelişki hakkındaki GDS in genel değerlendirmesinin ö n e m i k ü ç ü l t ü l m e k t e d i r .

Herkesin görebileceği gibi, GDS'in eleştirisi BP yazı kurulunun açıkladığından daha esaslı ve keskin olduğu için, insanın aklına şu soru geliyor: O halde bu, (yani eleştiriyi yumuşatma —ÇN) nasıl mümkün oldu ?

Bunun yanıtı şudur:

a) Tam da eleştirimizin özü ile ilgili pasajları atlayarak, ve

b) GDS'in söylediği şeyleri, "kendine göre uyarlama" yöntemi ile adım adım değiştirerek.

a) maddesiyle ilgili olarak: Burada, "Bolşevik Partizan" sayı 3'te ELEŞTİRİMİZİN TÜMÜNÜN DEĞİŞTİRİLMEDEN YAYINLANDIĞI tabii ki tespit edilmelidir. Bu açıktır! Biz, eleştirimizin "Yanıt"ında **bütün** görüşlerin bir kez daha aktarılmasını da talep etmiyoruz. Ama bizim için söz konusu olan, "Yanıt"ta eleştirimizin ÖZÜNÜN yansıtılmasıdır. Fakat durum bu değildir.

İki örnek verelim:

— Tam da Bolşevik Partizan'ın önündeki çalışmada kavrayacağı esas halkanın saptanması konusundaki GDS'in merkezi eleştirisi a k t a r ı l m a m a k t a d ı r.

— Söz konusu olan şeyin ilkesel bir eleştiri olduğunun vurgulandığı pasaj da aynı şekilde a k t a r ı l m a m a k t a d ı r.

Görüşümüzce çok daha önemsiz olan başka pasajlardan **alıntı yapılmaktadır.** Ortaya, MERKEZİ GÖRÜŞLERİN neden aktarılmadığı sorusu çıkmaktadır. Görüşümüzce bunun nedeni, "Yanıt"ın ideolojik çelişkileri zararsız gösterme ve küçümseme şeklindeki tasarısına, bu görüşlerin ve pasajların uymamasında aranmalıdır.

Kavranacak esas halkanın tespiti konusundaki GDS'in merkezi eleştirisi özel olarak atlandığı için bu tavrı tabii ki eleştirebiliriz, çünkü KENDİ KELİMELERİ ile özetlemede eleştirimiz aynen aktarılmadığından (**x**) dolayı, bu tip özetlemeleri kabul etmiyoruz.

Böylece madde b)'ye, "kendi kelimeleri ile aktarma" yöntemine geliyoruz.

"Yanıt"ın hemen birinci paragrafını (Türkçede 3. paragraf —ÇN) alalım. Burada GDS'in eleştirisi olarak tırnak içinde ilkelerin savunulması konusunda;

> "**önemli bir problem olmadığı** izlenimi yaratıldığı"
> (BP 13/3, s.78)

aktarılmaktadır.

Burada BASİTLEŞTİRİLEREK (HAFİFLETİLEREK) ÖZETLENEN ve sanki orijinal alıntı imiş gibi gösterilen konuda GDS'in pozisyonu gerçekte şöyledir:

> "Türkiye somutunun incelenmesinin e s a s h a l k a olduğu hissi yaratılmaktadır."

Görüşümüzce bu; doğru, dikkatle yapılmış ve açık bir eleştirinin, eleştiriciyi lakırdıcılarla aynı görecek (çünkü kimin sorunu yok ki?), ve böylece hatanın düzeltilmesini olanaksız kılacak bir şekilde belirsiz hale getirildiği vahim bir durumdur.

(**x**) Bu bağıntıda şuna da dikkat çekmek gerekir ki, BP yazı kurulu "Yanıt"ında GDS'e övgüler düzmekten de kaçınmamaktadır. (Bu soruna ileride yine döneceğiz.) Bu durumda okuyucu, (BP yazı kurulunun yaptığı —ÇN) özetin büyük bir ihtimalle doğru olacağını düşünecektir. Tersi olsa; yani cevabın sertliği sonucu burada iki ideolojik karşıtın birbiri ile çatıştığı ortaya çıksa; o zaman ideolojik karşıtın görüşlerinin özetlenmesi durumunun olduğu okuyucu tarafından bilinecektir.

Maalesef böyle sulandırarak aktarma yöntemi bir tek yerde kullanılmıyor. (Başka örnekler için bkz. "Etraflı, kapsamlı eleştiri", madde d))

2. İçeriğe ait sorunlar, formülasyon sorunları haline getiriliyor; önemli içeriksel eleştiriler, en fazlasından "muğlaklıklar" olarak kabul ediliyor

---

("Yanıt"ın —ÇN) son cümlesine kadar, "yoruma açık formülasyonlar" tezi ikide bir karşımıza çıkmaktadır. Buna birçok örnek gösterebiliriz. BP yazı kurulunun "Yanıt"ının hemen başında, yoğun bir şekilde bu özür çeşitli şekillerde ortaya çıkmaktadır.

- BP yazı kurulunun "Yanıt"ının hemen 2. paragrafında (Türkçede 4. paragraf —ÇN) AÇIKÇA ve KESİNLİKLE YANLIŞ OLAN "somut araştırma"-nın "kavranacak esas halka" olarak tespiti, yorumlamaya "açık" olarak gösterilmektedir.

- Aynı şekilde 2. paragrafta, eleştirilen pasaj hakkında, "böyle bir yorumlamaya açıktır" tespiti yapılmaktadır. Bu kez bu, birlikte incelenmesi gereken diğer belgelere atıfta bulunarak ileri sürülmektedir (bu yönteme ileride yeniden döneceğiz). Görüşümüze göre, eleştirdiğimiz belgenin belirli pasajlarının AÇIKÇA yanlış mı, yoksa sadece GDS'in yorumlamasına "açık" mı olduğu sorunu ile, diğer belgelerin hiç bir ilgisi yoktur.

Burada da eleştirinin keskinliğini ve içeriksel önemini azaltmak için, GDS'in tüm eleştirisi "yorumlama" olarak gösterilmeye çalışılmakta; aynı şekilde, (eleştirilen şeyin) başka bir yerde doğru bir şekilde konduğu şeklindeki yatıştırıcı işaretle, eleştirdiğimiz yerler sadece "muğlaklık" olarak nitelenmeye çalışılmaktadır.

- Ayrıca Bolşeviklerin, belgede yoruma açık olan şekli ile bir düşünceye "sahip olmadıkları" iddia edilmektedir. (Aynı yerde, 3. paragraf — Türkçede 6. paragraf —ÇN)

Burada bir kez daha, BP yazı kurulunun görüşüne göre GDS'in eleştirisinin yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Çünkü burada Bolşeviklerin "esas halka somut araştırmadır" gibi bir görüş savunmadıkları, bunun ancak böyle a n l a ş ı l a b i l e c e ğ i söyleniyor.

- Ayrıca aynı paragrafta eleştirilen belgenin gerçek görüşleri "tam olarak" yansıtmadığı söylenmektedir. Burada, sözümona, söz konusu olan şeyin bir hata değil, bir muğlaklık hatası olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu sorunda bu kadarla yetinip, BP yazı kurulunun "Yanıt"ının içine başından sonuna kadar "kırmızı bir çizgi" olarak nüfuz etmiş olan kelimeleri kısaca sıralamak istiyoruz:

— Bolşeviklerin tespiti "berrak bir şekilde yapılmadı" (s.79)

— "... berrak bir şekilde ... formüle edilmemesi; yanlış yorumlara açık kapı bırakılması ..." (s.79)

— "Buna rağmen GDS'den yoldaşların eleştirdiği FORMÜLASYON yoldaşların yaptığı şekilde bir yoruma ve eleştiriye açıktır." (s.79)

— Yani eleştiri "anlayışımıza değil, FORMÜLASYONa" yönelmektedir. (s.80)

— Bu nokta da "berrak olarak ortaya konmadı", "yanlış anlayışlara ve yorumlamalara açık kapı" bırakılmaktadır. (s.80)

— GDS'den yoldaşların eleştirisi "formülasyonlara ... dikkat edilmesi, yanlış anlayışlara ve yoruma açık formülasyonlardan müm -

kün olduğunca kaçınılması gerektiğini" göstermektedir. (s.80)

Görüşümüze göre, itiraf edilen "yanlış yorumlamaya açık formülasyonlar"ın çokluğu bile; burada bir aksaklık olduğunu, ileriki dönemde çalışmada kavranacak esas halka, ilkelerin savunulmasındaki tavır gibi hayatî öneme sahip sorunlarda bu kadar çok muğlak formülasyonun olmaması gerektiğini göstermesi gerekirdi.

Dünya komünist hareketindeki ideolojik mücadelenin tüm tarihi göstermektedir ki; görünürdeki r a s t l a n t ı s a l muğlak formülasyonların bu kadar çok olması, bunların rastlantı değil, İÇERİKSEL SORUNLARIN söz konusu olduğuna dair işaretlerdir.

Gerçekten muğlak formülasyonlar söz konusu olsa bile (ki biz var olan durumda bunu kesinlikle reddediyoruz), bunun daha derinde yatan içeriksel sorunların var olduğuna işaret eden ALARM ZİLLERİ olması gerekirdi.

Yani biz, BP yazı kurulunun "Yanıt"ındaki **açıkça yanlış** tezleri; **sadece olası yanlış olarak** onları ateş hattından çekme çabasını eleştiriyoruz. Böyle bir davranışla, eleştiriyi değerden düşürme ve özeleştiriden kaçınma yöntemi uygulanmaktadır. Çünkü, öyle ya, eleştirdiğimiz belgedeki hatalar gün gibi ortada olmasına rağmen, bütün bunlar bir "yanlış anlama"dır.

Açıkça İÇERİKSEL BİR ELEŞTİRİ var olduğunda —eleştirici aslında herşeyi anlamadı, kastedilen o değildi, aslında kendi görüşümüze uymayan bir şey bize yüklendi şeklindeki— bu yöntemin kullanılması, oportünizmin cephaneliğine aittir. Bu, tartışılan sorunları berraklaştırmak veya kendi hatalarını itiraf etmek, reddetmek, yerlerine doğru tezleri geçirmek yerine; ortaya atılan sorunlar uğruna bir MÜCADELE yürütmekten geri çekilme ve sakınma çabasıdır. (Bu yöntemi Stalin'in nasıl nitelendirdiği konusunda bkz. Stalin, TE, c.9, s.17-18, Almanca)

3. Hata hata olarak kalır

"TKP/ML(B) I. Konferansı" adlı belgeye eleştirimiz, çok kereler (bkz. BP 13/3, s.78, 4., 5. ve 6. paragraflar; s.79, 1., 2. ve son paragraflar), içinde sorunların doğru olarak konduğu (!) başka belgelere atıfta bulunarak, onlardan alıntı yaparak yanıtlanmaktadır.

Diğer belgelerdeki bu formülasyonların ve tezlerin doğru olup olmadığını bir yana bırakalım; yine görüşümüze göre burada **yöntem konusunda ilkesel bir** hata bulunmaktadır:

B ü t ü n belgelerin incelenmesi şüphesiz en iyi yöntemdir ve belli bir hatada, bunun bir seferlik bir "yanılma" mı olduğu, yoksa çizgiden bir sapma mı (yani kesinleşmemiş ve sistemleşmemiş bir şey mi) olduğu; yoksa hattâ yanlış bir çizgi mi olduğu sorusu yalnızca böyle yanıtlanabilir.

Ama bütün bunlar, **her belgenin** (özellikle "TKP/ML(B) I. Konferansı" gibi merkezî ve büyük öneme sahip bir belgenin) tek başına değerlendirilip eleştirilebileceği ve eleştirilmesi gerektiği konusunda H İ Ç B İ R Ş E Y DEĞİŞTİRMEZ.

Ayrıca bir örgütün "çizgi"si mistik bir şey değildir; tam tersine, somut belgeler ve formülasyonlara y a n s ı m a l ı d ı r. Değişik belgelerden çizginin ne olduğunun uzun uzun araştırılması bile —en iyi durumda— ÇİZGİNİN HENÜZ AÇIK OLMADIĞININ, veya —en kötü durumda— her durumda hazırlıklı olmak için, içinde herkese birşey sunan bir çizginin inşa edildiğinin bir ifadesidir.

GDS, eleştirisinde, şu veya bu sorunda TKP/ML(B)'nin BİR BÜTÜN olarak görüşünün ne olduğu konusunda görüş belirtmedi. GDS sadece, TKP/ML(B)'nin kuruluş belgesini **ilkesel açıdan eleştirdi** ve **bu belgede bulunan** hataları ortaya çıkardı.

BP yazı kurulu üyelerinin; diğer belgelerin, "Bolşeviklerin bu belgede yoruma açık olan şekilde bir düşünceye ... sahip olmadıkları"-nı (BP 13/3, s.78) gösterdiği şeklindeki işareti hiç bir şeye yaramamaktadır. Diğer belgelerde bin kere başka şekilde yazılı olsa bile, **adı geçen belgede** yanlış görüşlerin **gerçekten savunulduğu** bir gerçektir.

Çizgi berrak olsa bile (ki biz buna inanmıyoruz), hata hata olarak, sapma da sapma olarak kalır.

Eğer gerçekten Marksist-Leninist bir parti inşa etmek isteniyorsa, o zaman **özeleştirisel bir şekilde bu hata ve sapmalara karşı mücadele edilmelidir.** Aksi taktirde oportünizme iyi bir beslenme ortamı yaratılmış olur.

Bundan dolayı, BP yazı kurulunun uyguladığı, belli bir belgede var olan bir hatayı küçümsemek; hatta reddetmek için başka belgelere atıfta bulunma şeklindeki yaklaşım tarzı k a b u l e d i l e - m e z .

4. GDS eleştirisini yanlış kişiye mi yöneltiyor? Övgü aldatıcı olabilir

---

Bolşevik Partizan yazı kurulu, "Yanıt"ında, yanlış yorumlamaları olası kılan muğlak formülasyonların, önemli bir eksiklik olduğunu saptıyor. Bu sorunu yeteri derecede ele aldık. Bizi şimdi ilgilendiren aşağıdaki tezdir:

> "Bu eksiklik giderilmemesi halinde, içimizde ... hayallerine ve isteklerine (Almancaya "Abweichung" "sapma" olarak çevrilmiş — ÇN) dayanak o l a b i l i r , nitekim o l m u ş t u r d a." (BP 13/3, s.79)

Okuyucunun bizzat görebileceği gibi, bunun ardından Bolşeviklerin çevresinde hangi görüşlerin görünürde ortaya çıktığı açıklanıyor ve "bundan dolayı" GDS'den yoldaşların eleştirisinin "yerinde" olduğu vurgulanıyor.

Biz eleştirimizin aşırı görüşlere karşı kullanılmasına karşı değiliz. Ama bu (sorunun —ÇN) **özü değildir.**

ELEŞTİRİMİZDE ASIL SÖZ KONUSU OLAN; ÖNDER YOLDAŞLARI, HATTA ASLINDA I. KONFERANSA KATILAN BÜTÜN YOLDAŞLARI ELEŞTİRMEKTİ!

Eğer BP yazı kurulu üyeleri bu eleştirinin hedefi olarak kendilerini görmüyorlarsa, eğer aynı fikirde değillerse; eleştirimiz belgenin yazarını **hiç hedeflemediğinden,** olsa olsa "formülasyon"lardaki eksiklikleri ortaya koyduğundan, aslında yanlış kişileri hedeflediğinden, vs. dolayı eleştirimizin **özünü** yanlış bulduklarını o zaman BP yazı kurulu üyeleri neden dolaysız ve açıkça söylemiyorlar ?

Neden ÇELİŞKİLERİ AÇIKÇA ORTAYA KOYMAK yerine, —sonuç olarak bizim sadece formülasyonları eleştirdiğimiz, hiç bir İÇERİKSEL SAPMAnın bulunmadığı, tam tersine, en fazlasından i l e r i d e "SAPMALARA DAYANAK" olabilecek (x) formülasyonlar kullanıldığı ortaya çıkmasına rağmen— GDS'in eleştirisi övülüyor ve şunu veya bunu "dikkate" almayı istemekten söz ediliyor ?

(x) Dipnot bir sonraki sayfadadır.

Burada temelden yanlış bir yaklaşım görülmektedir: Bir yandan eleştirimiz içerik olarak aslında hiç kabul edilmemekte, en fazlasından **başka** kişilerin aşırı görüşlerine karşı mücadele içinde (kabul edilmektedir —ÇN). Diğer yandan ise, kendilerinde içeriksel hiç bir hata görmemelerine rağmen, (GDS —ÇN) övülmektedir. Ne eleştirdiğimiz belge gerçekten savunulup, aynı zamanda eleştirimize karşı saldırgan bir mücadele yürütülmektedir —eğer gerçekten muğlak formülasyonları eleştirmiş olsaydık, o zaman BP yazı kurulunun bu tür eleştirileri hem içerik olarak, hem de dil olarak kesinlikle geri çevirmesi gerekirdi—; ne de eleştirimizin içeriği gerçekten kabul edilip, özeleştirisel bir şekilde benimsenmemektedir. Sözün kısası, görüşümüzce İDEOLOJİK MÜCADELEDEN KAÇINILMAKTADIR!

Sonsöz

Görüşümüze göre, BP yazı kurulunun eleştirimizi ele alırken kullandığı oportünist yöntemler şunları göstermektedir: Bu yanıtı kaleme alan BP yazı kurulunun **önder yoldaşları**, TKP/ML'nin ilkesel içerik hatalarıyla bağları kökten koparmakla kalmayıp; aynı zamanda Marksist olmayan, oportünist, çelişkileri gizleyen, küçümseyen, işine geldiği şekle sokan ve açıkça bir sonuca bağlamayan yöntemle de bütün bağları koparmalıdır. Bolşeviklerin muhalefetine rağmen, bu yöntem "eski" TKP/ML'deki parti içi mücadeleyi maalesef nitelendiriyordu ve bunda şu veya bu şekilde TKP/ML(B) kadrolarının o r t a k s o r u m l u l u ğ u vardır.

Bu — BUGÜN TARTIŞILAN ÖNEMLİ VE MUTLAKA SÜRDÜRÜLMESİ GEREKEN İLKELERİN SAVUNULMASINDAN NE ANLAŞILMASI GEREKTİĞİ SORUNUNDAN BAĞIMSIZ OLARAK — görüşümüzce ideolojik mücadele, eleştiri ve özeleştiri hakkındaki Marksist-Leninist öğretiyle silahlanarak, kendi saflarında olduğu gibi, kardeş örgütlerle olan ilişkilerde de berraklık ve birlik elde etmek ve sağlamlaştırmak için en önemli önkoşullardan biridir.

GDS (Akıma Karşı) 27.1.1982

(*) (Önceki sayfadaki dipnottur)

Buna bağlı olarak, BP yazı kurulunun "sapmalar" olarak nitelendirdiği; Marksizm-Leninizmin eğitimini, uluslararası alanda modern revizyonizme karşı mücadeleyi "lüks" gören anlayışları; sapma olarak değil, aşırı oportünizm olarak nitelendireceğimizi ortaya koymak isteriz. Böyle aşırı görüşlerin belirtilmesi, uyanıklığı hiç arttırmaz. Bu, tam tersine, b u sapmalara karşı mücadeleyi gündeme getirmek yerine, dikkatleri "TKP/ML(B) I. Konferansı" adlı belgede gerçekten var olan sapmalardan başka yerlere çekmeye hizmet etmektedir.

Bolşevik Partizan yazı kurulunun açıklaması

Bolşevik Partizan"ın 3. sayısında, GDS Yazı Kurulunun "TKP/ML(B) I. Konferansı" belgesine getirdiği eleştiriyi; ve bu eleştiriye Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına verilen cevabı yayınlamıştık.

Bu cevabımız hakkında, GDS, 27.1.1982 tarihinde yeniden tavır takındı. Bu sayıda, GDS'in bizim yanıtımız hakkındaki tavrını yayınlıyoruz.

GDS Yazı Kurulunun bu tavrında getirdiği eleştiriler haklı, bizim kabul ettiğimiz eleştirilerdir. Niyet ne olursa olsun; objektif olarak bizim, GDS"den yoldaşların getirdiği eleştirileri yanlış yorumlamamız sonucu, ortaya onların yanıtlarında ortaya koyduğu durum çıkmıştır.

Yöntem konusunda GDS Yazı Kurulunun getirdiği dört temel eleştiri de özü itibarı ile doğru eleştirilerdir.

İçerikle ilgili olarak getirilen, "Hem TKP/ML(B) kuruluş belgesinde, hem de Bolşevik Partizan"ın yanıtında, ilkelerin savunulması çok dar sınırlı, hattâ yanlış alınmaktadır" eleştirisi de öz olarak doğrudur.

Geçmişin değerlendirmesi çalışması içinde, hem bu konudaki polemiğin belgelerini dikkatle incelemeli; hem de burada gerek yöntem ve gerekse içerikle ilgili olarak getirilen eleştirilerin, yalnızca sözü geçen yazılarda mı görüldüğü; yoksa genel hastalıkların bu yazılara yansıyan bir parçası mı olduğu sorunu üzerinde de tartışılmalıdır.

23.5.1982

"SBKP (B) Tarihi—Kısa Ders"in çıkışıyla bağıntılı olarak Parti propagandasının biçimlendirilmesi üzerine

I.

"SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in çıkışı, Bolşevik Partinin ideolojik yaşantısında en önemli olaydır. Parti, "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in çıkışı ile, Bolşevizmin yeni güçlü bir ideolojik silahına, Marksizm-Leninizm alanında temel bilgilerin bir ansiklopedisine sahip olmaktadır. Parti kısa tarihi, Bolşevizmin bilimsel bir tarihidir. Onun içinde, Komünist Partisinin, dünyada başka hiçbir partinin sahip olmadığı muazzam tecrübeleri ortaya konmakta ve özetlenmektedir.

"SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders", bolşevikleşme görevini başarı ile yerine getirebilmek için; Parti üyelerinin Marksist-Leninist teori ile — yani toplumun ve siyasi mücadelenin gelişim kanunlarının bilgisi ile — donatılması için en önemli araçtır. O, Parti üyelik fişine sahip olsun, olmasın, tüm bolşeviklerin siyasi uyanıklığının yükseltilmesinin ve Marksizm-Leninizmin propagandasının lâyık olduğu teorik düzeye yükseltilmesinin bir aracıdır.

SBKP(B) Merkez Komitesi, "SBKP/(B) Tarihi — Kısa Ders"in yaratılmasında şu görevlerden yola çıktı:

1. Partiye, Parti tarihi ile ilgili tek ve birleştirilmiş bir kılavuz gerekliydi. Bu kılavuz, SBKP(B)'nin tarihi konusunda ve Marksizm-Leninizmin en temel sorunları konusunda, SBKP(B) Merkez Komitesinin denetlediği ve yoruma açık olmayan bir yapıya sahip olmalıydı. SBKP(B) Merkez Komitesinin "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"i yayınlamasıyla birlikte, Parti tarihi konusundaki karmaşaya ve keyfîliğe bir son verilecek; Parti Teorisinin ve Parti tarihinin bir dizi en önemli sorunu konusunda geçmiş dönemde çıkarılan ders kitaplarında yer alan keyfî yorumlamalar son bulacaktır.

2. SBKP(B) Merkez Komitesi, "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"i hazırlarken, son yıllarda propaganda alanında ortaya çıkan Marxizm ile Leninizm arasındaki zararlı ayrılığı tasfiye etme görevi ile karşı karşıya idi. Son yıllarda, Leninizm, bağımsız bir öğreti olarak, Marksizmden kopuk; diyalektik ve tarihi materyalizmden kopuk, Parti tarihinden kopuk olarak öğretilmeye başlanmıştı. Nerdeyse Leninizmin, Marksizmin temeli üzerinde yükseldiği ve geliştiği; Marksizmin, Leninizmin temeli olduğu, ve Leninizmin bu temeli tanınmadan, Leninizmin anlaşılamayacağı unutulmuştu.

SBKP(B) Merkez Komitesi, "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in yaratılmasında, yapay olarak birbirinden ayrılmış bulunan bölünmez Marksist-Leninist öğretinin parçalarını; diyalektik ve tarihi materyalizm ile Leninizmin bir bütün olarak birleştirilmesi görevi ile karşı karşıya idi. Öyle bir yön tutturulmak zorundaydı ki, tarihi materyalizm Parti siyaseti ile birleştirilmiş olsun; ve Marks ve Lenin'in öğretilerinin yıkılmaz birliği, bütünlüğü ve doğruluğu; Marksizm-Leninizmin birliği

gösterilebilsin. Bunun içinde, aynı zamanda yeni olan, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında proletaryanın sınıf mücadelesinin yeni deneylerinin özetlenmesi temelinde Lenin ve öğrencilerinin Marksist teoriye getirdikleri yeni de yer almalıydı.

3. Bazı eski ders kitaplarında, SBKP(B) tarihi, tarihi kişiliklerle bağıntı içinde konmakta, ve kadrolar bu kişiliklerin biyografisi temelinde eğitilmekte idi. Bunun tersine, "Kısa Ders", Parti tarihini Marksizm-Leninizmin temel düşünceleri-nin gelişmesi temelinde ortaya koymakta, ve kadroları öncelikle Marksizm-Leninizmin **düşünceleri** temelinde eğitmeyi hedeflemektedir.

"SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in yaratılmasında, SBKP(B) Merkez Komitesi, Marksizm-Leninizmi tarihi olgular temelinde öğretme görevinden yola çıkmıştır. SBKP(B) Merkez Komitesi, Marksist-Leninist teorinin bu şekilde öğretilmesinin, davanın çıkarlarına en uygun olduğu düşüncesindedir. Çünkü Marksizm-Leninizmin temel düşüncelerinin tarihi olgulara dayanılarak ortaya konması, daha iyi, daha doğal ve daha anlaşılırdır. SBKP(B)'-nin tarihinin bizzat kendisi, uygulama içinde Marksizm-Leninizmdir. Çünkü Marksist-Leninist teorinin doğruluğu, pratikte, proletaryanın sınıf mücadelesinin deneyleri içinde kontrol edilmiştir. Marksist-Leninist teori, pratikle sıkı bağıntı içinde, proletaryanın devrimci mücadelesinin pratik tecrübeleri-nin toparlanması temelinde gelişmiş, zenginleşmiştir.

4. "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in yaratılmasında, SBKP(B) Merkez Komitesi, teorinin, Marksizm-Leninizmin, Parti tarihinin bir dizi sorunu ile ilgili olarak Marksist yazını sığlaştırma ve ilkelleştirmeden kurtarma görevini de önüne koydu.

Mesela bu sığlaştırma ve ilkelleştirme, kendini, son döneme kadar yayılan, kişiliğin tarihteki rolü üzerine açık anti-Marksist, ve Parti tarafından çoktan mahkûm edilmiş görüşlerde göstermektedir. Bazı sahte teorisyenler ve propagandacılar bu konuda yarı Sosyal-Devrimci görüşler savunmaktadır.

Mesela bu sığlaştırma ve ilkelleştirme, kendini, bizim ülkemizde sosyalizmin zaferi sorununa yaklaşımda göstermektedir.

İçinde bulunduğumuz çağda savaşların niteliği konusunda Marksist-Leninist görüşlerin çarpıtılması da yaygınlaşmıştır. Bunu yapanlar, haklı ve haksız savaşlar arasındaki farklılığı kavramamakta ve Bolşevikleri, yanlış bir şekilde, bir çeşit 'pasifistler' olarak değerlendirmektedirler.

Tarih biliminin sığlaştırılıp ilkelleştirilmesi ise, kendini, Pokrovski "okulunun" soruna yaklaşımında son döneme kadar göstermiştir. Bunlar geçmişte olan olayları, tarihi materyalizmin talebinin tersine, bugünün bakışaçısı ile değerlendirmekte, ve bu tarihi olayların ortaya çıktığı dönemdeki ilişkileri gözönüne almamakta, böylece tarihi çarpıtmaktadırlar.

Gerçek tarihin çarpıtılması; tarih düşmanı deneyler; gerçeği olduğu gibi koyacak yerde, tarihi süslemek; mesela bizim Parti tarihimiz konusunda yapılan propagandada, tarihi gerçeklerin tersine, Partinin yolunun hiçbir geçici yenilgi ve geri çekilme tanımayan, sürekli zafer dolu bir yol olarak gösteril

mesine yolaçmıştır. Bu şekilde, kadroların doğru eğitimi engellenmektedir.

Anti-Marksist sığlaştırma kaosu, kendini, Sovyet devleti hakkında doğru olmayan görüşlerin yaygınlaşmasında da göstermektedir. Bu konuda, işçilerin-köylülerin elinde, sosyalizmin zaferi için ve emekçilerin sosyalist kazanımlarının kapitalist ablukaya karşı savunulmasında esas silah olan sosyalist devletin öneminin küçümsenmesi yaygındır.

"SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders", Marksizm-Leninizmin bu ve benzeri sığlaştırılmalarına ve ilkelleştirilmesine son vermekte; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerini yeniden öne çıkarmaktadır.

5. "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in yaratılmasında, SNKP(B) Merkez Komitesi, Marksist-Leninist teorinin gücünü ve anlamını açık bir biçimde ortaya koyma görevini önüne koydu. Marksist-Leninist teori, toplumun gelişme kanunlarını bilimsel olarak açıklamakta; bu kanunların, proletaryanın devrimci eylemlerinin kılavuzu olarak ele alınmasını öğretmektedir. Marksist-Leninist teori, sürekli olarak gelişmekte, kendi kendini mükemmelleştirmekte, ve tek tek eskimiş görüş ve sonuçları, yeni tarihi şartlara uygun yeni görüş ve sonuçlarla değiştirmekten korkmayan bir teoridir.

SBKP(B) Merkez Komitesi, kadrolarımızın Marksizm-Leninizmin teorisinin bilgisine sahip olmaksızın; Bolşevizmi kavramaksızın; teorik geriliklerini aşmaksızın, sallanmak zorunda kalacakları gerçeğinden yola çıktı. Çünkü sosyalist inşanın her alandaki doğru yönetimi, pratikçilerin Marksist-Leninist teorinin temellerini kavramasını gerekli kılmaktadır. Pratik faaliyetteki sorunların çözümünde, teorinin kılavuz alınması konusunda yetkinleşme gereklidir.

Teorinin kavranmasının yalnızca küçük bir fonksiyonerler grubu için gerekli olduğunu ve yalnızca bunların teoriyi kavrayabileceğini düşünmek yanlıştır. Marksist-Leninist teorinin kavranması, ulaşılabilir bir hedeftir. Özellikle şimdiki durumda, Sovyet iktidarı altında, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi şartlarında, yönetici kadrolarımızın Marksist-Leninist teoriyi ustaca kavramaları, Parti tarihini, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerini incelemeleri için sınırsız imkânlar yaratılmıştır. Marksizm-Leninizmin teorisini ustaca kavramak için yalnızca güçlü bir isteğe, tutarlılığa, ve bu amaca erişmek için gerekli karaktere sahip olmak gerektir. Eğer mesela fizik, kimya, biyoloji gibi bilimleri kavramak mümkünse, o zaman Marksizm-Leninizm biliminin de bütünüyle kavranabileceğinden kuşku duyulmamalıdır.

6. "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"in yaratılmasında, SBKP(B) Merkez Komitesi, teorik çalışma ve propaganda çalışması yapan kadroların çalışmalarının seviyesini yükseltmede, teorik geri kalmışlıklarını aşmada, ideolojik eğitimlerindeki yetersizlikleri ve boşlukları yoketmede ve propaganda çalışmasını, onun lâyık olduğu düzeye çıkartmada; kadrolara yardımcı olma görevini önüne koydu.

SBKP(B) Merkez Komitesinin önüne koymuş olduğu bütün görevler, çözümünü, "SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"te buldu.

"Politische Rundschau" adlı derginin 1938/58. sayısından çevrildi.

SBKP Tarihinin incelenmesi hakkında

Altı Mayıs 1937 tarihli "Pravda"dan

"Bolşevik" adlı derginin dokuzuncu sayısında, yoldaş Stalin'in, SBKP tarihinin bir ders kitabı yazarlarına yönelttiği bir mektup yayınlanmaktadır.

SBKP tarihinin bolşevik bir şekilde öğrenilmesine, genç Parti kadrolarının Partimizin mücadelesinin kahraman deneyimleriyle eğitilmesine, Lenin ve Stalin her zaman olağan-üstü bir önem vermişlerdir. Onlar, Partinin geçmişini çarpıtmak isteyen SBKP'nin açık ve gizli düşmanlarını yorulmadan teşhir etmişlerdir.

Yoldaş Stalin'in sözkonusu "SBKP tarihinin bir ders kitabı üzerine" adlı mektubu, çok büyük öneme sahip bir belgedir. Parti tarihinin incelenmesini, ona uygun olan bilimsel ve ilkesel yüksekliğe çıkartmak; Bolşevizmde ustalaşmak görevinin bütün büyüklüğüyle her komünistin önünde durduğu bugün, özellikle gereklidir.

Yoldaş Stalin şöyle yazıyor:

"Bizim SBKP tarihi ders kitaplarımızın, üç ana nedenden dolayı yeterli olmadıklarını düşünüyorum. Onlar: ya SBKP tarihini ülkenin tarihiyle bağıntı içinde ele almadıklarından dolayı; ya kendilerini akımların mücadelesi olaylarını ve olgularını tanımlamakla veya salt anlatmakla sınırlayıp, gerekli Marksist açıklamayı vermediklerinden dolayı; ya da olayların sıralanmasını ve dönemlere ayrılmasını yanlış bir şekilde yaptıklarından dolayı, yetersizdir.

Yazarlar, bu üç zaaftan kurtulmak için, bir dizi düşünceyi gözönünde bulundurmalıdırlar.

Birinci olarak, ders kitabının her bölümünde (veya kısmında), önce ülkenin ekonomik ve siyasal durumu hakkında kısa tarihsel bir özet verilmelidir. Bu olmaksızın, SBKP tarihi bir tarih görünümüne sahip olmayacak; sadece geçmişin yüzeysel ve anlaşılmayan bir anlatımı olacaktır.

İkinci olarak, kapitalizm dönemi Rusya'sında, Parti ve işçi sınıfı içindeki akımların ve fraksiyonların çeşitliliğini açıklayan olguların açıklanmasının yanısıra; a)devrim öncesinde Rusya'da yeni, kapitalizmin bakışaçısından modern sınıfların olduğu gibi, eski, kapitalizm-öncesi sınıfların varlığına, b) ülkenin küçük-burjuva niteliğine, c) işçi sınıfının türdeş olmayan (heterojen) bileşimine, ve Parti ve işçi sınıfı içinde çok sayıda akımın ve fraksiyonun varolmasını kolaylaştıran koşullara işaret ederek, bu olguların Marksist bir açıklaması yapılmalıdır. Bu olmaksızın, fraksiyonların ve akımların çokluğu anlaşılmaz olacaktır.

Üçüncü olarak, akımların ve fraksiyonların amansız mücadeleleri olgusu sadece basit bir hikaye şeklinde ele alınmamalı, bunun yanında, Bolşeviklerin anti-bolşevik akım -

lara ve fraksiyonlara karşı verdikleri mücadelenin, Leninizm uğruna verilen i l k e s e l bir mücadele olduğuna; kapitalizm koşullarında ve bir bütün olarak uzlaşmaz sınıfların varolduğu koşullar altında, parti-içi zıtlıkların ve ayrılıkların kaçınılmazlığına; proleter partilerin, yukarıda belirtilen koşullar altında, ancak bu zıtlıkları aşarak gelişip güçlenebileceğine; anti-Leninist akımlara ve gruplara karşı ilkesel bir mücadele verilmediği, onlar (zıtlıklar —ç.m.) aşılmadığı taktirde; Partimizin, bu mücadeleyi vermemiş olan II. Enternasyonal'in sosyal-demokrat partileri gibi, kaçınılmaz olarak yozlaşacağına işaret ederek, bu olguların Marksist bir açıklaması yapılmalıdır. Bunun için, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin VII. Genişletilmiş Toplantısında yapmış olduğum, "SBKP içindeki sosyal-demokrat sapma" adlı konuşmanın (Referat) birinci bölümünde aktarılan, Engels'in 1882 yılında Bernstein'a yazmış olduğu ünlü mektuptan ve benim bu konuda yaptığım yorumdan yararlanılabilir. Böyle bir açıklama olmaksızın, SBKP tarihindeki fraksiyonlar ve akımlar mücadelesi anlaşılmaz bir didişme olarak; Bolşevikler de ıslah olmaz ve yorulmak bilmez kavgacılar olarak gözükecektir.

Son olarak, SBKP tarihindeki olayların dönemlere ayrılmasını belli bir düzene sokmak gerekir.

Aşağıdaki, veya buna benzer başka bir şemanın temel olarak alınabileceği görüşündeyim.

Ş e m a :

I.

R u s y a ' d a M a r k s i s t b i r s o s y a l - d e m o k r a t p a r t i y a r a t m a m ü c a d e l e s i
(Plehanov'un "Emeğin Kurtuluşu" grubunun kurulmasından (1883), "Iskra"nın ilk sayılarının çıkışına (1900-1901) kadar)

II.

R u s S o s y a l - D e m o k r a t İ ş ç i P a r t i s i n i n k u r u l u ş u v e P a r t i i ç i n d e B o l ş e v i k l e r v e M e n ş e v i k l e r f r a k s i y o n l a r ı n ı n o r t a y a ç ı k m a s ı (1901-1904)

III.

R u s - J a p o n s a v a ş ı v e i l k R u s d e v r i m i d ö n e m i n d e M e n ş e v i k l e r v e B o l ş e v i k l e r (1904-1907)

IV.

S t o l i p i n g e r i c i l i ğ i d ö n e m i n d e M e n ş e v i k l e r v e B o l ş e v i k l e r , v e B o l ş e v i k l e r i n b a ğ ı m s ı z b i r S o s y a l - D e m o k r a t İ ş ç i P a r t i s i o l u ş t u r m a l a r ı
(1908-1912)

V.

B i r i n c i e m p e r y a l i s t d ü n y a s a v a ş ı n d a n ö n c e i ş ç i h a r e k e t i n i n y ü k s e l d i ğ i y ı l l a r d a B o l ş e v i k l e r i n P a r t i s i
(1912-1914)

VI.

Emperyalist savaş ve ikinci Rus Şubat devrimi döneminde Bolşeviklerin Partisi (1914 - Mart 1917)

VII.

Sosyalist Ekim Devriminin hazırlığı ve gerçekleştirilmesi döneminde Bolşeviklerin Partisi (Nisan 1917-1918)

VIII.

İçsavaş döneminde Bolşeviklerin Partisi (1918-1920)

IX.

Ekonominin barış içinde yeniden inşasına geçiş döneminde Bolşeviklerin Partisi (1921-1925)

X.

Ülkenin sosyalist sanayileşmesi mücadelesinde Bolşeviklerin Partisi (1926-1929)

XI.

Tarımın kollektifleştirilmesi mücadelesinde Bolşeviklerin Partisi (1930-1934)

XII.

Sosyalist toplumun inşasının tamamlanması mücadelesinde Bolşeviklerin Partisi ve yeni anayasanın kabulü (1935-1937)

J. Stalin

Yoldaş Stalin'in mektubu, tüm komünistleri, açık ve somut direktiflerle silahlandırmaktadır. O, Bolşevizmde ustalaşmanın tüm sistemi içinde muazzam bir yere sahip olan, Parti tarihinin incelenmesinin belirleyici bir şekilde düzeltilmesinin anahtarını vermektedir. Merkezi sorunları ortaya koyarak, yoldaş Stalin, Partimizin edindiği zengin deneyimlerin gerçekten iyice öğrenilmesine nasıl sarılınacağını göstermektedir.

Partinin tarihi, ülkenin tarihinden kopuk olarak ele alınamaz. Bolşevizm tarihindeki olayların, şu veya bu dönemdeki genel siyasal ve ekonomik durumdan koparılması, onları bugünün dinleyicileri veya okuyucuları için anlaşılmaz hale getirir.

Olguların tahlilinin olmaması, tüm açıklamayı yüzeysel ve etkisiz kılar. Sonuç olarak, böyle yüzeysel bir açıklama, sadece, eskiden beri Bolşevikleri karalayıcı bir şekilde, onları mahalle kabadayıları ve hiçkimse ile geçinemeyen insanlar olarak gösteren Parti düşmanlarının işine yarar.

Marksist açıklama, Bolşeviklerin Leninizmin arılığı uğruna, onun bütün ve her türlü açık ve maskeli düşmanlarına karşı

yürüttükleri mücadelenin gerekliliğini ve kaçınılmazlığını anlaşılır hale getirir.

Parti canlı bir organizmadır. O, belirli bir çevre içinde yaşar ve gelişir. Kapitalizm yaşadıkça, uzlaşmaz sınıflar ortadan kaldırılmadıkça, bu çevrenin çelişkilerinin Partinin yaşamına yansıması kaçınılmazdır. Lenin ve Stalin, uluslararası işçi hareketinin dev deneyimini incelediklerinde, parti— içi zıtlıkların mücadele ile aşılmasının —eğer II. Enternasyonal'in sosyal-demokrat partileri gibi yozlaşmak istemiyorsa— proletarya partisinin bir yaşam yasası olduğunu birçok kez çok açık bir şekilde kanıtlamışlardır. Bunu yaparken, Lenin ve Stalin kendilerini bilimsel Komünizmin eski ustalarının görüşlerine dayandırmışlardır.

Aralık 1926'da Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi VII. Genişletilmiş Toplantısında, kardeş komünist partilerin temsilcileri önünde yaptığı konuşmada, yoldaş Stalin, SBKP'nin gelişme tarihinde, parti-içi mücadelenin en keskin anları hakkında olağanüstü kapsamlı kısa bir açıklama yapmıştı. O şöyle diyordu:

"Eğer Partimizin tarihini, onun 1903 yılında bir Bolşevik grubu olarak ortaya çıktığı andan itibaren alır ve onun bundan sonraki aşamalarını günümüze kadar izlersek, hiçbir abartma yapmadan, Partimizin tarihinin, bu Parti içindeki zıtlıkların mücadelesinin tarihi; bu zıtlıkların aşılmasının tarihi; ve bu zıtlıkların aşılması temelinde, Partimizin yavaş yavaş sağlamlaştırılmasının tarihi olduğu söylenebilir."

Yoldaş Stalin, parti-içi mücadelenin, Bolşeviklerin aşırı "huysuzluğu" sonucu olduğu şeklindeki darkafalı "açıklama"yı reddederek, proleter partisinin sadece, neden parti-içi zıtlıkları aşarak ve parti düşmanı akımlara ve gruplara karşı amansız mücadele ederek geliştiğinin ve sağlamlaştığının derin Marksist bir açıklamasını yapmaktadır. O şöyle diyor:

"Sözkonusu olan, yalnızca şu veya bu ilke, şu veya bu mücadele hedefi, hedefe götüren mücadelenin şu veya bu yöntemi uğruna verilen mücadele sayesinde zıtlıkların aşılabileceğidir. Günlük siyaset sorunlarında, salt pratik nitelikteki sorunlarda, Parti içinde aynı düşünceyi paylaşanlarla her tür uzlaşma yapılabilir, yapılmalıdır. Ama bu sorunlar ilkesel görüş ayrılıklarına bağlı oldukları zaman, hiçbir uzlaşma, hiçbir 'orta' çizgi, sorunu halletmez. İlkesel nitelikteki sorunlarda, hiçbir 'orta' çizgi yoktur, olamaz da! Partinin çalışmasında ya şu ilkeler,ya da bu ilkeler temel alınmak zorundadır. İlkesel sorunlarda bir 'orta' çizgi, kafaları bulandırmanın (Verunreinigung) bir 'çizgi'si; ayrılıkların üstünün örtülmesinin bir 'çizgi'si; Partinin ideolojik yozlaşmasının bir 'çizgi'si; Partinin ideolojik ölümünün bir 'çizgi'sidir."

Devam edelim. Parti içindeki zıtlıkların ve ayrılıkların kaynağı olarak ortaya çıkan; bir yandan sınıf mücadelesi durumunda burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin, proletarya ve onun partisi üzerindeki baskısını; ve diğer yandan da işçi sınıfının heterojenliğini, ve içinde çeşitli katmanların var olmasını inceledikten sonra, yoldaş Stalin şu sonuca varıyor:

"Bu zıtlıklardan ve ayrılıklardan kaçınılabilir mi? Hayır, kaçınılamaz. Bu zıtlıklardan kaçınılabileceğini zannetmek, kendi kendini aldatmak demektir. Engels, parti içindeki zıtlıkların üstünün uzun zaman örtülmesinin olanaksız olduğunu, bu zıtlıkların mücadele yoluyla sonuca bağlandığını söylediğinde, haklıydı."

SBKP tarihi hakkında bir ders kitabı böyle oluşturulmalı, Partinin tarihi böyle incelenmelidir.

Son olarak, Parti tarihi keyfe göre dönemlere ayrılmamalıdır. Yoldaş Stalin'in direktifleri, dönemlere ayırmayı bir düzene sokmaktadır. Onun önerdiği şema, Bolşevizmin tarihinin, her biri Partimizin genel gelişmesinde belli bir basamak oluşturan aşamaların, dikkatli bir şekilde ayrılmasını içermektedir.

SBKP tarihinin Ekim sonrası dönemi incelenirken, Bolşevizme karşı mücadelelerinin seyri içinde sosyalizmin yeminli düşmanları, vatan hainleri, casuslar ve sabotörler haline gelen Troçkistlere, sağ oportünistlere ve diğer parti düşmanı grupçuklara karşı Partinin verdiği sebatlı ve kararlı mücadele, en ayrıntılı bir şekilde anlatılmalıdır.

Yoldaş Stalin'in, bir SBKP tarihi ders kitabı yazarlarına yolladığı mektup, Parti tarihi öğretmenlerinin, propagandacıların ve Bolşevizm tarihini inceleyen bütün yoldaşların kendilerine kılavuz olarak alacakları bir belgedir.

Bu yazı, "Rundschau" adlı derginin 1937/22 sayısı, s. 823-825'den Türkçeye çevrilmiştir.

Gençlik Birliklerinin görevleri

(Kongre, Lenin'i büyük bir alkışla selamlar.) Yoldaşlar, bugün Genç Komünist Birliğinin temel görevlerini ve bununla bağıntılı olarak, bir sosyalist cumhuriyette gençlik örgütlerinin genel olarak nasıl olması gerektiğini tartışmak istiyorum.

Bu sorun üzerinde durmak daha da gereklidir, çünkü, bir bakıma, komünist bir toplumu yaratma gerçek göreviyle karşılaşacak olanın gençlik olduğu söylenebilir. Çünkü, şu açıktır ki, kapitalist toplumda yetişmiş olan emekçi halk kuşağı, en iyi halde, sömürü üzerine kurulmuş olan eski, kapitalist yaşam tarzının temellerini yıkma görevini başarabilir. En iyi halde, o; proletaryanın ve emekçi sınıfların iktidarı elde tutmalarına ve, yalnızca yeni şartlarda, insanın insan tarafından sömürüsüne dayanan ilişkilerin olmadığı bir durumda işe başlayan bir kuşak tarafından geliştirilebilecek olan sağlam bir temel atmalarına yardımcı olacak bir toplumsal sistem yaratma görevlerini başarabilir.

Onun için, gençliğin karşı karşıya olduğu görevleri bu açıdan ele alırken, genel olarak gençliğin ve özel olarak da Genç Komünist Birliklerinin ve tüm diğer örgütlerin görevlerinin bir tek sözcükle özetlenebileceğini söyleyebilirim: öğrenin.

Kuşkusuz, bu yalnızca bir "tek sözcük"tür. Başta gelen ve en özsel soruları — ne öğrenmeli ?, nasıl öğrenmeli ? — yanıtlamaz. Ve burada bütün sorun şudur ki; eski, kapitalist toplumun dönüşümüyle birlikte, komünist toplumu yaratacak olan yeni kuşakların yetiştirilmesi, eğitilmesi ve öğretimi eski çizgiler üzerinde yürütülemez. Gençliğin öğretimi, eğitimi ve öğrenimi, eski toplumun bize bıraktığı malzemeden yola çıkmalıdır. Komünizmi, ancak, eski toplumun bize bıraktığı bilgi, örgüt ve kuruluş toplamı temelinde kurabiliriz, ancak eski toplumun bize bıraktığı insan gücü ve araç stokunu kullanarak kurabiliriz. Ancak gençliğin öğretimini, örgütlenmesini ve eğitimini köklü bir şekilde yeniden biçimlendirerek, genç kuşağın çabalarının, eski topluma benzemeyen bir toplumun yaratılması, yani bir komünist toplumun yaratılması sonucunu vermesini güvence altına alabiliriz. İşte bunun için, gençliğe ne öğretmemiz, ve gerçekten komünist gençlik adına yaraşmak istiyorsa, gençliğin nasıl öğrenmesi gerektiği, ve bizim başlattığımızı tamamlaması ve sona erdirmesi için onun nasıl eğitilmesi gerektiği sorununu ayrıntılı bir şekilde ele almalıyız.

Şunu söylemeliyim ki, ilk ve en doğal yanıt, Gençlik Birliğinin ve genel olarak da komünizme doğru ilerlemek isteyen gençliğin komünizmi öğrenmesi olacaktır.

Ama bu yanıt —"komünizmi öğrenin"— çok geneldir. Komünizmi öğrenmek için neye gereksinimimiz vardır? Komünizm bilgisi edinebilmek için, genel bilgi toplamından neler seçip ayrılmalıdır? İşte burada, komünizmi öğrenmek görevi doğru bir biçimde konmayınca, ya da oldukça tek-yanlı bir biçimde yorumlanınca, sık sık başgösteren bazı tehlikeler doğmaktadır.

Doğal olarak, akla ilk gelen düşünce, komünizmi öğrenmenin, komünist elkitaplarının, broşürlerin ve kitapların içerdiği bilgi toplamını özümlemek demek olduğudur. Ama komünizmi incelemenin böylesi bir tanımı, çok kaba ve yetersiz olur. Eğer komünizmin incelenmesi, yalnızca komünist kitapların ve broşürlerin içerdiği şeyleri özümlemekten ibaret olsaydı, o zaman kolaycacık komünist metin hokkabazlarına ve palavracılarına sahip olurduk, ve bu da çoğu kez bize zarar getirirdi, çünkü, komünist kitap ve broşürlerde ortaya konan şeyleri ezbere öğrenen bu gibi kişiler, çeşitli bilgi dallarını birleştirmeyi başaramayacak ve komünizmin gerçekten talep ettiği şekilde hareket edemeyeceklerdi.

Eski, kapitalist toplumun bize bıraktığı en büyük kötülüklerden ve talihsizliklerden birisi, kitaplar ile pratik yaşam arasındaki tam kopukluktur; her şeyi mümkün olan en iyi tarzda açıklayan kitaplara sahiptik, ama çoğu durumda, bunlar en iğrenç ve ikiyüzlü yalanları, kapitalist toplumun yanlış bir tanımını içeriyorlardı.

İşte bunun için, komünizm hakkındaki kitap bilgisini sadece özümlemek son derece yanlış olacaktır. Konuşmalarımızda ve makalelerimizde, şimdi artık, eskiden komünizm hakkında söylenenleri basitçe yinelemiyoruz, çünkü konuşmalarımız ve makalelerimiz, her alandaki günlük çalışmalarımızla bağıntılıdır. Çalışma olmaksızın ve mücadele olmaksızın, komünist broşürlerden ve yapıtlardan elde edilen komünizm hakkındaki kitap bilgisi, kesinlikle değersizdir, çünkü bu, o eski teori ve pratik ayrılığını, eski, kapitalist toplumun en iğrenç özelliği olan o eski kopukluğu sürdürecektir.

Yalnızca komünist sloganları özümlemeye girişmek daha da tehlikeli olacaktır. Bu tehlikeyi zamanında kavramamış olsaydık, ve tüm çabalarımızı bu tehlikeyi defetmeye yöneltmemiş olsaydık, komünizmi bu yoldan inceledikten sonra kendilerine komünist diyecek olan yarım ya da bir milyon genç erkek ve kadın, komünizm davasına sadece büyük zarar getirecekti.

Burada şu soru ortaya çıkıyor: komünizmin incelenmesi için bütün bunları nasıl birleştireceğiz? Eski okuldan, eski tür bilimden ne almalıyız? Eski okul, amacının, her yönden eğitim görmüş insanlar ortaya çıkarmak, genel olarak bilimleri öğretmek olduğunu ilan etmişti. Biz bunun tamamiyle asılsız olduğunu biliyoruz, çünkü toplumun tümü, insanların sınıflara, sömürenler ile ezilenlere bölünmesine dayanıyor ve bu temel üzerinde sürdürülüyordu. Sınıf ruhu onların içine tamamiyle derinlemesine işlediğinden, doğal olarak, eski okullar yalnızca burjuvazinin çocuklarına bilgi veriyordu. Her söz, burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak tahrif ediliyordu. Bu okullarda, genç işçi ve köylü kuşağı, eğitilmekten çok, burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak talim görüyordu. Burjuvazinin yararlı hizmetçileri olacak, onun barışını ve keyfini bozmadan ona kâr yaratabilecek bir biçimde eğitiliyorlardı.

İşte bu nedenledir ki, eski tip okulu reddederken, ondan yalnızca gerçek komünist eğitim için bize gerekli olanı almayı kendimize görev edindik.

Bu beni, sürekli olarak eski okula yöneltilen, ve çoğu kez tümüyle yanlış vargılara götüren yergi ve suçlamalara getiriyor. Eski okulun, salt kitap bilgisi okulu, aralıksız tekrar ve hafızlama okulu olduğu söylenmektedir. Bu doğrudur, ama biz, eski okulda kötü olan ile, bize yararlı olan arasında ayırım yapmalı, ve ondan, komünizm için gerekli olanı seçebilmeliyiz.

Eski okullar salt kitap bilgisi sağlıyordu: öğrencileri, beyini tıkayan ve genç kuşağı bir tek düzene göre biçimlendirilmiş bürokratlar haline dönüştüren, bir yığın yararsız, gereksiz, boş bilgiyi özümlemeye zorluyordu. Fakat bundan, insanlığın biriktirmiş olduğu bilgi zenginliğini özümlemeksizin Komünist olunabileceği vargısını çıkartmaya kalkışırsanız, büyük bir yanılgıya düşersiniz. Komünizmin kendisinin bir sonucu olduğu o bilgi toplamını edinmeden, komünist sloganları ve komünist bilimin vargılarını öğrenmenin yeterli olacağını düşünmek yanlış olur. Marksizm, komünizmin, insan bilgisi toplamından nasıl ortaya çıktığını gösteren bir örnektir.

Komünist teorinin — esas olarak Marx tarafından yaratılmış olan komünizm biliminin, bu Marksizm doktrininin —, Marx bir deha olmasına rağmen, ondokuzuncu yüzyılın tek bir sosyalistinin eseri olmaktan çıktığını, ve onu, kapitalizme karşı mücadelelerinde uygulayan dünyanın her tarafındaki milyonlarca ve onmilyonlarca proleterin doktrini haline geldiğini okumuş ve işitmişsinizdir. Eğer Marx'ın öğretilerinin, en devrimci sınıfın milyonlarca ve onmilyonlarcasının gönlünü ve kafasını neden kazanabildiğini soracak olursanız, yalnızca bir yanıt alırsınız: Marx çalışmasını, kapitalizm altında edinilen insan bilgisinin sağlam temeline dayandırdığı için. İnsan toplumunun gelişmesine hükmeden yasaları inceledikten sonra, Marx, kapitalizmin komünizme doğru gelişmesinin kaçınılmazlığını kavramıştır. Burada en önemli şey şudur ki, o bunu, tam da, bu kapitalist toplumun en tam, ayrıntılı ve derin incelemesi temelinde, daha önceki bilimin ortaya çıkardığının tümünü özümleyerek tanıtlamıştır. Bir tek ayrıntıyı bile ihmal etmeksizin, o, insan toplumunun yarattığı herşeyi eleştirici bir şekilde yeniden biçimlendirmiştir. O, insan düşüncesinin yarattığı her şey üzerinde yeniden durmuş, eleştiriye tabi tutmuş ve işçi sınıfı hareketiyle gerçeklemiş,ve bundan, burjuva sınırlarla kısıtlanmış ya da burjuva önyargılarla bağlanmış kişilerin çıkaramayacağı vargılar formüle etmiştir.

Örneğin proleter kültürden sözederken, bunu akılda tutmalıyız. Yalnızca, insanlığın tüm gelişmesiyle yaratılan kültürün tam bir bilgisi ve dönüşümünün, bizim proleter bir kültür yaratmamızı olanaklı kılacağını berrak bir şekilde kavramadıkça, bu sorunu çözemeyeceğiz. Proleter kültür, nereden çıktığı bilinmeyen bir şey değildir; kendilerine proleter kültür uzmanı diyenlerin bir icadı değildir. Bunların hepsi saçmadır. Proleter kültür, insanlığın, kapitalist, toprak sahibi ve bürokratik toplumun boyunduruğu altında biriktirdiği bilgi hazinesinin mantıkî gelişmesi olmalıdır. Marx'ın yeni-

den biçimlendirdiği ekonomi politiğin, bize, insan toplumunun neye varması gerektiğini göstermesi gibi, sınıf mücadelesine, proleter devrimin başlangıcına geçişi göstermesi gibi; bütün bu yollar da proleter kültüre götürmüştür, götürmektedir ve götürmeye devam edecektir.

Gençlik temsilcilerinin, ve yeni bir eğitim sisteminin bazı savunucularının, eski okula saldırdıklarını ve onun bir sabahlama okulu olduğunu söylediklerini sık sık işittiğimiz zaman, onlara, eski okuldan iyi olan şeyleri almamız gerektiğini söylüyoruz. Eski okuldan, genç insanların kafalarını, onda dokuzu yararsız, onda biri de çarpıtılmış geniş bir bilgi yığınıyla doldurma sistemini almamalıyız. Ama bu, kendimizi komünist vargılarla sınırlayabileceğimiz ve yalnızca komünist sloganları öğreneceğimiz anlamına gelmez. Komünizmi bu yolla yaratmayacaksınız. Ancak insanlığın yarattığı tüm hazinelerin bilgisiyle kafanızı zenginleştirdiğiniz zaman komünist olabilirsiniz.

Sabahlamacılığa gereksinimimiz yoktur; ama her öğrencinin kafasını temel gerçeklerle geliştirmeye ve yetkinleştirmeye gereksinimimiz var. Çünkü eğer edindiği tüm bilgiler kafada özümlenmemişse, komünizm boş bir lafız, salt bir tabelâ, ve Komünist de salt bir palavracı haline gelecektir. Bu bilgiyi basitçe özümlemekle kalmamalı, onu eleştirici bir şekilde özümlemelisiniz, öyle ki, kafanızı yararsız fazlalıklarla doldurmak yerine, bugünün iyi eğitim görmüş insanı için vazgeçilmez olan bütün gerçeklerle zenginleştirebilesiniz. Eğer bir Komünist, ciddi ve sıkı bir çalışma yapmadan, eleştirel olarak incelemesi gereken olguları anlamadan, edindiği hazır vargılarla, komünizmi ile övünmeyi tasarlamışsa, o çok acınacak durumda bir komünist olacaktır. Böylesi yüzeysellik, kesinlikle çok tehlikeli olacaktır. Eğer ben az bildiğimi biliyorsam, daha fazla öğrenmeye çabalarım; ama bir kişi komünist olduğunu ve hiç bir şeyi iyice öğrenmeye gereksinmesi olmadığını söylüyorsa, o hiç bir zaman komüniste benzer birisi olamayacaktır.

Eski okullar, kapitalistlerin gereksinim duyduğu hizmetçiler yetiştiriyordu. Eski okul, bilim adamlarını, kapitalistleri hoşnut edecek şeyler yazmak ve söylemek zorunda olan insanlar haline getiriyordu. Bu yüzden bu okulu kaldırmalıyız. Ama onu kaldırmamız, yıkmamız gerektiği gerçeği, ondan, insanlığın biriktirdiği, insan için elzem olan her şeyi almamamız gerektiği anlamına gelir mi? Kapitalizme gerekli olan ile komünizme gerekli olan arasında bir ayırım yapmamız gerekmediği anlamına gelir mi?

Burjuva toplumunda çoğunluğun iradesine rağmen kullanılan eski talim çavuşu yöntemlerinin yerine; birleşmemiş, büyük bir ülkenin topraklarına yayılmış ve dağılmış milyonlarca insanın iradesini birtek irade haline dönüştürmek üzere, eski topluma karşı duydukları kini; bu savaş için güçlerini birleştirmek ve örgütlemekteki kararlılıkları, yetenekleri ve hazır oluşlarıyla birleştiren, işçilerin ve köylülerin sınıf bilincine sahip disiplinini koyuyoruz; çünkü bu tek irade olmaksızın yenilgi kaçınılmazdır. Bu dayanışma olmaksızın, işçilerin ve köylülerin bu bilinçli disiplini olmaksızın, davamız ümitsizdir. Bu olmaksızın, tüm dünyanın kapitalistlerini ve toprak sahiplerini yenemeyeceğiz. Bırakın bu temel üzerin

de yeni, komünist bir toplum kurmayı, temeli sağlamlaştırmayı bile başaramayacağız. Bunun gibi, eski okulu mahkûm ederken, eski okula karşı meşru ve gerekli bir kin beslerken, eski okulu yıkma hazırlılığına değer verirken; eski öğretim sisteminin, eski sabahlamanın, eski eğitimin yerine, insan bilgisinin bütününü edinme yeteneğini koymamız gerektiğini anlamalıyız — ve bu bilgiyi öyle bir şekilde edinmeli ki, komünizm makine gibi ezberlenmiş bir şey değil, bizzat kendinizin üzerinde düşündüğünüz bir şey, bugünkü eğitim açısından kaçınılmaz olan sonuçları kendi içinde toplayacağı bir şey olsun.

İşte komünizmi öğrenmek amacından bahsederken, ana görevlerimizi böyle koymalıyız.

Bunu size açıklamak, ve nasıl öğrenmeli sorusuna yaklaşımı göstermek için, pratik bir örnek ele alacağım. Hepiniz biliyorsunuz ki, askeri sorunların, cumhuriyeti savunma sorunlarının hemen ardından, şimdi ekonomik görevlerle karşı karşıya bulunuyoruz. Biliyoruz ki, sanayi ve tarım yeniden yoluna konmadıkça — ve bu eski yoldan olmamalıdır —, komünist toplum kurulamaz. (Sanayi ve tarım —ç.n.), modern bir temel üzerinde, bilimin son sözüne uygun olarak yeniden kurulmalıdır. Biliyorsunuz ki, bu temel, elektriktir, ve ancak tüm ülkenin, sanayi ve tarımın bütün dallarının elektrifikasyonundan sonra, ancak bu amaca ulaştığınız zamandır ki kendinize komünist toplumu, eski kuşağın kuramayacağı komünist toplumu kurabileceksiniz. Karşınızda, tüm ülkeyi ekonomik açıdan canlandırmak, hem tarımı hem de sanayii, modern bilime ve teknolojiye, elektriğe dayanan, modern teknik çizgiler üzerinde yeniden örgütlemek ve işler hale getirmek görevi durmaktadır. Pek iyi anlıyorsunuz ki, okuması yazması olmayan kişiler elektrifikasyonun hakkından gelemezler, ve salt okumuş-yazmış olmak da bu iş için yeterli değildir. Elektriğin ne olduğunu anlamak yeterli değildir; gerekli olan, onu sanayide ve tarımda, sanayiin ve tarımın tek tek dallarına teknik açıdan nasıl uygulayacağını bilmektir. Bunu biz kendimiz öğrenmeli ve çalışan halkın tüm yetişen kuşağına da öğretmeliyiz. Her sınıf bilinçli komünistin; kendine komünist gözü ile bakan, ve Genç Komünist Birliği'ne katılmakla Partinin komünizmi kurmasına yardımcı olmaya ve tüm genç kuşağın komünist bir toplum yaratmasına yardımcı olmaya and içtiğini berrak bir şekilde anlayan her gencin karşı karşıya bulunduğu görev budur. O anlamalıdır ki, komünist toplum ancak modern eğitim temelinde yaratılabilir, ve bu eğitim edinilmezse, komünizm salt dindarca bir temenni olarak kalacaktır.

Eski kuşağın görevi, burjuvaziyi altetmekti. O zamanlar esas görev, burjuvaziyi eleştirmek, yığınlar arasında burjuvaziye karşı nefret uyandırmak, ve onların sınıf bilincini ve güçlerini birleştirme yeteneğini geliştirmekti. Yeni kuşak, çok daha karmaşık bir görevle karşı karşıyadır. Sizin ödeviniz, yalnızca, kapitalistlerin kışkırttığı bir istilaya karşı, işçilerin ve köylülerin hükümetini savunmak üzere güçlerinizi birleştirmek değildir. Tabii ki bunu yapmalısınız; bunu açıkça kavrıyorsunuz, ve Komünist olan bunu açık-seçik görüyor. Ama bu yeterli değil. Siz komünist bir toplum inşa etmelisiniz. Birçok bakımlardan işin yarısı yapılmıştır. Eski düzen, hakettiği gibi, yıkılmış, ve yine hakettiği gibi, bir harabe yığınına dönüştürülmüştür. Zemin temizlenmiştir, ve bu zemin üzerinde genç komünist kuşak, komünist bir toplum kurmalıdır.

Sizler inşa görevi ile karşı karşıyasınız ve ancak, tüm modern bilgiyi özümleyerek; ancak, komünizmi hazır, ezberlenmiş formüller, öğütler, tarifler, reçeteler ve programlar olmaktan çıkarıp, acil çalışmalarınızı birleştiren canlı gerçeklik haline getirebilirseniz; ancak, komünizmi tüm pratik çalışmalarınızda bir klavuz haline dönüştürebilirseniz, bu görevin üstesinden gelebilirsiniz.

Tüm genç kuşağın öğretiminde, eğitiminde ve harekete geçirilmesinde göz önünde bulundurmanız gereken görev budur. Her genç erkek ve genç kadının safları içinde olması gereken komünizmin milyonlarca kurucusu arasında, en önde giden sizler olmalısınız. Tüm genç işçi ve köylü yığınını komünizmi kurma işine katmadıkça, komünist bir toplum kuramazsınız.

Bu, doğal olarak, beni, komünizmin nasıl öğretileceği ve yöntemlerimizin belirgin özelliklerinin neler olacağı sorusuna getiriyor.

Burada, herşeyden önce, komünist ahlâk sorusuna değineceğim.

Kendinizi Komünistler olarak yetiştirmelisiniz. Gençlik Birliğinin görevi pratik faaliyetlerini öyle bir biçimde örgütlemektir ki; üyeleri, öğrenerek, örgütlenerek, birleşerek ve savaşarak, hem kendilerini ve hem de Gençlik Birliğine önder gözü ile bakan herkesi eğitebilsinler; Gençlik Birliği komünistler yetiştirmelidir. Bugünün gençliğini yetiştirmenin, eğitmenin ve onlara eğitim vermenin tüm amacı, onları komünist ahlâkla doldurmak olmalıdır.

Ama komünist ahlâk diye bir şey var mıdır? Komünist maneviyat diye bir şey var mıdır? Elbette vardır. Çoğu kez, bizim kendimize ait bir ahlâkımızın olmadığı telkin edilir; burjuvazi, sık sık, biz komünistleri, tüm maneviyatı reddetmekle suçlar. Bu, meseleyi karmakarışık etme, işçilerin ve köylülerin gözüne kül serpme yöntemidir.

Ahlâkı, maneviyatı hangi anlamda reddediyoruz?

Ahlâkı tanrı buyruklarına dayandıran burjuvazinin onu vaaz ettiği anlamda. Biz, bu noktada, tanrıya inanmadığımızı, ve rahiplerin, toprak sahiplerinin ve burjuvazinin, sömürücüler olarak kendi çıkarlarının peşinden koşarken, tanrı adını zikrettiklerini pekâla bildiğimizi kuşkusuz söylemekteyiz. Ya da ahlâkı maneviyat buyruklarına, tanrı buyruklarına dayandırmak yerine, her zaman tanrının buyruklarına çok benzer bir şeye varan idealist ya da yarı-idealist tumturaklı sözlere dayandırmaktadırlar.

Biz, insan-üstü ve sınıflar-üstü kavramlara dayandırılan tüm maneviyatı reddediyoruz. Biz, bunun bir aldatmaca, bir sahtekârlık, toprak sahipleri ve kapitalistlerin çıkarına işçilerin ve köylülerin aptallaştırılması olduğunu söylüyoruz.

Biz, bizim maneviyatımızın, tamamiyle proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına tâbi olduğunu söylüyoruz. Bizim maneviyatımız, proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarından kaynaklanır.

Eski toplum, tüm işçi ve köylülerin, toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından ezilmesine dayanıyordu. Biz tüm bunu yıkmak zorundaydık, onları altetmek zorundaydık; ama bunu yapmak için de birlik yaratmak zorundaydık. Bu, tanrının yaratamıyacağı bir şeydir.

Bu birliği ancak fabrikalar, eğitilen ve uzun uykusundan uyandırılan proletarya sağlayabilirdi. Ancak bu sınıf oluştuğu zamandır ki, şimdi gördüğümüz şeye — üç yıldan beri, tüm dünya burjuvazisinin hücumunu püskürtmekte olan; en zayıf ülkelerden birinde proletarya diktatörlüğünün zaferine — yol açan yığın hareketi başladı. Proletarya devriminin dünyanın her yerinde nasıl büyüdüğünü görebiliyoruz. Şimdi, deneyime dayanarak, birleşmemiş ve dağınık köylülerin ardından gittiği, ve sömürücülerin tüm saldırılarına dayanan o sağlam gücü, ancak proletaryanın yaratabildiğini söylüyoruz. Ancak bu sınıf, çalışan yığınların birleşmesine, saflarını toplamasına ve komünist toplumu sonuna dek savunmasına, sağlamlaştırmasına ve geliştirmesine yardımcı olabilir.

İşte bu yüzden, diyoruz ki, bizim için insan toplumunun dışında duran maneviyat diye bir şey yoktur; bu bir sahtekârlıktır. Bizim için maneviyat, proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına bağımlıdır.

Bu sınıf mücadelesi neden ibarettir? Bu, çarı altetmek, kapitalistleri altetmek, kapitalist sınıfı ortadan kaldırmaktan ibarettir.

Genel olarak sınıflar nedir? Sınıflar, toplumun bir kesiminin, öteki kesiminin emeğini maledinmesine izin veren şeydir. Eğer toplumun bir kesimi, tüm toprakları maledinirse, bir toprak sahibi sınıfı ve bir de köylü sınıfı vardır. Eğer toplumun bir kesimi fabrikalara, hisselere ve sermayeye sahipken, öteki kesim bu fabrikalarda çalışırsa, bir kapitalist sınıf ve bir de proleter sınıfı vardır.

Çarı kovmak zor olmadı — yalnızca birkaç gün gerektirdi. Toprak sahiplerini kovmak pek zor olmadı — bu birkaç ay içinde yapıldı. Kapitalistleri kovmak da çok zor değildi. Ama sınıfları kaldırmak, kıyas kabul etmez ölçüde daha zordur; halâ köylüler ve işçiler şeklinde bölünme vardır. Eğer köylü, kendi toprak parçasına yerleşir ve fazladan tahıl, yani kendisi için ya da sığırı için gereksinmediği artı-tahılı maledinirken; geri kalan insanlar ekmeksiz kalmak durumunda iseler, o zaman köylü, bir sömürücü haline gelir. Ne kadar daha çok tahıla sarılırsa, bu işi o kadar kârlı bulur; geri kalanlara gelince, bırakın aç kalsınlar: "Ne kadar çok aç kalırlarsa, tahılımı o kadar pahalıya satabilirim." Herkes, bir tek ortak plana göre, ortak topraklarda, ortak fabrikalarda, ortak bir sisteme uygun olarak çalışmalıdır. Bunu sağlamak kolay mıdır? Bunun, çarı, toprak sahiplerini ve kapitalistleri kovmak kadar kolay olmadığını görüyorsunuz. Gereken şey, proletaryanın, köylülüğün bir kesimini yeniden eğitmesidir; proletarya, zengin olan ve geri kalanların yoksulluğu ve gereksinmesinden yararlanıp vurgun vuran köylülerin direnişini kırmak için, emekçi köylüleri kendi safına kazanmalıdır. O halde, proletaryanın mücadelesinin görevi, çarı devirmiş ve toprak sahiplerini ve kapitalistleri kovmuş olmamızla henüz tamamlanmış değildir; bunu tamamlamak, proletarya diktatörlüğü dediğimiz sistemin görevidir.

Sınıf mücadelesi sürmektedir; sadece biçimlerini değiştirmiştir. Eski sömürücülerin geri gelmesini engellemek, aydınlanmamış dağınık köylü yığınlarını bir tek birlik halinde birleştirmek, proletaryanın sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi sürmektedir ve bütün çıkarları bu mücadeleye bağlı kılmak bizim görevimizdir. Komünist maneviyatımız da bu göreve bağımlıdır. Biz şöyle diyoruz: maneviyat, eski sömürü toplumunu yıkmaya ve tüm çalışan halkı, yeni, komünist bir toplum kurmakta olan proletaryanın etrafında birleştirmeye yarıyan şeydir.

Komünist maneviyat, bu mücadeleye hizmet eden, çalışan halkı tüm sömürüye karşı, tüm küçük özel mülkiyete karşı birleştiren maneviyattır; çünkü küçük mülkiyet, tüm toplumun emeğiyle yaratılan şeyi bir kişinin avucuna koyar. Bizim ülkemizde toprak ortak mülktür.

Ama bu ortak mülkün bir parçasını aldığımı ve onun üzerinde, gereksindiğimin iki katı tahıl yetiştirdiğimi ve artı tahıldan vurgun vurduğumu varsayalım. Ne kadar çok aç insan varsa, o kadar çok ödeyeceklerini varsayalım. O zaman bir komünist gibi davranmış olur muyum? Hayır, bir sömürücü, bir mülk sahibi gibi davranmış olurum. Bununla savaşmak gerekir. Bunun süregitmesine izin verilirse, önceki devrimlerde birden fazla kez olduğu gibi, işler kapitalistlerin yönetimine, burjuvazinin yönetimine geri kayacaktır. Kapitalistlerin ve burjuvazinim yönetiminin yeniden kurulmasını engellemek için, vurgunculuğa izin vermemeliyiz; bireylerin, geri kalanların zararına kendilerini zenginleştirmelerine izin vermemeliyiz; çalışan halk da proletarya ile birleşmeli ve komünist bir toplum oluşturmalıdır. Birliğin temel görevinin ve komünist gençliğin örgütlenmesinin baş özelliği budur.

Eski toplum şu ilkeye dayanıyordu: soy ya da soyul; başkaları için çalış ya da başkalarını kendin için çalıştır; köle sahibi ol ya da köle ol. Doğal olarak, böyle bir toplumda yetişen insanlar, deyim yerindeyse, analarının sütüyle birlikte şu ruh halini, alışkanlığı, anlayışı da alırlar: ya bir köle sahibisin ya da köle, ya da bir küçük mülk sahibi, bir küçük görevli, bir küçük memur, bir aydın — kısacası, yalnızca kendini düşünen ve başkasını umursamıyan bir insan.

Eğer bu toprak parçasını işlersem, başkası bana vız gelir; başkaları açlık çekiyorlarsa, daha da iyi, tahılım karşılığında daha fazla şey alacağım. Eğer bir doktor, mühendis, öğretmen ya da kâtip olarak bir işim varsa, başkaları bana vız gelir. Belki de, eğer başta olanlara dalkavukluk eder, onları hoşnut edersem, işimi elde tutar ve hattâ hayatta ilerler ve bir burjuva bile olurum. Bir komünist, böyle bir ruh haline de, böyle duygulara da sahip olamaz. İşçiler ve köylüler, kendi çabalarıyla kendilerini savunabildiklerini ve yeni bir toplum yaratabildiklerini tanıtladıkları zaman — bu, yeni, komünist eğitimin, sömürücülere karşı mücadele içinde eğitimin, çıkarcılara ve küçük mülk sahiplerine karşı, ben kendi kârıma bakarım ve başka hiçbirşeyi umursamam diyen ruh haline ve alışkanlığa karşı, proletarya ile ittifak içinde eğitimin başlangıcı idi.

Genç ve yetişen kuşak komünizmi nasıl öğrenmelidir sorusunun yanıtı işte budur.

Bu kuşak, komünizmi, ancak çalışmalarındaki, eğitim ve öğrenimindeki her adımı; proleterlerin ve çalışan halkın, eski sömürücü topluma karşı verdiği sürekli mücadele ile birleştirerek öğrenebilir. Bize maneviyattan sözedildiğimde, şöyle diyoruz: komünist için, tüm maneviyat, bu birleşik disiplinde ve sömürücülere karşı bilinçli kitle mücadelesinde yatar. Biz, önsüz ve sonsuz bir maneviyata inanmıyoruz ve maneviyata ilişkin tüm masalların hilekârlığını teşhir ediyoruz. Maneviyat, insan toplumunun daha yüksek bir düzeye çıkmasına ve emek sömürüsünden kurtulmasına yardımcı olma amacına hizmet eder.

Bunu başarmak için, burjuvaziye karşı disiplinli ve müthiş bir mücadelenin ortasında siyasi olgunluğa erişmeye başlayan o genç kuşağa ihtiyacımız vardır. Bu mücadelede, bu kuşak, gerçek komünistler yetiştirmektedir; o, çalışmalarında, eğitiminde ve öğreniminde her adımı bu mücadeleye bağımlı kılmalı ve onunla birleştirmelidir. Komünist gençliğin eğitimi, onlara duygusal konuşmalar ve ahlâkî kurallar vermekten oluşmaz. Eğitimi oluşturan bu değildir. İnsanlar, analarının, babalarının toprak sahipleri ve kapitalistlerin boyunduruğu altında nasıl yaşadıklarını gördükleri zaman, sömürücülere karşı mücadeleyi başlatanların başına gelen acıları bizzat yaşadıkları zaman, kazanılanın elde tutulması için yapılan fedakârlıkları gördükleri zaman, ve toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin nasıl da candüşmanları olduğunu gördükleri zaman — bu koşullar onlara komünist olmalarını öğretir. Komünist maneviyat, komünizmin sağlamlaştırılması ve tamamlanması uğruna mücadele temeline dayanır. Bu, komünist eğitim, öğrenim ve öğretimin de temelidir. Komünizmin nasıl öğrenileceği sorusunun yanıtı budur.

Öğretim, eğitim ve öğrenim yalnızca okulla sınırlandırılmış ve yaşam fırtınasından kopmuş olsaydı, bunlara inanmazdık. İşçiler ve köylüler, toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından ezildiği sürece, ve okullar toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin ellerinde kaldığı sürece, genç kuşak kör ve cahil kalacaktır. Ama bizim okulumuz, gençliğe, bilginin temellerini, komünist görüşleri bağımsız olarak geliştirme yeteneğini vermelidir; onları öğrenim görmüş kişiler yapmalıdır. Onlar okula devam ederlerken, sömürücülere karşı kurtuluş mücadelesine katılmayı öğrenmelidirler. Genç Komünist Birliği, ancak, öğretim, eğitim ve öğrenimindeki her adımı, tüm çalışan halkın, sömürücülere karşı genel mücadelesi ile birleştirdiği zaman, genç komünist kuşağın Birliği adına lâyık olacaktır. Çok iyi biliyorsunuz ki, Rusya tek işçi cumhuriyeti olarak kaldıkça ve eski, burjuva sistem, dünyanın geri kalan kısımlarında varoldukça, biz onlardan daha zayıf olacağız, yeni bir saldırının sürekli tehdidi altında olacağız; ve ancak sağlam bir şekilde birleşmeyi öğrenirsek, daha ilerdeki mücadelede zafer kazanacağız ve —kuvvet kazanmış olarak— gerçekten yenilmez hale geleceğiz. O halde, komünist olmak, tüm genç kuşağı örgütlemeniz ve birleştirmeniz, ve bu mücadelede bir eğitim ve disiplin örneği vermeniz gerektiği anlamına gelir. İşte o zaman, komünist toplumun yapısını kurmaya başlayabilecek ve onu tamamlayabileceksiniz.

Bunu daha da berraklaştırmak için, size bir örnek aktaracağım. Biz kendimize komünist diyoruz. Komünist nedir? Komünist, Lâtince bir sözcüktür. *Communis*, "ortak" sözcüğünün Lâtincesidir. Komünist toplum, herşeye —toprak, fabrikalar— ortaklaşa sahip olunan ve insanların ortaklaşa çalıştığı bir toplumdur. Komünizm budur.

Eğer herkes kendi toprak parçası üzerinde ayrı olarak çalışırsa, ortaklaşa çalışmak mümkün müdür? Ortaklaşa çalışmak hemen getirilemez. Bu olanaksızdır. O gökten inmez. Zahmet ve acılarla gelir, mücadelenin seyri içinde yaratılır. Eski kitaplar burada hiçbir işe yaramaz; kimse onlara inanmayacaktır. Kişinin kendi yaşam deneyimi gerekir. Kolçak ve Denikin, Sibirya'dan ve Güney'den ilerlerken, köylüler onlardan yanaydı. Köylüler Bolşevizmden hoşlanmıyorlardı, çünkü Bolşevikler onların tahılını sabit bir fiattan alıyordu. Ama Sibirya'daki ve Ukrayna'daki köylüler, Kolçak ve Denikin'in yönetimini yaşadıkları zaman, yalnızca bir seçenekleri olduğunu anladılar: ya kapitaliste gitmek — ki o da köylüleri hemen toprak sahibinin köleliğine devredecekti; ya da —şurası doğru ki, onlara süt ve bal akan refah içinde bir toplum vaadetmeyen ve zahmetli bir mücadelede onlardan demir disiplin ve metanet talep eden, fakat onları kapitalistlere ve toprak sahiplerine kölelikten kurtaracak olan — işçiyi izlemek. Cahil köylüler bile kendi öz deneyimleriyle bunu gördüğü ve anladığı zaman, onlar, zor bir okuldan geçmiş olan komünizmin bilinçli yandaşları haline geldiler. Genç Komünist Birliğinin tüm faaliyetlerinin temelini işte böyle bir deneyim oluşturmalıdır.

Ne öğrenmemiz, eski okuldan ve eski bilimden ne almamız gerektiği sorularını yanıtlamış bulunuyorum. Şimdi bunun nasıl öğrenilmesi gerektiği sorusunu yanıtlamaya çalışacağım. Yanıt şudur: yalnızca, okul faaliyetlerindeki her adımı, eğitim, öğrenim ve öğretimdeki her adımı, tüm çalışan halkın sömürücülere karşı mücadelesiyle ayrılmaz bir biçimde birleştirmek.

Bu komünizm eğitiminin nasıl ilerlemesi gerektiği konusunu örneklendirmek için bazı gençlik örgütlerinin çalışma deneyimlerinden birkaç örnek aktaracağım. Herkes, okumamışlığı ortadan kaldırmaktan sözediyor. Biliyorsunuz ki, komünist bir toplum, okumamış bir ülkede kurulamaz. Sovyet hükümetinin bir emir vermesi, ya da Partinin belli bir slogan atması ya da en iyi işçilerin belirli bir kısmını bu göreve ataması, yeterli değildir. Genç kuşağın kendisi bu çalışmayı üstlenmelidir. Komünizm, gençliğin, Gençlik Birliğine mensup genç erkek ve kadınların şunu söylemesi demektir: bu bizim işimiz; birleşeceğiz ve okumamışlığı ortadan kaldırmak için kırsal bölgelere gideceğiz, öyle ki, yetişen kuşağımız arasında okuma-yazma bilmeyen kalmayacak. Yetişen kuşağın, faaliyetlerini bu çalışmaya adamasına çabalıyoruz. Biliyorsunuz ki, cahil, okumamış Rusya'yı, çabucak okur-yazar bir ülke haline dönüştüremeyiz. Ama Gençlik Birliği bu işte çalışmaya girişirse, eğer tüm genç insanlar herkesin yararı için çalışırlarsa, 400 000 genç erkek ve kadın üyesi olan Birlik, kendine Genç Komünist Birliği adını vermeye hak kazanacaktır. Yalnızca kendisinin bilgi edinmesi değil, ayrıca, kendi çabalarıyla cehaletin karanlığından kendilerini kurtaramıyan o genç insanlara yardımcı olmak da Birliğin bir görevidir. Gençlik Birliğinin bir üyesi olmak, kişinin emeğini ve çabalarını ortak davaya adaması demektir. İşte komünist eğitim, bu anlama gelir. Ancak böylesi bir çalışmanın seyri içindedir ki, genç bir erkek ya da kadın, gerçek bir komünist haline gelir. Ancak bu çalışmada pratik sonuçlar alırlarsa, onlar komünist olacaklardır.

Örneğin, yörekent sebze bahçelerindeki çalışmayı ele alalım. Bu başlı başına bir görev değil midir? Bu, Genç Komünist Birliğinin görevlerinden biridir. İnsanlar açlıktan kırılıyor,

fabrikalarda açlık var. Açlıktan kurtulmamız için sebze bahçeleri geliştirilmelidir. Ama tarım eski yoldan yürütülüyor. Bu yüzden daha fazla sayıda sınıf bilincine sahip unsurun, bu çalışmayı üstlenmesi gerekir; o zaman, sebze bahçelerinin sayısının arttığını, alanlarının büyüdüğünü ve sonuçların iyileştiğini göreceksiniz. Genç Komünist Birliği, bu çalışmada etkin bir rol oynamalıdır. Her Birlik ve her Birlikkolu, buna kendi işi gözüyle bakmalıdır.

Genç Komünist Birliği, her işe yardım eden ve insiyatif ve girişimcilik gösteren bir hücum grubu olmalıdır. Birlik öyle bir örgüt olmalıdır ki, herhangi bir işçi, onun öğretilerini anlamayabileceği, belki de öğretilerine hemen inanmayabileceği, ama pratik çalışmaları ve faaliyetlerinden, gerçekte, onun, kendisine doğru yolu gösteren insanlardan oluştuğunu görmesini olanaklı kılsın.

Eğer Genç Komünist Birliği, çalışmasını tüm alanlarda bu biçimde örgütlendirmeyi başaramazsa, bu, onun, eski, burjuva yola kaydığını gösterir. Çalışan halka, komünizmin öğretilerinden çıkan görevleri yerine getirmesinde yardımcı olmak için, eğitimimizi, çalışan halkın sömürücülere karşı mücadelesi ile birleştirmemiz gerekir.

Birlik üyeleri, boş olan her saatlerini, sebze bahçelerini geliştirmek, ya da herhangi bir fabrikada genç insanların öğrenimini örgütlemek, vb. için kullanmalıdırlar. Rusya'yı, çok yoksul ve perişan bir ülke olmaktan çıkarıp, zengin bir ülke haline getirmek istiyoruz. Genç Komünist Birliği, kendini okullarına hapsedip kalmamak, ya da komünist kitap ve broşürleri okumakla sınırlamamak için, öğrenimini, eğitimini ve öğretimini, işçilerin ve köylülerin emeği ile birleştirmelidir. İnsan ancak, işçiler ve köylülerle yanyana çalışarak gerçek bir komünist olabilir. Genel olarak şu kavranmalıdır ki, Gençlik Birliği mensubu herkes, okur-yazardır ve aynı zamanda da çalışmasını bilir. Eski talim yeri yöntemlerini eski okuldan attığımızı, ve onların yerine bilinçli disiplini koyduğumuzu, tüm genç kadın ve erkeklerin subotniklere katıldığını, halka yardım etmek için her yörekent çiftliğinden yararlandıklarını herkes gördüğü zaman; insanlar, emeğe, eskiden baktıkları göz ile bakmayı bırakacaklardır.

Köyde ya da kentte, her yerde, —küçük bir örnek veriyorum— temizlik ya da yiyecek dağıtımı gibi bir konuda, yardım örgütlemek Genç Komünist Birliğinin görevidir. Eski, kapitalist toplumda bu nasıl yapılıyordu? Herkes yalnızca kendisi için çalışıyor ve yaşlıların ya da hastaların olup olmadığına, ya da tüm ev işinin kadının omuzlarına binip binmediğine, bunun bir sonucu olarak, onların bir ezilme ve kölelik durumunda olmasına kimse aldırış etmiyordu. Bununla savaşmak kimin görevidir? Bu, Gençlik Birliğinin görevidir, ve onlar şöyle demelidir: bütün bunları değiştireceğiz; genç insanlardan oluşan, temizliğin sağlanmasına ya da yiyecek dağıtımına yardım edecek, evden eve sistemli bir teftiş yapacak, ve, güçlerini gereken biçimde dağıtarak ve emeğin örgütlenmesi gerektiğini göstererek, tüm toplumun çıkarı için örgütlü bir biçimde çalışacak müfrezeler örgütleyeceğiz.

Şimdi elli yaşında olan kuşak, komünist bir toplum görmeyi umamaz. Bu kuşak, o günler gelmeden göçüp gidecektir. Ama

şimdi onbeş yaşında olan kuşak, komünist toplumu görecek ve bu toplumu kendisi kuracaktır. Bu kuşak, yaşamının tüm amacının, komünist toplumu kurmak olduğunu bilmelidir. Eski toplumda, aileler ayrı çalışıyorlardı ve emek, halk yığınlarını ezen toprak sahipleri ve kapitalistler dışında, hiç kimse tarafından örgütlenmezdi. Ne kadar kirli ve zahmetli olursa olsun, tüm emeği öyle bir biçimde örgütlemeliyiz ki, her işçi ve köylü şunu diyebilsin: ben büyük özgür emek ordusunun bir parçasıyım ve yaşamımı, toprak sahipleri ve kapitalistler olmaksızın kurabileceğim, komünist bir sistemi yerleştirebileceğim. Genç Komünist Birliği, küçük yaştan, herkesi bilinçli ve disiplinli emek için eğitmelidir. Bu yolla, şimdi karşımızda duran sorunların çözüleceğinden emin olabiliriz. Ülkemizin elektriklendirilmesi için en az on yıl gerekeceğini varsaymalıyız, öyle ki teknolojinin en son başarıları, yoksul toprağımıza hizmet edebilsin. Ve böylece, şimdi onbeş yaşında olan ve on ya da yirmi yıl sonra komünist toplumda yaşayacak olan kuşak, öğrenimle ilgili tüm görevlerine öyle bir yoldan yaklaşmalıdır ki, her gün, her köyde ve her kentte, genç insanlar, en küçüğü, en basiti bile olsa, ortak emeğin bir sorununun pratik çözümü ile uğraşsınlar. Bu, her köyde yapıldığı ölçüde, komünist yarışma geliştiği ölçüde, gençlik emeğini birleştirebileceğini tanıtladığı ölçüde, bu ölçüde, komünist kuruluşun başarısı güvence altına alınacaktır. Ancak her adımı bu kuruluşun başarısı açısından bakmakla, ancak birleşmiş ve politik bakımdan bilinçli çalışan insanlar olmak için yapabileceğimiz herşeyi yapıp yapmadığımızı kendimize sormakla, Genç Komünist Birliği, yarım milyon üyesini, bir tek emek ordusu halinde birleştirmeyi başaracak ve evrensel saygı kazanacaktır. *(Alkış tufanı.)*

"Sol Yayınları" tarafından yayınlanan "Marks-Engels-Marksizm" adlı kitapta da yayınlanan bu yazının tercümesi için, bu yayınevinin tercümesi temel alındı, çeviri ingilizce ve almanca basımlarla karşılaştırıldı ve yanlış çeviriler düzeltildi. Bir örnek vermek gerekirse; "Marks-Engels-Marksizm" adlı kitabın 537. sayfasının ikinci tam paragrafının 14. satırında başlayan yan cümle şöyle: "ya da süt ve bal akan refah içinde bir toplum vaadetmiş olan zahmetli bir mücadelede demir disiplin ve metanet isteyen ..." (abç)

Halbuki doğru çevirisi şöyle: "ya da — şurası doğru ki, onlara süt ve bal akan refah içinde bir toplum vaadetmeyen ve zahmetli bir mücadelede onlardan demir disiplin ve metanet talep eden ..." (abç)

(Bolşevik Partizan'ın açıklaması)

Li

Yarı-sömürge ülkelerde iç sovyet bölgeleri yaratmanın şartları sorunu üzerine

W.Miro'ya cevap

"Yarı-sömürge ülkelerde Sovyet bölgeleri oluşturmak için mücadele" ("Komünist Enternasyonal", S.7, 1935; "Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi Kürsüsü" bölümü) adlı makalesinde, yoldaş Miro, sömürge devriminin en güncel sorunlarından birisini ele almıştır.

Yoldaş Miro'nun ortaya attığı bazı sorunlarda onunla aynı görüşte olmamamıza rağmen, ana sorunda onunla hemfikiriz: Yarı-sömürge ülkelerdeki savaşan sınıf güçlerinin en olası "coğrafik sınırlanması"nın, ya da başka bir deyimle devrimin "gidiş yönü"nün şu veya bu ölçüde Çin devriminin "coğrafik sınırlanması"nı, "gidiş yönü"nü anımsatacağı konusunda onunla aynı görüşteyiz. Bu; sınıf güçlerinde (askeri güçlerde de) yeni ilişkiler ortaya çıktığında, bütün devlete veya onun belli bir bölgesine yayılmak üzere, devrimin ilk önce söz konusu ülkenin belirli bir bölümünde, en büyük olasılıkla iç bölgelerinde zafere ulaşabileceği ve orada devrimci (Sovyet) iktidarın ve devrimci ordunun organlarını oluşturabileceği anlamına gelir. Devrimin bu özelliğinin (yarı-sömürge ülkelerin iç bölgelerinde devrimci üs bölgelerinin yalnızca oluşturulması olanağı değil, aynı zamanda nispeten uzun bir dönem için pekiştirilmesi olanağı), nispeten geri bölgelerde devrimin zaferi ile kaçınılmaz olarak ortaya çıkan **ek zorluklara** (köylülüğün güçlü bir şekilde ağır basması, alınan bölgelerde ve böylelikle iktidar organlarında, devrimci orduda ve partide de zayıf bir proleter tabaka) nazaran oldukça ağır bastığını da kabul ediyoruz.

Böylesi iç (Sovyet) bölgelerin yaratılmasının, devrimin tüm ulus düzeyinde gelişmesi açısından muazzam (ve belki de tayin edici) önemi olacaktır.

Son olarak, devrimin Çin tipi gidiş yönünün (ilk önce yarı-sömürge ülkenin yalnızca bir bölümünde zafer) bir tekrarlanması olanağının, bundan da öte, olasılığının; bu ülkelerin komünist partileri tarafından kabul edilmesinin, askeri-teknik önlemler de dahil, bu olanağın gerçekleşmesi için gerekli olan önlemlerin incelenmesi gerektiği konusunda Miro yoldaşla aynı görüşteyiz. Miro yoldaşın, en uygun koşullar altında Sovyet bölgeleri oluşturmak amacıyla mücadelenin böyle bir hazırlığı için yaptığı öneriler büyük ölçüde dikkate ve ciddi incelemeye layıktır.

Bununla birlikte, açıktır ki, Miro yoldaşla özsel noktalarda aynı görüşte olmamamıza rağmen, onun tarafından ortaya atılan ve incelenen sorunun **zemini üzerinde** kalacağız.

Birinci eleştirici not: Miro yoldaş, yalnızca **Sovyet** bölgelerinin oluşturulması sorununu ortaya atmaktadır ve böylelikle bütün sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde, daha şimdiden komünistlerin ana sloganı olan Sovyet iktidarı sloganının pratik olarak gerçekleşmesi için devrimci hareketin olgunlaştığını varsaymaktadır. Böylesi bir genel formülasyon doğru değildir.

Kuşkusuz ki, Çin'deki Sovyet devriminin, tarımsal ve anti-emperyalist devrimin gelişmesi, bütün sömürge dünyasındaki politik durumu önemli ölçüde değiştirmiştir. Çin Sovyet devrimi örneği, Doğu'nun diğer ezilen ülkelerinin emekçi kitlelerini de etkilemeye başlamıştır. Örneğin, 1932 yılında —Çin Sovyetlerinin dolaysız etkisi ile— Çin Hindi'ndeki anti-emperyalist ve tarımsal hareket sonucu doğan Sovyetler böyle ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan, bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ulusal-reformist burjuvazisi de bu deneyi hesaba katar: "kendi evinde" devrimci hareketin tehdit edici yükselişi karşısında, yalnızca emperyalistlerin ve yerli toprak ağalarının egemenliğini devirebilecek değil, aynı zamanda burjuvazinin iktidara katılmasını dıştalayabilecek ve devrimci Çin örneğine göre işçi-köylü sovyetleri oluşturabilecek pleblerin, aşağı halk kitlelerinin ayaklanmasına karşı, emperyalistlerle ortak karşı-devrimci mücadele içinde birleşir.

Burada elbette ki yalnızca Çin Sovyetlerinin etkisi söz konusu değildir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin sömürgesel devrimlerinin ilk dönemlerinden beri geçen yıllarda, bu ülkelerdeki devrimci hareketin gelişme sürecinde, önemli sınıf değişiklikleri meydana gelmiştir. Bu değişiklikler belli bir yönde olmuştur: **birincisi, önceleri ulusal burjuvazinin içinde önder rol oynadığı, şimdi ise için de proletaryanın, köylülüğün sayıca üstünlüğüne rağmen, giderek daha büyük bir politik rol oynadığı ve başarıyla hegemonya için mücadele ettiği; esas olarak emekçi kitlelerin hareketi olarak anti-emperyalist kurtuluş hareketi gelişmiştir; ikincisi, sürekli bir biçimde** emperyalistlerle uzlaşmalar ve anlaşmalar yapan bir güç olarak, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden bağımsızlığı ve bu ülkelerin feodal barbarlığın muazzam kalıntılarından temizlenmesi için verilen gerçekten tutarlı devrimci mücadelenin uzlaşmaz düşmanı **karşı-devrimci** güç olarak, kitleler üzerinde hâlâ büyük bir etkide bulunan **ulusal-reformist** burjuvazi **foyasını ortaya dökmüştür. Üçüncüsü, giderek köylü tarım devrimi ile daha sıkı bir şekilde bütünleşen** ulusal kurtuluş hareketinde, **emperyalizme karşı ulusal-devrimci mücadeleye** geçme eğilimi daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor; böylece o (ulusal kurtuluş hareketi), sürekli daha sıkı bir biçimde proleter devrimci harekete bağlanıyor ve proleter dünya devriminin sağlam bir bağlaşığı haline geliyor.

Bu koşullar altında, açıktır ki, Sovyet iktidarı sloganı, sömürge ülkelerde de komünistlerin **ana sloganı** olmalıdır. Bunun için, Hindistan, Çin-Hindi, Filipin, Mısır, Arap ülkeleri ve diğerlerinin Komünist Partilerinin "eylem programları"nda; bu ülkelerde Sovyet iktidarı için mücadele, ajitasyon ve propagandanın ana sloganı olarak konmuştur. Ama belli koşullar altında (bunlardan daha sonra söz edeceğiz), komünistler, bizzat Sovyetlerin büyük bir alanda zafer kazandığı ve mücadele ettiği Çin'de, Japon emperyalizminin Çin'den kopardığı **Mançurya**'da, Sovyet iktidarı sloganını **eylem sloganı** olarak kullanmaktan vazgeçmişlerdir. Ve **anti-emperyalist, ulusal-devrimci** bir iktidarın örgütlenmesi için çağrı yapmaktadırlar. Bu anti-emperyalist, ulusal-devrimci iktidar da gerçekte Çin Komünist Partisinin önderliği altında bulunan partizanlar tarafından ele geçirilen bölgelerde ortaya çıkmaktadır.

Komünist Partisinin Sovyet iktidarı için mücadele sloganı altında ilerlediği Küba'da da, isyancı işçiler ve köylüler tarafından ele geçirilen bölgelerde henüz Sovyetler oluşturulmamıştır. Orada, tarımsal ve anti-emperyalist devrim sloganını uygulayan **devrimci komiteler**in devrimci iktidarı gerçekleştirilmektedir. Yoldaş Miro makalesinde, Güney ve Orta-Amerika'nın "esas olarak Yerli köylülerin oturduğu eyaletleri"ni, Sovyet iktidarının gerçekleşmesinin mümkün olduğu bir bölge olarak göstermektedir. Miro yoldaşın bu Yerli eya-

letleri, mümkün olan örneklerden yalnızca biri olarak gösterdiğini ve bu örneğin, onun tezi için tayin edici bir öneminin bulunmadığını elbette anlıyoruz. Ama bu örnek, bizim, **sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bir devrimci üs bölgesi oluşturma perspektifinin, Sovyet iktidarının hemen örgütlenmesi ile bağıntılı olmasının mutlaka zorunlu olmadığı** sorununu ortaya atmamızı kolaylaştırmaktadır. Ya da başka bir deyimle, politik ortamın, hareket içinde proletaryanın hegemonyasının gerçekleşme derecesinin, kitlelerin sınıf bilinci derecesinin, bir **Sovyet** bölgesi yaratmak için **henüz yeterli olmaması** mümkündür. Buna rağmen, bir devrimci **üs bölgesi**nin ortaya çıkması (ya bir köylü ayaklanmasının sonucu olarak, ya da keskin bir anti-emperyalist mücadelenin patlak vermesi sonucu) **mümkün olabilir.**

Bizce, Sovyet iktidarı sorununun incelenmesinde — özellikle eğer propaganda ve ajitasyon söz konusu değil de, aksine, bizim burada ele aldığımız olay gibi, bir **eylem sloganı**, pratik olarak Sovyet bölgelerinin yaratılmasına nasıl yaklaşılacağı söz konusu ise — öncelikle **Komintern programında değinilen sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin iki tipe ayrılması göz önünde bulundurulmalıdır.**

Kuşkusuz ki program, Miro yoldaşın göz önünde bulundurduğu ülkeleri; burjuva-demokratik devrime başından itibaren **proleter özellikler** kazandırabilecek bir proletaryanın var olduğu, "belki yedeklere, hatta zaman zaman oldukça gelişmiş bir sanayie sahip" birinci grup ülkelere dahil etmektedir. Ama Miro yoldaş iç Sovyet bölgeleri sorununu ortaya atarken, bu ülkeleri bir bütün olarak değil, aksine, özel olarak bunların **ulusal-Yerli, köylü** bölgelerini gözönünde bulundurmaktadır. Bununla birlikte, örneğin Brezilya'da (örneğin, maden işçilerinin çoğunluğunu Yerlilerin oluşturduğu Peru ve Bolivya'dan farklı olarak), Yerli proletaryanın hemen hemen hiç olmadığı bilinen bir şeydir. Brezilya'nın bu ulusal-Yerli bölgeleri, Komintern programında belirtilen, "ücretli işçilerin ya hemen hemen hiç, ya da hiç bulunmadığı, nüfusun çoğunluğunun kabile düzenine göre yaşadığı ve eski gentil düzeninin kalıntılarının hala korunduğu, ulusal burjuvazinin hemen hemen hiç var olmadığı ve yabancı emperyalizmin öncelikle silahlı işgalci olarak ortaya çıktığı ..." ikinci grup ülkelere girmektedir. Böylesi çok geri sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde "esas olan ulusal kurtuluş için mücadeledir." (Komintern programı, s.58, Almanca)

Söz konusu örnekte, Yerli halk yalnızca yabancı emperyalizm tarafından değil, aynı zamanda Brezilya'daki egemen ulus tarafından da ezildiğinden, karmaşık bir **ulusal** sorunla karşı karşıya olduğumuz da buna eklenmektedir. Bu ikinci ulusal baskı etkeni, örneğin Amerikalı araştırmacı Jefferson tarafından çarpıcı bir şekilde şöyle karakterize edilmektedir:

> "Sanıyorum ki", diye yazmaktadır o, "bizim (yani Yankee'ler -Li) bir zenciyi ideal bir Amerikalı kavramından dıştalamamız gibi, bir Güney Amerikalı da bir Yerliyi vatandaş olarak tamamen milliyet kavramından dıştalamaktadır." (*)

Böylesi ilişkiler altında yaşayan Yerli emekçi kitlelerinin daha bugünden Sovyet iktidarı sloganı altında (ya da Lenin'in Komintern in II. Kongresinde söz ettiği ve bu ülkelerde yorulmaz bir şekilde propagandası yapılması gereken köylü Sovyetleri ya da emekçi Sov -

---

(*) "Güney ve Orta-Amerika'nın Sorunları", s.20. Dünya Ekonomisi ve Politika Enstitüsü Yayınları (Rusça).

yetleri sloganı altında) **mücadeleye** girmeye ve toprakları üzerinde Sovyet bölgelerinin oluşturulmasına koyulmaya hazır oldukları varsayılabilir **mi** ? Muzaffer bir ulusal ayaklanma sonucu bu ulusal-Yerli bölgelerde, Moğolistan Halk Cumhuriyeti tipinde bir **anti-emperyalist Yerli devrimci halk devleti** kurulması daha büyük bir olasılık değil midir ? Sınıf zıtlıkları hala kabile ilişkilerinin kalıntıları ve çift katlı ulusal boyunduruk tarafından gizlenen emekçi Yerli kitlelerden tecrit olmak istemiyorlarsa, komünistlerin bayraklarına bağımsız bir Yerli devrimci halk **devleti** oluşturulması sloganı yazmaları gerekmez mi ? Burada ulusal-Yerli bölgeler üzerine söylenenler, Orta-Asya, Orta-Afrika, vs.nin geri bölgelerine de uygulanabilir.

Sömürge ve bağımlı ülkelerin iki tipi arasında bir ayrım yapma zorunluluğundan bağımsız olarak, emperyalizm tarafından köleleştirilen ülkelerde, dünya çapında devrimci bunalımın olgunlaşmaya başladığı bugünkü ilişkiler altında, **ulusal-devrimci hareket içinde geniş bir birleşik cephe oluşturulması olanağının arttığını** da göz önünde bulundurmak gerekir. **Ulusal anti-emperyalist** etkenin, sömürgelerde, kitleleri mücadeleye çekmek için muazzam bir öneme sahip olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Çin halkının ulusal bağımsızlığının son kalıntılarını ve Çin'in devlet bütünlüğünü tehdit eden Japon emperyalizminin haydutça saldırısı sırasında, yalnızca **şehir küçük burjuvazisinin geniş kitlelerinin** değil, aynı zamanda Şanghay'ın kahramanca savunulması (1931) ve daha sonra Fukien tampon hükümetinin oluşturulması (1934 ilkbaharı) sırasında görüldüğü gibi, aşağı ve orta rütbeli subayların belli bir bölümünün de, ve hatta bazı burjuva grupların da (Mançurya) ulusal kurtuluş savaşı yolunu tuttukları Çin ve özellikle Mançurya'daki olaylar bunu kanıtlamaktadır. Ama bu aynı zamanda, gerek Mançurya'da, gerekse de Şanghay'ın savunulmasında; sınıf güçleri ilişkisinin, proletaryanın örgütlülüğünün ve şehir ve köy emekçi kitlelerinin proletaryanın etrafında birleşmesinin; ÇKP'nin Sovyetlerin derhal örgütlenmesi için çağrı yapmasına yetecek düzeyde olmadığını gösterdi. Bu şartlar altında, tek iktidar (biçimi —ÇN) olarak Sovyetlerin propagandasını yapmaya ara vermeyen ve ulusal ve sosyal kurtuluş programını gerçekleştirebilecek durumda olan Komünist Partisi, (gerek Mançurya'da, gerekse de Şanghay'da) anti-emperyalist bir devrimci halk iktidarı oluşturulması sloganını atmıştır.

Emperyalist saldırının güçlendirilmesi ve biçimlerinin keskinleştirilmesi, rastlantısal olaylar değildir. Bunlar; anavatanın finans-kapitalinin, ekonomik bunalımın yükünü sömürge ülkelerin sırtına yıkma çabalarının ve pazarların yeniden paylaşılması için verilen emperyalist mücadelenin keskinleşmesinin zorunlu sonucudur.

Bundan dolayı, **emperyalizmin saldırısının** şu veya bu biçiminin (müdahale, halk gösterilerine ateş açılması, vs.), **ansızın ulusal düzeyde devrimci** bir **bunalıma neden** olduğu **ve** hatta en geniş kitlelerin **karşı-devrimci ulusal-reformist burjuvazinin arzusuna rağmen** silahlı mücadeleye, **emperyalizme karşı ulusal devrimci mücadeleye** başladıkları diğer sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde de buna benzer bir durumun ortaya çıkması çok mümkündür. **Ama aynı anda, proletaryanın kendi örgütlülük derecesi, emekçi kitlelerin proletarya etrafında birleşme derecesi, onların bu andaki politik bilinç düzeyi, Komünist Partisinin Sovyet iktidarının derhal kurulması için çağrı yapmasına yetmeyecektir.**

Bu durumda, nispeten gelişmiş bir sanayie ve sayıca güçlü bir proletaryaya sahip gerek sömürgelerde, gerekse de yarı-sömürgelerde, **proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğünün biçimlerinden biri olarak**; ya da komünistlerin doğru bir çizgi izle-

meleri halinde, proletaryanın hegemonyasının pekiştirilmesi ve tarım devriminin yayılmasında büyük sınıf mücadeleleri süreci içinde **Sovyet iktidarına** dönüşebilecek bir iktidara geçiş olarak; **devrimci halk iktidarı** sloganı, güncel politik bir slogan olabilir.

Sonuç olarak: Yarı-sömürge ülkelerde devrimci üs bölgelerinin oluşturulması olanağı sorununun ortaya atılmasında, Miro yoldaşın yaptığı gibi, böylesi bir üs bölgesi yaratılması perspektifi, Sovyet iktidarının derhal kurulmasına bağlanmamalıdır.

Böylesi bir devrimci iktidarın somut biçimi birçok koşula, ülkenin iktisadi gelişme düzeyine, ayaklanmanın zafere ulaştığı bölgenin devrimci geleneklerine, anti-emperyalist hareket ile köylü tarım devriminin bir arada bulunmasına, ve esas olarak proletaryanın devrimde hegemonyayı ele geçirmesine ve Komünist Partisinin güçlerine, yani bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için önceden kestirilmesi olanaksız olan böylesi bir dizi koşula bağlı olacaktır.

İkinci eleştirici not: İç Sovyet bölgelerinin yaratılmasının hangi **koşullar altında** mümkün olduğu konusunda Miro yoldaş şunu yazmaktadır:

> "Birincisi, en azından ülkenin birkaç bölgesinde, geniş emekçi kitleleri Sovyet iktidarı doğrultusunda silahlı mücadele için seferber **etmeyi** garantileyen bir **devrimci yükseliş** (abç —Li) durumunun olması zorunludur. Eğer kitlelerin, **en azından ülkenin bazı bölgelerinde** (aç Miro —Redaksiyon) yeterli bir devrimci hareketi yoksa, **silahlı ayaklanma** (abç —Li) çabaları darbeci, maceracı bir karakter taşır. Bu da devrimci güçlerin boş yere harcanmasına ve Sovyet iktidarı için silahlı mücadele düşüncesine leke sürmeye yol açar. **Ama bu, iç Sovyet bölgelerinin oluşturulmasının, yalnızca genel ulusal devrimci bunalım şartları altında mümkün olduğu anlamına gelmez** (abç —Li). Aynı zamanda burada, sarsıntılı, sallantılı bir devlet aygıtına sahip olan bazı (öncelikle **yarı-sömürge**) ülkelerdeki durumun kendine has özellikleri söz konusudur ki, bu buralarda, genel ulusal düzeyde iktidarı ele geçirmeleri mümkün olmadan önce, **tek tek bölgelerde devrimci sınıfların iktidarı ele geçirebilmesini** mümkün kılar."

Miro yoldaşın tezinin tamamlanması için, onun ikinci koşul olarak "işçi hareketinin gelişme düzeyi ile köylü hareketinin gelişme düzeyi arasında belli bir uyum"un var olması, ve üçüncü koşul olarak da "hareketin başında yeterince güçlü ve mücadele yeteneğine sahip bir Komünist Partisinin olması"nı saydığını kısaca belirtelim. Biz bu son iki koşul üzerinde üçüncü eleştirici notta duracağız.

En azından ülkenin bir bölümünde Sovyet bölgelerinin oluşturulmasına, yani silahlı ayaklanmaya başlamak için gerekli olan şartlar ile ilgili olarak, böylesi bir görüşü kesinlikle paylaşamayız.

Emperyalist güçler arasındaki kesin zıtlıkların yarı-sömürge ülkelerde **"devlet aygıtını desorganize ettiği ve halk kitlelerinin devrimci ayaklanmasına karşı onun direnişini zayıflattığı"** doğrudur. Yerel burjuva-toprak ağası klikleri arasındaki iç savaş da bu yönde bir etki yapar.

Yarı-sömürge ülkelerdeki politik durumun bu özellikleri, özellikle başlangıçta, devrimci tabakaların ülkenin bir bölümünde iktidarı ele geçirmelerini **kolaylaştırır**, ve bu görmezlikten gelinmemelidir.

Sovyetler ve Sovyet bölgeleri uğrunda muzaffer bir mücadele için durumun olgunlaşıp olgunlaşmadığı değerlendirilirken, öncelikle **devrimci kamp içindeki durum** göz önünde bulundurulmalıdır (Miro yoldaşın yaptığı gibi yalnızca egemen sınıfların içinde bulundukları durum değil). Sovyet iktidarının zaferi tehlikesi ciddi bir hal alınca, emperyalistlerin kendi aralarında hüküm süren zıtlıklara rağmen, burjuva-toprak ağası karşı-devriminin güçlerini dolaysız olarak destekleyecekleri de göz önünde tutulmalıdır.

Miro yoldaş, silahlı ayaklanma ve Sovyetler uğruna mücadelenin başarısı için ülkenin bir bölümündeki "devrimci yükseliş"in yettiği şeklindeki tezinin savunmasında, Sovyet bölgelerinin oluşturulmasının yalnızca **bir** örneğine dayanabilmektedir, ve bu da **Çin** örneğidir (onun, XIX. yüzyıldaki, ve XX. yüzyılın başındaki Türkiye, Meksika, Güney ve Orta-Amerika vs.deki devrimlerden verdiği sayısız örnekler Sovyetlerin oluşturulması ile ilgili değildir, aksine yalnızca **burjuva** devrimlerindeki ya da köylü savaşlarındaki savaşan güçlerin **"gidiş yönü"**nü ya da "coğrafik dağılımı"nı karakterize etmektedir). Ama Sovyet Çin'inin deneyi tartışma götürmez bir biçimde Miro'ya karşı konuşmaktadır.

Gerçekte, Çin'deki Sovyetler, Miro yoldaşın göstermeye çalıştığı gibi "genel ulusal bunalım olmaksızın" sadece "ülkenin bazı bölgeleri"ndeki "devrimci yükseliş"in sonucu olarak ortaya çıkmamışlardır; aksine, Çin'de birkaç yıl süren ve bu zamana kadar birkaç aşamadan geçen **devrim süreci**nde ortaya çıkmışlardır. Sovyet iktidarı ve İşçi-Köylü Kızıl Ordusunun merkezleri, ancak sınıf ilişkilerindeki ve sınıf güçleri dengesindeki bir kitle hareketlenmesinin sonucu olarak, hareket içinde **proletarya tarafından hegemonyanın** ele geçirilmesi ve köylülüğün, (başlangıçta harekete katılan, ama daha sonra ona ihanet eden ve emperyalizmin ve feodalizmin saflarına geçen) ulusal burjuvazinin etkisinden kurtarılması sonucu olarak ortaya çıkabilmiştir. Bu iç Sovyet bölgelerinin yaratılması, bütün Orta ve Güney Çin'de bir silahlı ayaklanma dalgası yayıldığı anda (Nançang'daki ayaklanma, E Tin ve Ho Lun'un seferleri, Hunan ve Kiangsi maden işçileri ve köylülerinin 1927'deki Eylül ayaklanması, Kwantung eyaletindeki Haifin ve Lofin'de Sovyet bölgelerinin oluşturulması ve son olarak Kanton komünü), en derin genel ulusal devrimci bunalım durumunda gerçekleşmiştir. Kanton komünü, geriye çekilen devrimin bir dizi kahramanca mücadelesi ile son bulmuştur. Aynı zamanda devrimin yeni bir aşaması için Sovyet bayrağını açmıştır. "Devrimin iki dalgası arasındaki dönemde" (ÇKP VI. Kongresi kararı), yani 1928-1929 yıllarında, ufak ve zayıf Sovyet iktidarı merkezlerinin ayakta durması, yalnızca Guomindang'ın devlet aygıtının dağınıklığıyla değil, aksine öncelikle köylü partizan hareketinin bütün Güney Çin'i kapsaması ile mümkün olmuştur. Sovyetler ve Kızıl Ordu, ilk kez 1929'un sonu ve 1930'un başlarında ortaya çıkan, ve olgunlaşmasında Sovyetlerin bir etken (ama etkenlerden yalnızca biri) olduğu,yeni bir genel ulusal devrimci bunalım durumunda kuvvetli bir güç haline gelmişlerdir. Bu genel ulusal devrimci bunalımın diğer etkenlerinden **birincisi**, karşı-devrimin geçici zaferi temelinde burjuva-ulusal bir devlet kurma şeklindeki Guomindang çabalarının iflasıdır (militaristler arasındaki mücadelenin yeniden patlamasında, yabancı sermayeyi kazanma çabalarının suya düşmesinde ve Guomindang'ın tüm iç politikasının iflasında ifadesini bulan bir iflas); **ikincisi**, işçi sınıfının,yeni devrimci yükselişin öncüsü olarak ortaya çıktığı, işçi hareketinin yeni bir dalgasıdır.(**x**)

(**x**) Bu konuda Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin ÇKP Merkez Komitesine Aralık 1929'da gönderdiği ve ilk defa genel ulusal bir devrimci bunalımın varlığının kabul edildiği Mektuba bakınız ("Komintern'in Ulusal-Sömürgesel Devrimlerdeki Strateji ve Taktiği" adlı derleme, Rusça, s.252).

Bilindiği gibi Çin'de 1929'da 750 000 , 1931'de 730 000 ve 1932'de 1 215 000 kişi grevde bulunuyordu.

Devrimci iktidarın ve ordunun bir merkezinin oluşturulması için, ulusal burjuvazinin hala devrimin itici güçlerinden birisi olarak ortaya çıktığı ulusal-devrimci cephenin bütünlüğü aşamasındaki "devrimci yükseliş"in yettiğini de ekleyebilirdik. 1920 ve 1923 yıllarında, **Sun Yat-sen**'in güney Kanton Hükümeti, örneğin böyle kurulmuştur.

Ama bu hükümet (**Sovyet** hükümetinin ortaya çıkmasından farklı olarak), başlangıçta eski toplum düzeninin açık düşmanı, emperyalizmin ve emperyalistlerin açık düşmanı olarak ortaya çıkmamıştır. Sun Yat-sen Hükümeti daha çok **bir askeri darbenin sonucu** olarak ortaya çıkmıştır, ve meşhur "30 Mayıs" 1925 devrimci **hareketine** ve Çin **devriminin başlangıcı olan ve devrimci anti-emperyalist harekete geniş bir kitle desteği sağlayan** birbuçuk **yıllık Hong-Kong**—Kanton grevine kadar uzun bir zaman Kwantung'daki **militarist güçlere** (Çen Siu-min, Yan-sen ve diğerleri) bağlı kalmıştır. **Ama** sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki (Türkiye, Çin, vb.) ulusal **burjuvazinin itici** bir güç olarak devrime katıldığı dönem geçmişte **kalmadı** mı ?

Böylesi göze çarpmayan bir askeri darbe sonucu (Sun Yat-sen'in Kanton Hükümetinin **kurulması** gibi) **Sovyet** bölgelerinin ortaya çıkabileceği ve hatta kendilerini pekiştirebilecekleri; emperyalistler, toprak ağaları ve ulusal burjuvazi bunların yaratılmasını sınıf egemenliklerine bir meydan okuma olarak görecekleri için, varsayılabilir mi ? **Muzaffer** Sovyet devrimi ile iç Sovyet bölgeleri yaratılmasının; Miro yoldaşın tezlerini güçlendirmek için sayısız örnek verdiği **XIX.** yüzyıldaki ve **XX.** yüzyılın başlangıcındaki **burjuva** devrimlerindeki ya da **köylü savaşlarındaki** böylesi devrimci üs bölgeleri yaratılması ile aynı şekilde olacağı düşünülebilir mi ?

Şunu açıklıkla vurguluyoruz: Tartıştığımız sorunda söz konusu olan **kendiliğinden** ayaklanma değil, tam tersine **Komünist Partisinin bilinçli olarak izlediği hedeflerdir**; yani ülkenin bir bölümünde ayaklanma yolu ile iç Sovyet bölgelerinin yaratılmasıdır.

Sovyet devriminin zaferi ve başarılarının pekiştirilmesi yolunda kuşkusuz ki **önemli derecede daha büyük** zorluklar vardır. Çünkü burada söz konusu olan, — devrimin şimdiki aşamasının burjuva-demokratik karakterinden bağımsız olarak — insanın insan tarafından sömürülmesinin tamamen ortadan kaldırılması yönünde atılan kararlı bir adımdır; burjuva demokratik devrimlerde söz konusu olan ise, yalnızca bir sömürü biçiminin yerini başka bir sömürü biçiminin almasıdır (ya da halk kitlelerinin ulusal kurtuluş savaşına giriştikleri ülkelerde eski toprak ağası-burjuva düzeninin aynen sürdürülmesiyle birlikte yabancı ulusal baskının ortadan kaldırılmasıdır). Durum böyle olunca, açıktır ki, Komünist Partisinin önderliği altında örgütlü olarak emperyalizme ve toprak ağası-burjuva hükümetlerine karşı **silahlı** mücadeleye, Sovyet iktidarı için mücadeleye girişen işçi ve köylülerin güçlerinin de; **en azından kısmi bir zafer** kazanabilmek; yani bu bölgeleri devrimin güçlerini daha da arttırmak, Sovyet iktidarı organları ve İşçi-Köylü Kızıl Ordusu birlikleri oluşturmak amacıyla üs bölgeleri olarak kullanarak, ülkenin bir bölümünde iktidarı ele geçirmek ve koruyabilmek için; daha başından itibaren yeteri kadar güçlü olmaları gerekir.

Yalnızca Sovyet iktidarının kurulacağı bölgede devrimci yükselişin var olduğu ve buna karşın tüm ülkede yalnızca genel ulusal devrimci bir bunalımın değil, hatta aynı zamanda devrimci yükselişin olmadığı bir durumda, yarı-sömürge ülkelerin Komünist Partileri—ülkelerinin bir bölümünde Sovyet iktidarı kurmak için Miro yoldaşın ihtiyatsız önerilerini izler ve silahlı ayaklanmaya girişirlerse —

bu şartlar altında, onlar tarafından oluşturulan birlikler, büyük bir ihtimalle, (Miro yoldaş tarafından **olumsuz** örnek, bunun nasıl yapılmaması gerektiğine dair bir örnek olarak verilen) "sürekli yer değiştirme" taktiğini; tüm dönem boyunca düşmanın peşinde olduğu ve devrimci hareketin belli ölçüde istikrarlı bölgelerini oluşturabilecek durumda olmayan devrimci ordunun, 25 000 kilometrelik bir mesafe üzerinde aralıksız tepreşip durduğu Brezilya'daki ("Prestes Kıt'ası" diye bilinen) ayaklanmacılar tarafından 1924-1927 yılları arasında kullanılan taktiği kullanmak zorunda kalacaklardır.

Buradan **aşağıdaki sonuçlar** çıkarılmalıdır:
1- **Sovyet** bölgeleri oluşturmak için **silahlı mücadele** örgütleme yolunda kural olarak yarı-sömürge toprakların bir bölümünde devrimci yükselişin var olması yetmez, bütün ülkedeki devrimci yükseliş de yetmez. Genel ulusal bir **devrimci bunalımın** varlığı zorunludur. Bu tümüyle, bütün ülkede, bu arada emperyalistlerin ve burjuva-toprak ağası iktidarının güçlü olduğu merkezlerde de ayaklanmanın mümkün olması gerektiği anlamına gelmez; bu yalnızca, **oluşturulan Sovyet bölgelerinin ilk ve en zor "örgütlenme" döneminde; düşman tarafından işgal edilen topraklar üzerindeki kitle hareketinin acil ve ciddi bir yardımını elde edebileceği** anlamına gelir.

2- Köylü hareketinin devrimci bir bunalım olmaksızın **kendiliğinden bir ayaklanma hareketine ve partizan birliklerinin oluşmasına** yönelmesi halinde, **komünistler elbette ki bu hareketin başına geçmek**, onu güçlendirmek ve başka bölgelere yaymaya çalışmakla **yükümlüdürler**. Bu arada **Sovyetlerin** örgütlenmesine geçilmesinin gerekip gerekmediği, birçok koşula (Komünist Partisinin ve proletaryanın etki derecesine, kitlelerin deneyimi ve sınıf bilincine, hareketin gelişme perspektiflerine vs.) **bağlıdır** ve önceden belirlenemez. Üstün düşman güçlerinin böylesi bir partizan bölgesine doğru ilerlemesi halinde, iki değişik çizgi uygulanabilir: Ya komünistler (kısa bir zaman içinde devrimci bunalımın olgunlaşabileceğini hesaplıyorlarsa, düşman güçleriyle tayin edici mücadelelerden kaçınarak) bu (partizan —ÇN) birliklerini şekillenmekte olan devrimci ordunun parçaları olarak başka bölgelere taşıyarak, vb. elde tutmak için önlemler alır ; ya da hareketin kapsadığı alan genişletilmezse, düşmanın silahlı güçleri büyükse ve ülkedeki genel durum devrimci bunalımın hızlı bir şekilde gelişmesine izin vermiyorsa, komünistler bu partizan birliklerinin mücadelelerden geri çekilmelerini öğütlerler.

Üçüncü eleştirici not: Yarı-sömürge ülkelerde Sovyet bölgelerinin oluşturulmasının şartları ve yolları sorununun ele alınması sırasında, Miro yoldaş ne (**Sovyet** bölgelerinin oluşturulmasında **ana** politik koşul olarak) **proletaryanın hegemonyası** sorununu, ne de köylü tarım devrimi sorununu ortaya atmıştır. Bununla birlikte, biz, yarı-sömürge ülkelerin **iç** (söz konusu olan genel olarak tümüyle endüstriyel değil, tarımsal) bölgelerinde tarım devrimi olmaksızın, köylülüğün toprak ağalarına ve toprak ağalarının topraklarını koruyan burjuva-toprak ağası iktidarına karşı toprak için son derece şiddetli mücadelesi olmaksızın, Sovyet bölgelerinin ortaya çıkabilmelerini ve hatta kendilerini pekiştirebilmelerini mümkün görmüyoruz. Ama bu iki sorun (proletaryanın hegemonyayı ele geçirmesi ve köylü tarım devrimi sorunu) gözden yitirilirse, o zaman **burjuva ulusal-reformist partinin kitlelerden tecrit edilmesi** sorunu da, yani kitlelerin mücadelenin devrimci yolunda yürümesini engelleyen, hareketi barışçıl protesto sınırları içinde, emperyalizme ve yerli feodallere ve toprakbeylerine karşı "direnmeme" politikası sınırları içinde tutmaya çalışan ana gücün tecrit edilmesi sorunu da gözden yitirilir.

Miro yoldaş yazısında bu soruna tek kelimeyle bile değinmemektedir. Bu arada, açıktır ki, işçi ve köylü kitleleri; kitleler içindeki ulusal-reformist hayaller temelden yıkılmadıkça ve kitleler bizzat komünist önderlik altında kenetlenmedikçe, silahlı mücadeleye ve Sovyetlerin oluşturulmasına geçemezler. Bu birbirine bağlı ve birbirinden ayrılmayan üç görev göz önüne alınmazsa, Sovyet bölgelerinin yaratılmasının koşulları ve yolları sorunu, dar bir askeri-teknik karaktere bürünür. Hiç kuşkusuz ki, Sovyet bölgeleri oluşturmak için silahlı ayaklanma ve mücadelenin hazırlanmasının askeri-teknik etkenleri, son tahlilde mücadelenin başarısını **tayin eden** politik hazırlıktan soyut olarak ele alınamaz.

Açıklamalarımızın gerekçesiz kalmaması için Miro yoldaşın tezlerinden alıntı yapıyoruz:

> "**Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde**", diye yazmaktadır Miro yoldaş, "**geçmişte —en azından devrimci mücadelenin ilk aşamalarında— en önemli sınıf mücadeleleri, başkentlerde ve diğer büyük merkezlerde, kenar bölgelerden daha az yoğunlaşmıştır** (aç Miro —Redaksiyon). Birçok durumda uzak çevre bölgeler, silahlı ayaklanmanın ana üssü olmuşlardır. Devrim ülke çapında zafer kazanmadan önce, kenar bölgeleri kapsamıştır."

Bunu güçlendirmek için, Miro yoldaş, Kuzey Amerikalı sömürge çiftçilerinin İngiltere"ye karşı silahlı mücadelesi (1775-1783); Güney ve Orta-Amerika ülkelerinin İspanya'ya karşı "bağımsızlık savaşı" (1810-1826); Çin'de Tayping devrimi (1850-1864); Hindistan'daki Sipay ayaklanması (1857-1858); İran devrimi (1908); Jön-Türk ayaklanması (1908); Meksika devrimi (1910); ve Türkiye'deki Kemalist devrim (1919) örneklerini vermektedir. Bir yerde Miro yoldaş onaylanabilir; bu da, bu örneklerin tümünde, "merkezlerde"; "devrimin güçlerinin" daha zayıf, karşı-devrimin güçlerinin ise "çevre bölgelerde" olduğundan daha fazla olduğudur.

Sayılan bütün devrimlerde böylesi bir güçler ilişkisinin ortaya çıkması; ya (kıyılardaki "merkezler"de yabancı işgal güçleri varken ve ulusal-devrimci harekete düşman olan tefeci ve tüccar sermayesi güçlü iken) hareketin önderinin —(ABD'nin İngiltere'ye karşı mücadelesinde ve Türkiye'deki Kemalist devrimde vs. olduğu gibi) köylü tabakalarını ve orduyu peşine takan **ulusal burjuvazi**nin— en güçlü olduğu yerlerin ülkenin iç bölgeleri olması; ya da hareketin (Tayping'deki devrimde olduğu gibi) **tipik bir köylü savaşı** olması sonucudur.

Açıktır ki, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki şimdiki burjuva-demokratik (anti-emperyalist, tarımsal) **Sovyet** devrimlerinde sınıf güçlerinin saflaşması ve ilişkileri daha değişiktir ve söz konusu örnekler yalnızca mümkün olabilecek "gidiş yönleri" ve savaşan güçlerin "coğrafik sınırlanması"nın incelenmesi açısından faydalıdır. Şimdiki emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, savaşan güçlerin böylesi bir "coğrafik sınırlanması"nın ortaya çıkmasını mümkün kılan şartlar, elbette ki XIX. yüzyıl ve hatta XX. yüzyılın başlangıcındaki devrimlerde olduğundan daha başkadır.

Bu farkı göremeyen Miro yoldaş, (yukarıda —ÇN) anılan bütün burjuva devrimleri sıraladıktan sonra, doğrudan hemen Çin Sovyet devrimine geçmektedir.

> "**Çin'deki** anti-feodal anti-emperyalist devrimin şimdiki (Sovyet) aşaması", diye sürdürmektedir Miro yoldaş, "diğerlerinin yanında Çin'de savaşan güçlerin "coğrafik dağılımı" üzerinde **tayin edici** (abç —Li) bir etkide bulunan aşağıdaki karakteristik özellikler bulunabilir:

1- Devrimin güçlerinin tarımsal "çevre bölgelerde" pekişmesini kolaylaştıran ve merkezi karşı-devrimci hükümetin yıkılması doğrudan mümkün olmadan uzun bir zaman önce, buralarda iç Sovyet bölgelerinin oluşturulmasını kolaylaştıran **köylü hareketlerinin güçlü bir şekilde gelişmesi** (aç Miro —Redaksiyon);
2- Çıkarı olan emperyalist grupların desteği ile en önemli sanayi ve kültürel-politik merkezlerde kendisini az-çok pekiştiren, ama devrimci (Sovyet) hareketin geliştiği "iç" ve "çevre" bölgelerde gerçek bir kontrol uygulamak için yeterli derecede güce ve araca sahip olmayan **Guomindang'ın hükümet aygıtının zayıflığı** (aç Miro —Redaksiyon)."

Devrim derinlemesine gelişmediği ve devrimci cephenin bütünselliği aşamasından, **proletaryanın tartışılmaz bir şekilde hegemonyasını gerçekleştirdiği tarım devrimi** aşamasına geçmediği sürece, ne (devrimci hareketin Kanton aşamasındaki Kwantung örneğinde olduğu gibi) "köylü hareketinin yüksek gelişme düzeyi"nin, ne de militarist devlet aygıtının zayıflığının, Sovyetlerin oluşturulmasına yol açmadığına ve açamayacağına burada dikkat çekmek gerekir. Proletarya,devrimin bu derinlemesine gelişmesini, güçlü bir **anti-emperyalist** grev hareketi ile, "Kuzey Seferi"nin desteklenmesi ile, ve büyük merkezlerdeki (Şanghay, Kanton) bir dizi **silahlı ayaklanma** ile **hazırladı**. Devrim süreci içinde, emperyalizmin safına geçen ulusal burjuvazinin etkisini yok etti ve köylü hareketinin önderliğini devraldı. Proletarya (Pinsiang maden işçileri, Hong-Kong ve Kanton'un grevci işçileri, vs.) kızıl orduya en kararlı birlikleri verdi; bilindiği gibi Kızıl Ordunun en iyi birliklerinde işçilerin oranı %25-30"'a ulaşmaktadır. Proletaryanın öncüsü, Komünist Partisi, dağınık köylü birliklerini düzenli ve disiplinli Kızıl Ordu halinde birleştirerek, harekete bir **Sovyet biçimi** verdi.

Sovyetler köylü bölgelerinde ortaya çıkmalarına ve pekişmelerine rağmen, başından beri Köylü Sovyetleri değil, aksine **İşçi**-Köylü Sovyetleri, **proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün** bir biçimi idiler. Köylülüğün Çin Sovyet devrimindeki tartışma götürmez muazzam önemine rağmen, yalnızca proletarya (devrimin —ÇN) zaferini, gücünü ve gelişmesini sağlayabildi. Yalnızca proletarya kapitalist olmayan, yani sosyalist gelişme perspektifini garanti etmektedir. **Proletarya bu hareket içinde önderliği elinde bulundurmasaydı, köylülerin** silahlı **mücadelesi partizan hareketi biçiminde gelişemezdi ve Sovyet bölgelerinin yaratılmasına götüremezdi.** Miro yoldaş, "Çin'in savaşan güçlerinin 'coğrafik dağılımı' üzerinde **belirleyici** bir etkide bulunan karakteristik özellikler"i sayarken, yarı-sömürgelerin iç bölgelerinde Sovyet iktidarının kurulması ve Sovyet bölgelerinin yaratılması için bu **tayin edici** koşulu tamamen göz ardı etmektedir. Ama bu sorun açık bir şekilde Komünist Partisinin **politik çizgisini** ve onun **pratik önlemlerinin** tüm sistemini belirlemektedir.

Şimdi Miro yoldaşın tezlerinin eleştirisini sürdürmek istiyoruz.

İç Sovyet bölgelerinin oluşturulmasının mümkün olduğu koşulları gözden geçirirken, Miro yoldaş şöyle yazmaktadır:

"**İşçi hareketinin gelişme düzeyi ile köylü hareketinin gelişme düzeyi arasında belli bir uyumun olması gerekir** (abç —Li). İşçi hareketinin önemli ölçüde geri kalması halinde, **devrimci isyancı ordunun** güçlü bir **proleter çekirdeğinin** (abç —Li) oluşması zorlaşır, ya da tamamen imkansızlaşır: Ayaklanma hareketi böylesi bir durumda, saf bir köylü hareketine özgü bütün zayıflığı göstermek zorundadır (dağınıklık, zayıf örgütlenme, vs.). Diğer yandan köylü hareketinin çok geride kalması ya da geniş köylü tabakalarının (en azından ülkenin bazı bölümlerinde) silahlı mücadeleye yetersiz bir şekilde hazırlanması, devrimci bir

isyancılar ordusunun oluşturulmasını tamamen olanaksız kılar (devrimci ordunun ana kontenjanı yalnız köylülerden oluşabilir.)"

Bizzat açıklamalarının bu **tayin edici** noktasında, Sovyet bölgelerinin yaratılması için gerekli olan tüm **politik koşulları** detaylı bir şekilde aydınlatması gerektiği yerde, Miro yoldaş proletaryanın rolünü **askeri-politik** bir soruna, örgütlülüğünü ve disiplinini koruyabilecek duŗumda olan devrimci ordunun bir **proleter çekirdeğinin** oluşturulması sorununa indirgemektedir. "İşçi ve köylü hareketlerinin gelişme düzeyi arasında belli bir ilişki" formülasyonu; tıpkı "geniş köylü kitlelerinin silahlı mücadeleye hazırlanması" gibi genel ve hiç bir şey söylemeyen bir formülasyondur. Söylenmesi gerekli olan, bunun için önce **toprak için keskin bir mücadeleye, tarım devrimine, köylüler tarafından toprak ağalarının topraklarına keyfi bir şekilde el konması ve bunun köylüler arasında dağıtılmasına yol açan** bir köylü hareketinin güçlü bir şekilde harekete geçirilmesinin zorunlu olduğudur. Tam da bu toprak mücadelesi, "köylülüğün silahlı mücadeleye" en emin şekilde "hazırlanması" ve Sovyet bölgelerinin istikrarı için bir garantidir. İkincisi, işçi ve köylü hareketleri arasında, **proletaryanın** hareketin **hegemonu** olduğu, ona **proleter özellikler** verdiği — yalnızca orduda değil, devrimci iktidarın bütün önlemlerinde ve bizzat onda (Sovyetlerde) ifadesini bulduğu bir "ilişki" gereklidir. Bu proleter önderlik aynı zamanda bizzat tarım devriminde dile gelmektedir. Bu, tarım devriminin sonuçlarını garantiler ve tüm harekete anti-emperyalist bir karakter kazandırır.

Şimdi Miro yoldaşın açıklamalarını izleyelim ve onun bakış açısından, hangi bölgelerin Sovyet bölgeleri yaratmak için en elverişli bölgeler olduğunu gözden geçirelim.

1. nokta: "... en uygun olan bölgeler, geniş halk kitlelerinin son derece ağır sömürü ilişkileri altında yaşadıkları bölgelerdir. Güney ve Orta-Amerika'da öncelikle **Yerli köylülerin** (abç —Li) yaşadıkları bölgeler." Sömürünün ağırlığı elbette ki önemli bir sorundur. Ama biz daha önce, birinci eleştirici notta, Miro yoldaşın örnek olarak verdiği Yerli bölgelerin, bu anda **Sovyet** bölgelerinin yaratılması için en az uygun (bölgeler —ÇN) olduklarını tespit etmiştik.

2. nokta: "Sovyet iktidarı kurulmak istenen bölgede daha önce **köylü ayaklanmalarının olması** çok istenilen bir şeydir." Bu elbette ki istenen bir şeydir. Ama burada dikkat edilmesi gereken, yalnızca **saf bir köylü hareketinden** söz edilmesidir. Burada şuna dikkat çekmek zorundayız: Sovyet hareketinin ortaya çıktığı Çin'in güneyi, yalnızca "partizan hareketi" alanı değildir; aynı zamanda büyük **devrimci gelenekleri** olan, bütün halk sınıflarının katıldığı bir devrimci mücadele bölgesidir. Buna karşın özel partizan hareketi bölgesi olan bölge ise örneğin Mançurya'dır. Burası, Mançurya'da proletarya hareketi son derece zayıf olduğu için, hareketin düzeyi açısından oldukça **geri kalmıştır.**

3. nokta, Sovyet bölgelerinin örgütlenmesi için öngörülen arazinin **geniş** olması gerektiğinden söz etmektedir. Buna diyecek bir şey yoktur. Bu noktanın da, bundan sonraki nokta gibi, ele geçirilen iktidarın **korunması** uğruna mücadele açısından özel bir öneme sahip olduğu açıktır. Yalnız şuna dikkat çekmek gerekir ki, Sovyet devrimi daha önce çizilen bir plana göre gelişmez.

4. nokta, Sovyet bölgelerinin, düşmanın oraya askeri birliklerini yığmasını zorlaştırmak için, demiryolları ve kıyılardan uzaklarda kurulmasını talep etmektedir.

5. **nokta**, Sovyet bölgelerinin, yabancı kapitalistlerin çıkarları - nın güçlü bir şekilde temsil edildiği bölgelerden oldukça uzak olmasını talep etmektedir (yani söz konusu olan, sanayide ve plantas yonlarda yabancı sermaye yatırımlarının yoğunlaşmadığı **köylük** bölgelerdir).

6. **nokta**, Sovyet bölgelerinde bir iç besin maddeleri temelinin bulunmasından söz etmektedir (yani yine kırsal bir bölge söz konusudur).

7. **nokta**'da ise, son olarak, "Sovyet bölgelerinde, üretimini olmasa bile, devrimci ordunun silahlarının ve ulaşım araçlarının onarımını güvenlik altına alan en azından ilkel bir sanayiin olması istenilen bir şeydir" denmektedir. Miro yoldaşın "en iyi planı"nın bu 7. noktasında böylelikle nihayet proletarya ile karşılaşıyoruz. Yalnız, proletarya bize orta-çağın demircileri ve silah ustaları biçiminde sunulmaktadır!

Çin'de 1927 yazının fırtınalı aylarında; o zamanki ÇKP'nin oportünist önderlerinin, emperyalizme karşı mücadelenin ve burjuvazi ve toprak ağalarına karşı sınıf mücadelesinin zorluklarından korkarak ünlü "**Kuzeybatı teorisi**"ne sarıldıklarını hatırlatırız. Bu "kuzeybatı teorisi"ne göre, Çin komünistleri ana güçlerini Şensi, Hangsu ve iç Moğolistan bölgelerinde, yani aynı zamanda "geniş", "vahşice sömürülen"; demiryollarına, kıyıya ve yabancı sermayenin çıkarlarının güçlü bir şekilde temsil edildiği sanayi merkezlerine, vs. uzak düşen bölgelerde yoğunlaştırmalıydı.

Çin Komünist Partisi bu tavsiyeleri reddetti, çünkü bunlara uyulması, Komünist Partisinin çalışmasının gerek ekonomik açıdan, gerekse de **sınıf zıtlıklarının ve sınıf mücadelesinin** gelişmesi açısından en çok ilerlemiş olan bölgelerde muazzam derecede zayıflatılması anlamına gelmektedir. Ve eğer şimdi **yedi yıl** sonra (1927 değil, 1934'te) **Seçuan** eyaleti Sovyet bölgelerinin gelişmesi için "en iyi"si ise, bunlar 1927'de Seçuan'a ve hatta iç Moğolistan çöllerine gitmeye çabalayan ve Guomindang'a Orta ve Güney Çin'de kalma olanağı sağlayacak olan güzel Çinli komünistler olurlardı. **Sovyet hareketinin başarısı, Kanton ve Çangşa'daki mücadeleler tarafından, ve böylelikle Komünist Partisinin çalışmasını sanayi bölgelerinde, Şanghay ve Uşan'da, proletarya üzerinde yoğunlaştırması ile tayin edilmiştir.** Proletarya, önderliği şehirlerde kapitalistlerin gözleri önünde sürdürülen kitle eylemleri, grevler ve ayaklanmalarla kazanmıştır; ulusal burjuvaziyi, ulusal kurtuluş mücadelesinin haini olarak teşhir etmiş, "sol" Guomindangcıları ve bütün "işçi-köylü partileri"ni (Tan Pin-sian ve diğerleri) tecrit etmiş, köylüleri bunların etkisinden kurtarmış, ve bu şekilde Kiangsi ve Seçuan'da, "geniş" ve "uzak" bölgelerde düzenli İşçi-Köylü Kızıl Ordusunun biçimlenmesini ve istikrarlı Sovyet bölgelerinin oluşmasını mümkün kılmıştır. Orta ve Güney Çin'in geniş alanlarında yoğunlaşan **köylü tarım** devrimi, en geniş halk kitlelerinin harekete katılımını ve böylelikle elde edilen iktidarın **korunması** uğruna mücadelenin başarısını ve Sovyet bölgelerinin genişletilmesini sağlamıştır.

Miro yoldaş, yarı-sömürgelerin komünist partilerini partizan savaşına ve komünist partisinin tüm çalışmasının **merkezi** olarak köylük bölgelere yönlendirmekte, ve böylelikle **tarım devrimini** göz önünde bulundurmamaktadır. Böyle bir yönlendirme, **partinin proletarya içindeki nüfuzunun zayıflaması ve proletaryanın hegemonyası uğruna mücadelenin zayıflaması** politik tehlikesini içinde barındırmaktadır.

Miro yoldaş, kendisinin "en iyi türler"inin sonuçlarından korkuyormuşçasına, Sovyet bölgelerinin oluşturulması için mücadelenin **hazırlanması** sorununu ortaya atmaktadır.

"**İç Sovyet bölgelerinin** oluşturulması için mücadelenin hazırlanması", diye yazmaktadır o, "öncelikle Komünist Partisinin çalışmasının genel olarak güçlendirilmesi, ve **özel olarak da önünde bulunduğu mücadele açısından ana üs bölgesi olarak görülen alan üzerinde** güçlendirilmesini öngörür (Miro yoldaş parti çalışmasının özellikle geliştirilmesini tavsiye etmektedir, ama yine "uzak", vs. köylük bölgeler için —Li). Parti çalışması, öncelikle **en önemli** sanayi dallarının **en büyük** işletmelerini, **en büyük** köyleri, plantasyonları kapsamalıdır (Miro yoldaş, ne yazık ki, kendisinin gelecekteki Sovyet bölgelerinde yalnızca ortaçağvari demircilerin ve silah ustalarının bulunduğunu unuttu —Li). En geniş **birleşik cephe** temelinde (kiminle? Miro yoldaş makalesinde bu sorun üzerine tek kelime söylememiştir —Li), kısmi talepler için bir kitle mücadelesi yürütülmelidir. **Komünist Partisinin düşmanlarının hain rolü, yalnızca sözlü ajitasyonla değil, bizzat eylemde**, pratikte ve kitle mücadeleleri **içinde** teşhir edilmelidir **(burada söz konusu olan düşman kimdir? Bizzat burada sorunu Miro yoldaş somut olarak ortaya koymamaktadır**, aksine öncelikle **ulusal-reformist burjuvazi ve onun partilerine karşı** mücadeleden söz etmektedir —Li). Kısaca, **işçi sınıfı** ve geniş emekçi yığınları çoğunluğunun Komünist **Partisine kazanılması** mücadelesinin gelişmesinde bir canlılık **ortaya çıkmalıdır**. Bütün bunlar, iç Sovyet bölgelerinin **oluşturulması** amacıyla başarılı bir mücadele için **başlıca** koşulları **oluştururlar**."

Böylelikle Miro yoldaşta Sovyet bölgeleri uğruna mücadelenin politik hazırlığı sorunu **hallolmuştur**, çünkü o bundan ötede askeri teknikten söz etmektedir. Burada, Sovyet bölgeleri uğruna başarılı mücadele için en önemli koşulun ne olduğu **açıklığa kavuşmamaktadır**. Bu koşul sadece işçi sınıfının çoğunluğunu Komünist Partisi için kazanma mücadelesi midir (bu uzun sürebilir ve değişen başarılarla sürdürülebilir), yoksa (bu az olacağı için) Komünist Partisi tarafından bu işçi sınıfı çoğunluğunun gerçekten kazanılması mıdır? Eğer sonuncusu ise, bu tamamen büyük bir taleptir ve örneğin Çin Komünist Partisi bugün bile Guomindang toprakları üzerinde buna ulaşamamıştır. Ama proletaryanın önderliğinden, ulusal-reformizmin tecritinden, tarım devriminden bu paragrafta da tek hece ile söz edilmemektedir.

Buradan **aşağıdaki sonuçları** çıkarmak gerekir:

1. Sovyet iktidarı ve Sovyet bölgeleri için hazırlık ve mücadele sırasında, **Komünist Partisinin çalışmalarının ağırlık noktasını proletarya ve büyük sanayi merkezleri oluşturmak** zorundadır. (Seçimlere göre değil — çünkü yarı-sömürgelerde bu yoktur —, Komünist Partisinin grevlerdeki, gösterilerdeki, vb. etkisine göre ölçülmesi gereken) işçi sınıfı çoğunluğunun Komünist Partisi tarafından kazanılması, Sovyetler uğruna muzaffer mücadele için zorunlu bir koşuldur. Ama bu, sömürge ülkelerdeki şehir proletaryasının Sovyet iktidarı kurulmadan önce, örneğin Batı Avrupa'da olduğu gibi kitle örgütlerinde (sendikalarda ve diğerlerinde) örgütleneceği anlamına gelmez. Böylesi bir örgütlenme, Çin devrimi deneyinin de gösterdiği gibi, Sovyetler uğruna silahlı mücadelenin seyri içinde kendiliğinden hallolacaktır ve uzun yıllar alabilir. Komünist Partisinin proletarya içindeki konumu ne denli güçlü olursa, —başlangıçta emperyalistlerin askeri birlikleri tarafından işgal altında bulundurulan büyük şehirlerde Sovyet iktidarı kurmak başarılamasa da— proletaryanın en önemli sanayi merkezlerindeki kitle mücadelesi o denli güçlü olur, Sovyetler uğruna mücadele daha başarıyla gelişir, ve Sovyet bölgelerinin durumu daha istikrarlı olur.

2. Sovyet iktidarı uğruna mücadele (bu arada **iç**, yani genel olarak köylük bölgelerdeki mücadele de); proletaryanın **hareketin hegemonyasını** ele geçirmesini, köylülüğün ulusal-reformist partilerin etkisinden kendisini kurtarmasını ve emekçi kitlelerin ulusal reformizm tarafından öğütlenen yolu (yani emperyalistler ve feodallerle sözleşmeler ve anlaşmalar yolunu) terketmesini ve devrimci mücadele yolunda ilerlemesini gerektirmektedir. Proletaryanın hegemonyayı ele geçirmesi (örneğin Mançurya deneyiminin gösterdiği gibi) silahlı mücadele, özellikle de bir partizan mücadelesi sürecinde olabilir. Ama **Sovyetlerin** kurulması ve bir İşçi-Köylü Kızıl Ordusunun oluşturulması için, Komünist Partisinin işçi ve köylü hareketinin tek önderi olması, gerekli ve **önemli** bir koşuldur.

3. Sovyet bölgelerinin yaratılmasına, köylülüğün toprak mücadelesinin gelişmesi sırasında, **tarım devrimi** sırasında başlanabilir. Sovyet iktidarının kurulması, kendisi tarafından yeniden tarım devriminin şiddetlenmesini ve genişlemesini etkilemelidir. Anti-emperyalist hareket ile tarım devrimi arasındaki sıkı bir ilişki, hareketin gerçek bir **halk karakteri** almasını sağlar ve Sovyet hareketini yenilmez kılar.

Görüşümüze göre bunlar, yarı-sömürge ülkelerde Sovyet iktidarı ve Sovyet bölgeleri uğruna muzaffer bir mücadelenin başlıca politik koşullarıdır.

Bu makale, "DIE KOMMUNISTISCHE INTERNATIONALE" ("Komünist Enternasyonal" adlı, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin yayın organının 20 Nisan 1935 tarihli 8. sayısında yayınlanmış ve oradan Türkçeye çevrilmiştir.)

BOLŞEVİK PARTİZAN SAYI I

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
7	3	1	... için nel Grev ilan edildi. ...	... için Genel Grev ilan edildi. ...
9	1	1	1 Mayıs 1981'e girerken, bütün ...	1 Mayıs 1981'e, bütün dünya ...
10	1	12	... büyük güçlerin savaşa hazır-...	... büyük güçlerin savaş hazırlık-...
11	7	5	...kışkırtıcılığını lanetlemektedir.	... kışkırtıcılığını lanetlemektir.
11	12	1	EMPERYALİST SAVAŞ TEHLİKESİNİN ...	EMPERYALİST SAVAŞ TEHLİKESİNİ ...
12	5	13	... diğer emperyalist - ve hatta ...	... diğer anti-emperyalist - ve ...
13	7	3	... ispatlamaya çalışmaktadırlar.	... ispatlamaya çalışmaktadır.
13	10	6	... saldırıların Mao Zedung'un	... saldırılarını Mao Zedung'un ...
14	2	4	Bunlara karşı mücadelede önümüz-...	Bunlara karşı mücadele de önümüzdeki..
15	5	10	**Yürütme** yi yapan hükümetler, ...	**Yürütmeyi** yapan hükümetler, ...
16	4	3	... "oloağanüstü hal, savaş hali"...	... "olağanüstü hal, savaş hali" ...
16	5	1	... yoğunlaştıran yöntemini ...	... yoğunlaştırma yöntemini kul- ...
16	5	2	... **demagoji** yöntemi; cuntayı ...	... **demagoji** yöntemini; cuntayı ...
16	5	4	... yöntemi kullandı. Buna ...	... yöntemini kullandı. Buna ...
18	2	9	... geçici ittifakının ...	... geçici ittifakın cisimleşmiş ...
21	1	7	... bugün TKP/ML içinde bugün ...	... bugün TKP/ML içinde çoğunluğu ...
21	1	7	... Türkiye gerçeklerini açık ...	... Türkiye gerçekleri açık olduğu ...
21	6	1	... çağının apandığı, emperyalizmin	... çağının kapandığı, emperyalizmin..
22	2	2	... kapitalizm dengesiz gelişme ...	... kapitalizmin dengesiz gelişme ...
23	1	3	... bi "yeni çağın" Marksizm- ...	... bu "yeni çağın" Marksizm- ...
23	3	3	... ilkelerinin eskimediğini, ...	... ilkelerinin eskimediği, ...
24	5	1	1907-1912 devrisinde, parti ...	1907-1912 devresinde, parti ...
26	1	15	... kararlı hale gelince ve ...	... kararlı hale gelinceye ve ...
26	2	5	... bir parlamenkomuz ve ...	... bir parlamentomuz ve ...
27	1	10	... içinde yürütülmektidir."	... içinde yürütülmektedir."
27	2	8	... devrimle karşı devrımini ...	... devrimle karşı-devrimin ...
27	4	19	... ORTAYA ÇIKACAĞINI KABUL EDER.	... ORTAYA ÇIKARACAĞINI KABUL EDER.
28	1	4	... ABC'SİNİ BİLMEMEKTEDİR. ...	... ABC'SİNİ BİLMEMEKTİR. ...
29	2	1	Bu, başlıca aşağıda belirtilen ...	Bu, başlıcaları aşağıda belirtilen ...
30	1	3	... sadeve ajitasyon yetmez. ...	... sadece ajitasyon yetmez. ...
31	4	8	... faşizm demek olduğu; ...	... faşizm demek olduğunu; ...
31	7	2	... göstermelikte olsa ...	... göstermelik de olsa ...
32	5	3	... berrak bir Marksist-Leninist ...	... berrak Marksist-Leninist bir ...
33	2	4	... **öncülüri kazanmak**; ...	... **öncüleri kazanmak**; ...
33	2	6	... çalışma arasındaki ilişkide bulunduğumuz dönemde ...	... çalışma arasındaki ilişkide, içinde bulunduğumuz dönemde ...
36	4	3	... karşısındami tavrıdır. ...	... karşısındaki tavrıdır. ...
40	alttan 2.	2	... sadeci bu bile ...	... sadece bu bile ...
41	2	1	... bir ajitasyonun ki boş gerçek...	... bir ajitasyonun, içi boş, gerçek..
63	2	5	... kısa sürele tedbirler ...	... kısa süreli tedbirler ...
65	3	10	... yanlış olacağına; ...	... yanlış olacağını; ...
68	3	3	... tarafından sistemleştirlerek ...	... tarafından sistemleştirilerek ...
69	2	22	... Merkez Komitesini ...	... Merkez Komitesine iletilmesini ..
71	2	9	... hakim olan çizgi kosunda ...	... hakim olan çizgi konusunda ...
74	4	6	Önümüze BK'nin bundan önceki ...	Önümüzde BK'nin bundan önceki ...
76	4	1	... şu anda (okunmuyor) ...	... şu anda halâ Partinin ...
76	4	2	... yeni düzenlemeler (okunmuyor)...	... yeni düzenlemeler yapılana dek ..
79	1	1	20.2.1981 (okunmuyor) yazımızda ...	20.2.1981 tarihli yazımızda ...
81	2	3	... raporu hazırlacak, ...	... raporu hazırlanacak, ...
82	4	5	... tarafından tanınmamaktadır. ...	... tarafından tanınmaktadır. ...
82	alttan 2.	1	... PARTİ İÇİNDE YAYILMAMASI KARARI..	... PARTİ İÇİNDE YAYILMASI KARARI ...
83	5	1	... biz bu suçlâmaya - sizlerden ...	... biz bu suçlamayı - sizlerden ...
83	5	7	... bürokrat ilan ettileri - ...	... bürokrat ilan ettikleri - ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
85	2	6	... mutlaklaştı rma eyilimindedir. ...	mutlaklaştırma eğilimindedir. ...
85	2	9	... küçümseme e; ilimi vardır. ...	... küçümseme eğilimi vardır.
85	4	5	... bütünlük arz etmektir. ...	... bütünlük arzetmektedir. ...
88	6	3	... bunu derhal orataya koyar, ...	... bunu derhal ortaya koyar, ...
89	5	7	O ANDAN İTİBAREN BENDE HENÜZ ...	O ANDAN İTİBAREN BEN DE HENÜZ ...
94	6	4	... şanlı gisini savunmaya....	... şanlı çizgisini savunmaya ...
95	alttan 2.	8	... görüş ayrılık ları da ortaya	... görüş ayrılıklarını da ortaya ...
102	3	1	... taraflı bilgi lendirdiğimiz ve ...	... taraflı bilgilendirildiğimiz ve ..
102	9	4	... Türkiye devrimci örgütlerle ...	... Türkiyeli devrimci örgütlerle ...
102	10	1	Mesela bizim bas n akine ve....	Mesela bizim baskı makine ve ...
103	4	1	... kamuoyuna açık lamamız ...	... kamuoyuna açıklamamamız ...
103	6	1	... destekleyenler kişilerin ...	... destekleyen kişilerin ...
103	son	2	... %10'unun da mektupta ...	... %10'unu da mektupta ...
104	3	1	... parti savuculuğu yapma adına ...	... parti savunuculuğu yapma adına ..
104	8	4	... için XX'de haki m olan çizginin ..	....için XX'de, Partiye hakim olan ...
105	7	4	... kurallarını hiç e saymaktırr. ...	... kurallarını hiçe saymaktadır. ...
109	1	14	... tasfiye etmek i çin mücadele ...	... tasfiye etmek için mücadele ....
113	2	7	... aynı örgütlerin yahtığı	.... aynı örgütlerin yaptığı ....
116	4	5	Her dört tarafta söz ü geçen	Her dört taraf da sözü geçen ...
117	5	4	... ML hareketinin b irliğinin....	.... ML hareketin birliğinin ....
118	2	3	... Çin halkını devr imin anti- ...	.... Çin halkına, devrimin anti- ....
119	4	2	... bu öğretilerini, Çin ...	... bu öğretilerinin, Çin ...
119	8	1	Cümlenin birinci yanlıştır. Doğrusu şöyledir: Çin devriminden ve Mao Zedung'un devrimin demokratik aşaması üzerine eserlerinden, diğer sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkeler yararına gerçekten dersler çıkarabilmek için; ...	
119	alttan 2.	6	... kompradorların Amerikan, Batı yanlısı ...	... kompradorların Amerikan yanlısı, Batı yanlısı ...
120	10	5	... ortaya koymaktadır.	... ortaya koymamaktadır.
124	4	5	... tesbiti gözardı edilmektedir. ...	tespitini gözardı etmektedir. ...
124	ARA BAŞLIK		... MARKS, ENGELS VE STALİN'İN	...MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN'İN...
125	6	1	Bizim bildiğimiz kadar ile ...	Bizim bildiğimiz kadarı ile ...
126	5	2	... toptan savunulmasınını ...	... toptan savunulmasını ...
128	3	11	... ve bu yoldan itibaren de ...	... ve bu yıldan itibaren de ...
128	3	14	... Batum istasyonununda ...	... Batum istasyonunda ...
129	3	9	... GEREKLİ LİTARATÜRÜ ...	... GEREKLİ LİTERATÜRÜ ...

BOLŞEVİK PARTİZAN SAYI 2

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
3	1	1	Mayıs 1979'da, ...	Eylül 1979'da, ...
3	6	1	Komintern ikinci dünyü savaşı ...	Komintern ikinci dünya savaşı ...
3	6	2	Fakat Komintern dağıtılmasından ...	Fakat Komintern'in dağıtılmasından...
4	3	3	... Kruşçev modern revizyonizline ...	... Kruşçev modern revizyonizmine ...
6	son	5	... geçerliliğini korumaktadır.	... geçerliliğini korumaktadır.(1)
12	6	2	"destekleyen, ve var olan ..." değil	"destekleyen, ezilen ulusların gerçek ulusal kurtuluş mücadelesini destek - leyen, ve var olan ..."
13	4	8	(Bkz. Belge ..)	(Bkz. Belge 2)
13	4	12	"Ama birçok ..." diye başlayan cümle	"Üç dünya" teorisi ile bağın kesilmesini toplantıya katılmak için kıstas olarak ileri süren ABD/DKP ve ŞDKF de,birçok Marksist-Leninist ve devrimci grup gibi, hala bu teori ile bağlarını radikal bir şekilde kesmemiştir.
16	3	4	ve dün Marksist-Leninist ...	ve dünya Marksist-Leninist ...
16	8	1	... şekli ile "Mao Zedung ...	... şekli ile savunulan "Mao Zedung ...
22	Birinci ile ikinci paragraf arasına şu cümle girecektir :			Konferansın ikinci sapması, Lenin'in emperyalizm teorisiyle ilgili olanıdır.
23	5	11	banker ülkelerde, ...	banker ülkelere, ...
25	2	7	... ve emekçileri uyutmaktır.	... ve emekçileri uyutmaktadır.
33	2	4	... sürekli olarak yükselerek ...	... sürekli olarak yükselterek ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
34	1	12	... hatta yabanca emperyalizme ...	... hatta yabancı emperyalizme ...
34	4	13	çıkarlarıyla özdeşleştirilen ...	çıkarlarıyla özdeşleştiren ...
35	1	4	... hazırlanmak ve ele geçirmek ...	... hazırlanması ve ele geçirmesi ...
37	4	16	... olumsuz tecrübelirin ...	... olumsuz tecrübelerin ...
38	1	28	fikrine inancını yaydılar ...	fikrine inancı yaydılar ...
38	1	38	... arasındaki ilişkisini ...	... arasındaki ilişkinin ...
40	2	3	... temas kurmak ve gelişmek ...	... temas kurmak ve geliştirmek ...
46	son	17	... sosyalizmi inşe edip ...	... sosyalizmi inşa edip ...
47	2	6	... burjuvazisinin iktidarı ...	... burjuvazinin iktidarı ...
52	2	2	... Çin'li ML'lelere ve ...	... Çinli Marksist-Leninistlere ve ...
52	2	27	... kitleleri hareke geçirmenin ...	... kitleleri harekete geçirmenin ...
54	1	12	tip saldırıları karşı ...	tip saldırılara karşı ...
55	1	21	... bu konferansa atılmış	... bu konferansı, atılmış ...
60	2	17	... savaşa hazılık olarak ...	... savaşa hazırlık olarak ...
60	4	3	... dünya savaşının biçimlendiğini ...	... dünya savaşının biçimlendiği ...
62	2	4	... detaylı eleştirisinin çevrisini ..	... detaylı eleştirisinin çevirisini ..
63	son	1	... sizin dedğiniz gibi ...	... sizin dediğiniz gibi ...
64	1	5	... yeni bir çağın değil, ...	... yeni bir çağın değil, ...
70	son	2	Kendi hatalarına aşmayan; ...	Kendi hatalarını aşmayan; ...
72	BAŞLIK	2	Marsizm-Leninizmi nasıl düzeltiyor?	Marksizm-Leninizmi nasıl düzeltiyor?
73	1	1	Bolşevikler, görüş ayrılıklarının ...	Bolşeviklerin, görüş ayrılıklarının ..
73	4	1	... YD'daki tüm üyelerinin ...	... YD'daki tüm parti üyelerinin ...
73	10	1	Bugün siyasi mücadele yeterince ...	Bugün siyasi mücadelede yeterince ...
74	1	1	TKP/ML'in II. Konferansın bu ...	TKP/ML'in II. Konferansına bu ...
74	2	4	olarak değerlendirdiği şartlarda ...	olarak değerlendirildiği şartlarda ...
74	7	9	Yalancının mum yatsıya kadar yanar!	Yalancının mumu yatsıya kadar yanar!
76	1	5	... Marksist-Leninistleri ...	... Marksist-Leninistler ....
77	11	10	... onun öğretilerin yüzsüzce ...	... onun öğretilerini yüzsüzce ...
78	1	2	... reddeder. Leninizmin artık ...	... reddeder. Bu görüşler, Leninizmin ..
80	6	2	olduğunu 2. Konferansta tespit ve ...	olduğunun 2. Konferansta tespit ve ...
80	13	1	... oportünist öğlerin ...	... oportünist ögelerin ...
81	7	12	bizim yazılarımız tanımadan ...	bizim yazılarımızı tanımadan ...
81	8	3	... örgütsel tasfiyenen başladığı ...	... örgütsel tasfiyenin başladığı ...
83	1	3	... mücadelenin (okunmuyor) ile ...	... mücadelenin kitleler ile ...
83	2	3	... "modern reviyonist" ilan ...	... "modern revizyonist" ilan ...
85	4	4	çoğunluğun eyiliminin ...	çoğunluğun eğiliminin ...
86	9	2	... bize tanına sınırlar ...	... bize tanınan sınırlar ...
87	son	3	... Marksizm-Leninizmi tespit eder...	... Marksizm-Leninizmi temsil eder ...
89	2	3	... Lüksemburgizmin her yeniden ...	... Lüksemburgizmi her yeniden ...
89	4	2	... merkezci yardımcılara arasındaki .	... merkezci yardımcıları arasındaki ...
91	1	3	... deneyim ve dayanaklığın ...	... deneyim ve dayanıklılığın ...
91	2	18	... ya da Bolşevizim bilimini ...	... ya da Bolşevizm bilimini ...
92	5	4	O da söylenenlere burda ...	Orada söylenenlere burada ...
93	2	2	... yaşamasını narmal görmeleri ...	... yaşamasını normal görmeleri ...
93	10	17	... ileri bilinçli kesimin kazanma ...	... ileri bilinçli kesimini kazanma ...
94	12	9	... Radek gibi aşarı solculara ...	... Radek gibi aşırı solculara ...
95	1	1	... devrimci durumu olmadıkça ...	... devrimci durum olmadıkça ...
96	4	10	belirtilerin saptamak zorunda ...	belirtilerini saptamak zorunda ...
97	1	7	kapitelizmin yıkılışını ...	kapitalizmin yıkılışını ...
97	2	2	... devrim durum olduğu ...	... devrimci durum olduğu ...
97	3	3	... devrimcu durumdan söz ettiği ...	... devrimci durumdan söz ettiği ...
97	6	1	... savaşan yol açtığı ...	... savaşın yol açtığı ...
98	10	2	... tespiti ile alında.	... tespiti ile alındı.
99	2	2	... devrimcu durumdan ...	... devrimci durumdan ...
99	7	21	... mücadeleye atılmayı hazır ...	... mücadeleye atılmaya hazır ...
99	12	2	... hiçbiri yarınınkinden güvenli ...	... hiçbiri yarınından güvenli ...
99	12	3	... topraklarından yoksul bıraklma ...	... topraklarından yoksun bırakılma ...
100	4	8	... ketlelere anlatmak demektir.	... kitlelere anlatmak demektir.
100	7	1	... şeklindeki tespitimizi ile ...	... şeklindeki tespitimiz ile...
100	7	4	... esastır" tespetimiz, ...	... esastır" tespitimiz, ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
100	7	10	istediği yükseklekte olsun ...	istediği yükseklikte olsun ...
101	4	2	... tip bir ülke ve belirle ...	... tip bir ülke ve belirli ...
101	5	1	... Stalin'in söylediklerini belirli	... Stalin'in söylediklerinin belirli ..
101	7	4	... ikinci konferansı öncesinde ...	... ikinci Kongresi öncesinde ...
102	1	1	... desteklemeleri ihtimeli ...	... desteklemeleri ihtimali ...
102	1	4	... için sadece ajitasyon yetmez.	... için sadece propaganda, sadece ...
102	1	11	... saraylıları hükümetin bütün ...	... saraylıları hükümetinin bütün ...
102	2	14	... hale getirmeden anlaşılamaz.	... hale getirmeden ulaşılamaz.
102	3	12	... burada, yüzlerce sayı sayılmaz,..	... burada, yüzlerle sayı sayılmaz, ...
102	3	15	... bütün sınıfların güçlerinin ...	... bütün sınıf güçlerinin ...
103	1	3	kattıksak ve zamanının doğru seçtikse	kattıysak ve zamanını doğru seçtiysek, ..
103	3	4	... yaşatmıştırya da yaşatacaktır.	... yaşatmıştır ya da yaşatacaktır.
104	6	2	... partiya kazanılmasıdır. ...	... partiye kazanılmasıdır. ...
104	10	2	... bütün komünibt partilerinin ...	... bütün komünist partilerinin ...
104	11	10	Dışımızda kendiliğinden geliyen ...	Dışımızda kendiliğinden gelişen ...
105	10	7	Bu he pehriz -Bu ne lahana turşusu?	Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?
106	2	4	... biri ÇMP nin durumudur. ...	... biri ÇKP'nin durumudur. ...
106	2	6	alaşağı etmek için kitleleri ...	alaşağı etmek için kitlelere ...
106	3	2	... önderliğinde olanan Kasım ...	... önderliğinde olanın Kasım ...
106	3	3	bir olaşdır.	bir olaydır.
106	4	2	... hiziplerle öğretisi" ...	... hiziplerle ilgili öğretisi" ...
107	1	5	gelişmeleri (okunmuyor) gazete ...	gelişmeleri büyük oranda gazete, ...
107	1	6	kısmen de kulaktan (okunmuyor) bil...	kısmen de kulaktan dolma bilginin
108	1	7	Patsa ve Şavşat, ...	Fatsa ve Şavşat, ...
108	1	16	... kökünü küzıyacağız, ...	... kökünü kazıyacağız, ...
108	2	11	... belli bölgelerde orya toplanan ..	... belli bölgelerde oraya toplanan ...
111	1	15	... bastırıldığı (okunmuyor) dönemde..	... bastırıldığı bir dönemde ...
111	1	16	... ciddiye (okunmuyor) gerçekten ...	... ciddiye alınıp gerçekten ...
114	4	16	... toplumsal konjoktürdeki ...	... toplumsal konjonktürdeki ...
114	4	18	... biçimleri ortaya çıkacağını ...	... biçimleri ortaya çıkaracağını ...
115	1	8	geçeciğini belirtıyor ve ...	geçeceğini belirtiyor ve ...
117	2	33	Ve üykemizde hakim olan ...	Ve ülkemizde hakim olan ...
119	1	17	ve (okunmuyor) olarak ...	ve bir bütün olarak ...
119	1	18	devrimci olması (okunmuyor).	devrimci olması sonucunu doğurur.
124	1	2	Onun bu yaklaşımın mantıki sonucu, ..	Onun bu yaklaşımının mantıki sonucu, ...
125	2	29	... bir kaç kaynıktan bilgı ...	... birkaç kaynaktan bilgi ...
126	4	11	... iki hataya da düşmemeyi ...	... iki hataya da düşmemeye, ...
127	5	3	... koyduğumuz şeklendeki eleştiridir.	... koyduğumuz şeklindeki eleştiridir.
128	1	4	... partimizin geçimişinin de ...	... partimizin geçmişinin de ...
129	8	8	... bütün sınıfların harekete ...	... bütün sınıflarını harekete ...

BOLSEVİK PARTİZAN SAYI 3

1	2	8	... ve bunun sebeblerini ...	... ve bunun sebeplerini ...
4	5	12	... bütünü ile yok olmuştur. ...	... bütünü ile yok olmuştu. ...
5	1	3	... etmesi gerektiğini çok daha ...	... etmesi gerektiğini; çok daha ...
5	1	6	... kesinlikle küçümsememiz ...	... kesinlikle küçümsemememiz ...
5	2	2	çok devrimci de olduğu gibi ...	çok devrimcide olduğu gibi ...
5	4	15	... hakim sınıflarının bütününün ...	... hakim sınıfların bütününün ...
5	4	21	... bozulma eğilimlerini ...	... bozulma eğilimleri ...
5	5	1	Bir yıllık pratiği, ...	Cuntanın bir yıllık pratiği, ...
6	1	12	... siyasi buhran söz konusu ...	... siyasi buhranın söz konusu ...
7	1	8	... edilebilceği alan ...	... edilebileceği alan ...
7	son	2	... önümüzdeki devrimciler ...	... önümüzdeki dönemde devrimciler ...
8	3	1	... devrimci hareket çok ağır ...	... devrimci harekete çok ağır ...
9	4	8	12 Eylül Türkiye'nin devrimci ...	12 Eylül Türkiye devrimci ...
11	2	15	... halk devriminde olduğununun ...	... halk devriminde olduğunun ...
11	2	21	... propagandası yappılabilecek ...	... propagandası yapılabilecek ...
11	4	4	engelleminin yolu bilinçli ...	engellemenin yolu, bilinçli ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
16	4		Madde atlanmış. "... bütünü ile doğrudur:" ile "-Dünyada iki kampın ..." arasına şu madde gelecek: "-İçinde yaşadığımız çağın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak değerlendirilmesi, ve her türden "yeni çağ" uydurukларının —"Mao Zedung Düşüncesi çağı", vb.— reddedilmesi; tüm çağ boyunca Leninizmin evrensel geçerliliğinin savunulması."	
20	7 ve 8		Yerleri değişecek, yani 8. paragraf 7.nin, 7. paragraf 8.nin yerine geçecek.	
20	9		Bu paragraf eksiktir. Tamamı şöyle olacaktır: "ÇKP, polemiğin ikinci yorumunda Stalin'e haksız ve ispatsız eleştiriler getirmekte ve böylece modern revizyonistlerin Stalin'e saldırılarını gerçekte içerik olarak geri çevirmemektedir."	
21	1	2	... revizyonist propagandalarını ...	... revizyonist programlarını ...
21	6	2	... rağmen, ÇKP'nin tavrı ...	... rağmen, AEP ve ÇKP'nin tavrı ...
23	1	2	"... göz ardı ediyor"dan sonra gelen cümle atlanmış. Cümle şöyle: "Türkiye'nin durumu böyle değildir."	
23	2. paragraf ile 3. paragraf arasında 1 paragraf atlanmış. Paragraf şöyle:		"Askeri açıdan, Türkiye devrimi kendi yolunu izleyecek ve halk savaşının olduğu gibi, silahlı ayaklanmanın da unsurlarını birleştirecektir."	
23	3	2	... Rus devriminin ve bütün ...	... Rus devriminin, Arnavutluk devriminin...
25	1	3	... görüşmenin raporu incelendi ...	... görüşmenin raporunu inceledi ...
26	5	10	... bütünüyle anti-Leninist ...	... bütünüyle Leninist-olmayan ...
27	2	4-5	... Marksizm-Leninizm mi; ...	... Marksizm-Leninizmi; ...
27	2	8	"... hataları aşmaya çalışmamaktadır." yerine; "... hataları özeleştirici bir biçimde aşmaya değil, bunları daha da sistemleştirmeye çalışmaktadır."	
28	3	2	... yüzsüzce açıklamada gösterdi:	... yüzsüzce açıklama da gösterdi:
28	5	5	... "tesadüf" olmadığı, ...	... "tesadüf" olmadığını, ...
28	6	4	... AMLP -GDS ve WBK ile de- ile ...	... AMLP ile —GDS ve WBK ile de— ...
28	7	6	prokesto ettik. ...	protesto ettik. ...
29	2	3	ileri sürmeye, iftira etmeye ...	ileri sürmekten, iftira etmekten ...
29	5	2	... kardeş örgütümüze karşı ...	... kardeş örgütümüz GDS'e karşı ...
30	2	3	AMLP Merkez Komitesi hizibini ...	AMLP, Merkez Komitesi hizibini
32	1	2	... Marksism-Leninizm'e ...	... Marksizm-Leninizme ...
32	2	3	... katkılarının savunulmasını ...	... katkılarının savunulmasının ...
32	11	1	halâ bir Marksist-Leninist bir ...	halâ Marksist-Leninist bir ...
33	5	2	... sosyalizm şartalarında ...	... sosyalizm şartlarında ...
33	7	2	... yanına birde Mao Zedung'un ...	... yanına bir de Mao Zedung'un ...
33	son	7	Leninist nitelini kaybetmesi ...	Leninist niteliğini kaybetmesi ...
34	3	5	... iki adımdır şeklinde ...	... iki akımdır şeklinde ...
34	4	2	Biz mesela bir dizi, Mao Zedung ...	Biz mesela Mao zedung ...
34	7	5	Marksist-Leninist Harket içinde ...	Marksist-Leninist Hareket içinde ...
34	son	2	... Mao Zedung'u savunmadan ...	... Mao Zedung'u savunmaktan ...
35	1	5	tartışmalar çevreler içinde ...	tartışmalar içinde ...
35	3	3	... Marksist-Leninist Partisi) ...	... Marksist-Leninist) ...
35	3	4	... ilişki geliştirmediğimizi; ...	... ilişki geliştirmediğimize; ...
36	3	3	... ölümünden sonra ki döneme ...	... ölümünden sonraki döneme ...
36	3	7	... niyetimiz olmadığı ...	... niyetimiz olmadığını ...
36	3	12	... etmesi bile, onun insanlık ...	... etmesi bile, onu insanlık ...
39	4	11	bu niteliğini bugünde ...	bu niteliğini bugün de ...
39	son	5	... işlediği hataları ortaya ...	... işlediği hataların ortaya ...
40	1	2	... somut şartalarını ...	... somut şartlarını ...
40	1	4	... iz için araştırma-inceleme ...	... için araştırma-inceleme ...
40	2	6	... kullandığı "Maoizim" etiketi ...	... kullandığı "Maoizm" etiketi ...
40	3	4	... hatlarındaki yanlışlarında ...	... hatlarındaki yanlışların da ...
41	son	11	... bize böyle bir eğilimimiz ...	... bizde böyle bir eğiliminiz ...
42	son	3	bunu gelişimi, elinize ...	bunun gelişimi, elinize
43	1	3	bir çizgiye dönüştürebilir. ...	bir çizgiye dönüşebilir. ...
43	2	5	İkincisi AEP'ni bugün ...	İkincisi, AEP'nin bugün ...
43	2	13	"ancak gizli bir hizip" kelimeleri iki kez yazılmış.	
43	4	1-2	çizgisinin ağır, fakat ... hataların	çizgisini ağır, fakat ... hatalar
44	1	6	Fakat bu görüşünü köklü ...	Fakat bu görüşü köklü ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
44	1	8	... takındığımız tavıra, ...	... takındığımız tavrın, ...
44	2	4	içinde güncel bir sorun ...	için de güncel bir sorun ...
44	3	7	otoritesine dayayarak, ...	otoritesine dayanarak, ...
45	son	5	... her türüne tutarlı ...	... her türüne karşı tutarlı ...
46	1	4	... büyük eserinin modern ...	... büyük eserini modern ...
46	2	4	... Kruşçev modern revizyonizminin ...	... Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin
46	3	8	... dünya emperyalizme ...	... dünya emperyalizmine ...
47	1	3	tek devlet olarak ...	tek sosyalist ülke olarak ...
47	4	1	... içinde korkusuzca ...	içinde Leninist ruhla korkusuzca ...
47	5	2	... modern revizyonizmine karşı ...	... modern revizyonizme karşı ...
49	3	3	... onun anti-emperyalist ...	... onun Çin'deki anti-emperyalist ...
49	3	7	... özellikle sosyalis devrim ...	... özellikle sosyalist devrim ...
49	4	3	... Kruşçev revizyonistleri ...	... Kruşçev-Brejnev revizyonistleri ...
49	son	2	3. Kongresi Avusturya'nun ...	3. Kongresi, Avusturya'nın ...
50	4	2	... ortaya koydukları aşamaların ...	... ortaya koyulan aşamaların ...
50	7	11	savunulması çıkış noktası ...	savunulmasını çıkış noktası ...
50	8	2	... sorunların çözümünde kendi ...	... sorunların çözümünün kendi ...
50	8	3	... çözebilmek için kaçınılmaz ...	... çözebilmek için de kaçınılmaz ...
51	5	4	... dünya hareketinin Marksizm ...	... dünya hareketini Marksizm ...
53	1	7	... öğretilerin Marksist ...	... öğretilerin dünya Marksist ...
53	3	10	... konan ve ön yargıları ...	... konan yargıları ve önyargıları
54	5	1	korkanların savunduğu şey çürüktür!	korkanlar çürük bir davayı savunmaktadırlar
54	10	1	Bu gibi toplantılara katılacakların ...	Bu gibi toplantıların gerçekleşmesi; top-.
46	3 ile 4. paragraflar arasında bir paragraf atlanmış. Atlanan paragraf şöyle:			
			"Parti Kongresi, Çin'li ve bütün diğer revizyonistlerin oynadıkları iğrenç rol ve onların karşı-devrimci nitelikleri hakkında beslenen bütün hayalleri yok etmek için, bu revizyonistlerin alçak ihanetinin uluslararası proletarya ve kendi ülkesinin işçi sınıfı önünde en keskin bir şekilde mahkûm edilmesinin gerekliliğini vurgular."	
54	6	3	"... açıkladı"dan sonra gelen cümle atlanmış. Atlanan cümle şöyle:	
			"Her katılanın kendi görüşlerini geliştirdiği, temellendirdiği ve onları başka görüşlerden kesin hatlarla ayırdığı samimi bir tartışma gereklidir."	
57	1	3	kafalılığından dışarı ırrlayan ...	kafalılığından dışarı fırlayan ...
58	1	30	Deng Xiaping, ...	Deng Xiaoping, ...
59	1	6	... kafasını kabuğune çeken ...	... kafasını kabuğuna çeken ...
59	3	29	Bu supriz olay ...	Bu sürpriz olay ...
60	1	11	... kabul etmekten kaçınnıyoruz. ...	... kabul etmekten kaçınmıyoruz. ...
61	4	31	çeşit adice geri atılar adımlar ...	çeşit adice geri atılan adımlar ...
62	1	19	... "lütüfkar kurtarıcı" ...	... "lütufkâr kurtarıcı" ...
65	1	19	... o özel süpriz saldırı ...	... o özel sürpriz saldırı ...
65	1	26	Ancak Mao Zadung yoldaş ...	Ancak Mao Zedung yoldaş ...
68	3	1	- Mao'nun ölümüden sonra ...	- Mao'nun ölümünden sonra ...
69	2	3	... konularanda da suçlamaktadır. ...	... konularında da suçlamaktadır. ...
70	3	5	... idelojik hatayı ...	... ideolojik hatayı ...
70	5	3	... hatalara indergenmektedir.	... hatalara indirgenmektedir.
71	2	12	... yalnızca pratikter yola ...	... yalnızca pratikten yola ...
71	2	20	... partinin, Komünist Partisinin ...	... parti, Komünist Partisi ...
75	7	2	... esas halka ortaya Oıkar:"...	... esas halka ortaya çıkar:" ...
75	9	5	... uygulanması socu ortaya ...	... uygulanması sonucu ortaya ...
76	3	2	Somut olrak savulanlar ...	Somut olarak savunulanlar ...
77	3	2	(ve teorik aıdan ...	(ve teorik açıdan ...
77	3	4	gerçeğine dayanarak) kemalizmi ...	gerçeğine dayanarak) Kemalizmi

BOLŞEVİK PARTİZAN SAYI 4

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
10	2	3	... birbirine benzetmektedir.	... birbirine benzemektedir.
11	1	14	buna rağmen ...	Buna rağmen ...
12	son	1	Çaru Mazundar'ın ...	Çaru Mazumdar'ın ...
19	son	11	... örgütün diğer bölümünü bazı ...	... örgütün diğer bölümünün bazı ...
38	2	7	geleceği, sovhozlar (ya da komünler),	geleceği, sovhozlardır (ya da komünler),
42	5	3	uzlaşmazlık (antagonizm) olmayan, ...	uzlaşmazlık (antagonizm) olan, ...
45	4	4	... sosyalizmin zaferirin ...	... sosyalizmin zaferinin ...
47	2. sütun, 10. paragraf, 9. satır		"... gerektiğinde silahlı kuvvetlere bile karşı koyarak..."	"... gerektiğinde silahlı kuvvetle bile karşı koyarak ..."
77	1	4	karşı yürütülen zorlu bir ...	karşı yürüttüğü zorlu bir ...
84	2	6	ciddiyetsizlişi konusunda ...	ciddiyetsizliği konusunda ...
91	1	10	Stalin SBKP(B) Markez Komitesi ...	Stalin SBKP(B) Merkez Komitesi ...
91	1	14	telgrafın hata olduğunu ...	telgrafın hata olduğunun ...

BOLŞEVİK PARTİZAN SAYI 5

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
30	8	3	... adlandırması büüyk bir blöf, ...	... adlandırması büyük bir blöf, ...
51	2	4	araç-gereçleri kiralamk zorundaydı. ...	araç-gereçleri kiralamak zorundaydı. ...
51	5	8	çözüm yolları gösteren Mao Zedung ...	çözüm yolları gösterenin Mao Zedung ...
52	5	15	işçi hareketine, ...	işçi hareketine, ...
52	6	3	önkoşulılarının açıklammaında ...	önkoşullarının açıklanmasında ...
53	7	6	devrim zafere uluşamaz mıydı? ...	devrim zafere ulaşamaz mıydı? ...
54	2	6	... yukarıdaki gibi sadece ...	... yukarıdaki gibi yaklaşmakta, sadece ...
54	2	11	troçkist-revi- zyonist ...	troçkist-revizyonist ...
55	5	9	verilmesine rağmen geri ...	verilmesine rağmen saldırı geri ...
65	1	6	Bunun Marsizm-Leninmzmle ...	Bunun Marksizm-Leninizmle ...
66	8	3	... sosyalizme geçilebileceğni ...	... sosyalizme geçilebileceğini ...
67	8	8	... devam etti.	... devam etti. (14)
68	2	4	... örtbas edildi.	... örtbas edildi. (16)
68	3	4	... yerine geçirdi.	... yerine geçirdi. (17)
68	10	3	... yeterli bir açıklık ve ...	... yeterli bir açıklama ve ...
83	3	6	yalnızca şiddet yoluyla, yani dikta-törsel yöntemlerle ...	yalnızca şiddet yoluyla, yani diktatörsel yöntemlerle ...
96	2	12	... gerektiği gibi eleştirmek. ...	... gerektiği gibi eleştirmemek. ...
108/109			108. sayfa 109. sayfa olacak, 109. sayfa 108. sayfa olacak.	
166	2	4	... bilincine çıkartılmasından, ...	bilincine çıkartmakla, ...
168	3	9	"... yoğunlaşmıştır." ile "Devrimin merkezlerdeki ..." arasına şu cümle gelecek: "Devrimci hükümet ilk önce merkezde kuruldu ve ondan sonra iktidarını çevre bölgelerine de genişletti."	
168	5	4	... emperyalizm tarafından ...	... dünya emperyalizmi tarafından ...
169	7	3	... ordu Güneye ve işgal altındaki başkente ilerlemiştir. ...	... ordu Güneye ilerlemiş ve başkenti işgal etmiştir. ...
169	son	1	Devrimin güçlerinin tarımsal ...	Devrimin güçlerinin ülkenin tarımsal ...
170	son	4	... burjuva te toprak ağası ...	... burjuva ve toprak ağası ...
171	1	4	... "merkez"e bağlı yerel ...	... "merkez"den bağımsız yerel ...
171	5	3	bölgede ana merkezlerden daha ...	bölgede ülkenin ana yaşam merkezlerinden
171	5	4	sınıf güçlerinin "coğrafik ...	sınıf güçlerinin böylesi bir "coğrafik ...
172	3	2	çizgi izleyecek olan ...	çizgi izleyecek durumda olan ...
172	3	7	Bu adım, önderliğin ...	Bu adım, esas olarak önderliğin ...
172	3	9	Bu ordunun, partizan ...	Bu ordunun, diğer partizan ...
173	3	2	taşıyan ülkelerde bile ...	taşıyan yarı-sömürge ülkelerde bile ...
173	3	4	hazırlığında şu ya da bu...	hazırlığında, kendi isteğine göre şu ya ...
173	5	3	"... en uygun bölgelerdir" ile "Herhangi bir ... arasına şu cümle girecek: "Bunlar örneğin, Güney ve Orta Amerika ülkelerinde öncelikle yerli köylülerin yaşadığı bölgelerdir."	
173	5	6	orduya diğer Güney ve ...	orduya diğer bütün Güney ve ...
174	4	1	düşmanın sınırında ...	düşmanın silahlı güçlerinin sınırında ...

Sayfa	Paragraf	Satır	Yanlış	Doğru
175	2	3-4	ana üs bölgeleri olarak görülen alan	gelecek mücadelede ana üs bölgesi olması olası olan alan ...
175	4	3	uygun bir şekilde yoğunlaştırılması	zamanında yoğunlaştırılması ...
175	5	3-4	partizan birliklerinin oluşması için	partizan birliklerinde çalışmak için
175	5	4	... yeterli olan ...	... yeterli derecede sağlam olan ...
175	5	6-9	"görevi, mücadele süreci içinde kendine olan güvenlerini kazanmaları ve partizan birliklerine komünist bir önderliğin sağlanması için mücadele içinde adım adım partizanların güvenlerini gerçekten kazanmaları, ..." yanlış, doğrusu şöyle:	
			"görevi, bizzat mücadelenin süreci içinde, savaş mevzilerinde gerçekten adım adım partizanların güvenlerini kazanmak, böylece partizan birliklerine komünist önderliği sağlamak, ..."	
176	2	6-7	için dolaysız mücadelenin ilerlediği...	için dolaysız mücadeleden önce gelen ...
176	4	2	... öğretisinin öğretilmesi ...	... öğretisinin ilkelerinin öğretilmesi
176	6	3	hiç titremeden sürdürülmeli, ...	hiç titremeden cesaretle sürdürülmeli ...
176	7	2	partizan birlikleri, hükümet ...	partizan birlikleri, işçi savunma birlikleri, hükümet ...
177	1	2	çatışmadan kaçınarak ...	çatışmadan mümkün olduğunca kaçınarak ...
177	2	5	hareketini göz önünde ...	hareketinin yayılmasını göz önünde ...
177	2	14	... geniş halk kitlelerinin ...	... geniş emekçi halk kitlelerinin ...
178	3	2	operasyonları "küçük" bir ...	operasyonları esas olarak "küçük" bir ...
178	3	4	asla kitleler içinde sabit ...	asla yoğun bir şekilde sabit
178	4	6	yöneltерek, Çin Kızıl ...	yönelterek, onu kuşatarak, Çin Kızıl ...